KATEŘINA PRŮŽKOVÁ

FOTOGRAFIE VERSUS VIDEO

/OD 90. LET DO SOUČASNOSTI/

SLEZSKÁ UNIVERZITA
FILOZOFICKO-PŘÍRODOVĚDECKÁ FAKULTA
INSTITUT TVŮRČÍ FOTOGRAFIE
OPAVA 2008

KATEŘINA PRŮŽKOVÁ BAKALÁŘSKÁ DIPLOMOVÁ PRÁCE

FOTOGRAFIE VERSUS VIDEO

/OD 90. LET DO SOUČASNOSTI/

OBOR/ TVŮRČÍ FOTOGRAFIE
VEDOUCÍ PRÁCE/ doc. Mgr. ALEŠ KUNEŠ
OPONENT/ odb. as. MgA. TOMÁŠ POSPĚCH

SLEZSKÁ UNIVERZITA
FILOZOFICKO-PŘÍRODOVĚDECKÁ FAKULTA
INSTITUT TVŮRČÍ FOTOGRAFIE
OPAVA 2008

PROHLÁŠENÍ

Prohlašuji, že jsem tuto práci vypracovala samostatně za použití literatury a pramenů uvedených v použité literatuře.

Souhlasím, aby tato práce byla zařazena do ústřední knihovny FPF SU v Opavě, Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a zveřejněna na internetových stránkách ITF.

V Praze 30. září 2008
Kateřina Průžková

© 2008 Kateřina Průžková/ Institut tvůrčí fotografie v Opavě

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji mnohokrát za odborné vedení bakalářské diplomové práce a trpělivost panu Doc. Mgr. Aleši Kunešovi. Neméně děkuji těm, o nichž práce je; za osobní setkání: Markéta Baňková, Markéta Bendová (a mail), Pavel Humhal (a mail korekce), skupina MINA (Jan Nálevka a Milan Mikuláštík) a Jiří Thýn; odpovědi mailové: Jiří David, Kateřina Držková, Viktor Kopasz (mail i dopňující skype rozhovor), Dzmitry Kruhlou a Michal Pěchouček; a ostatním reagujícím omluvou s doporučením materiálů: Veronika Bromová, Milena Dopitová a Alena Kotzmanová. Další díky patří pracovníkům knihovny Centra pro současné umění v Karlin Studios (zapůjčení inspirativní literatury a tipy), své rodině (za korekce a pomoc s přepisem audio rozhovorů), Járovi a Jitce (zapůjčení odborné literatury a tipy), kolektiv Element (tisk) a všem těm, kteří mne jinak podpořili.

OBSAH

01/ Úvod 11

02/ Propojení médií 13

03/ Markéta Baňková 19

04/ Markéta Bendová 25

05/ Veronika Bromová 31

06/ Jiří David 37

07/ Milena Dopitová 43

08/ Kateřina Držková 49

09/ Pavel Humhal 55

10/ Viktor Kopasz 61

11/ Alena Kotzmannová 67

12/ Dzmitry Kruhlou 73

13/ MINA
(Milan Mikuláštík, Jan Nálevka) 79

14/ Michal Pěchouček 85

15/ Jiří Thýn 91

16/ Přehlídky atp.
(přehlídky, pořady, časopisy a skupiny, akce, časopisy, portály, databáze,
centra, studium, videa, sdílení, záznamy přednášek, odb. literatura) 97

17/ Závěr 105

18/ Biografie 109

19/ Jmenný rejstřík 133

úvod

Impulzem k této práci byla osobní touha dozvědět se o videoartu více. Sama cítím neustálou potřebu rozvíjení i objevování nových vyjadřovacích technik (studia propagační grafiky, obalového a graf. designu, fotografie) – zvolila jsem tedy téma video versus fotografie. Ač se dle názvu může zdát, není mým prvořadým cílem tato média stavět do opozice.
Název vyplynul z často viditelné prezentace fotografií na jedné straně, a nových médií (kam fotografie ale také patří) na straně druhé. Ráda bych zde ukázala obě techniky, jejich přínosy a možnosti, které autorům nabízejí. Studie bude tvořena především medailónky „fotografů", či „umělců", kteří se oběma médii zabývají (pokud se věnují dalším činnostem, zmíním je). Výběr autorů byl spíše intuitivní, s ohledem na jejich dosavadní práci, či na budoucí potenciál. Jde o více i méně výrazné tváře z různých odvětví umění a v rozdílných věkových skupinách, zabývajících se foto a videem někdy od 90.let minulého století do současnosti, tj. r. 2008. Jistě nepostihnu všechny, vždyť obě média jsou v rukou jedinců už několik let a nesporně je mnoho dalších, které bych zde mohla jmenovat (např. který student fotografické školy nezkusil ještě něco natočit – a naopak, kdo z multimediálních tvůrců si minimálně fotograficky nedokumentuje své práce).
Domnívám se, že fotografie dnes není výlučně doménou vystudovaných lidí v tomto oboru. Umění se stále více prolíná, proto nebudu tvůrce rozdělovat do podkategorií...

V úvodu nastíním vývoj fotografie i videa a též jejich vzájemné působení. Jak jsem již zmínila, práce bude tvořena především medailónky autorů, které jsem oslovila, s některými se pak i setkala, nebo byla v písemném kontaktu. Budou zde tedy jejich osobní postoje, u všech pak nastíním jejich tvorbu, přiložím ukázky jejich prací a biografii závěrem. Dále pak uvedu souhrn galerií dávajících těmto médiím prostor, zmíním soutěže a přehlídky, literaturu a zajímavé odkazy.

Cílem mé práce prioritně je představit autory a jejich názory, tvorbu a způsoby využití obou médií. Vycházet budu z dostupné literatury, z ověřených webových adres a z osobních nebo písemných komentářů autorů.

02/PROPOJENÍ MÉDIÍ

UMĚLECKÉ DÍLO, které mělo v minulosti auru neopakovatelnosti, se v době technologické revoluce stává jen dalším hromadně vyráběným a rozmnožovaným produktem. Fotografie, film, zvukový záznam a další vynálezy mění samu podstatu umění a především způsob jeho distribuce a dostupnosti.[1]

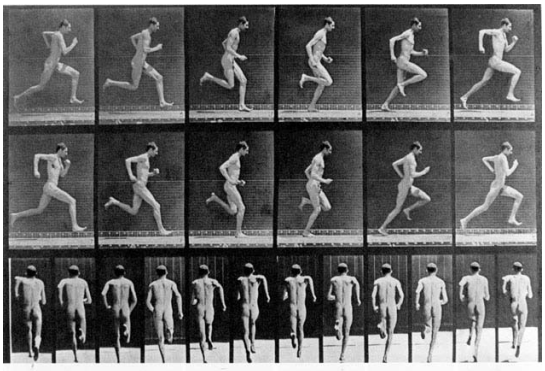
První pohyblivé obrázky se představily senzacechtivému publiku již na sklonku 19. století, byly tak předznamenáním vzniku **FILMOVÉHO UMĚNÍ** jako nového technického a kulturně estetického média. Za více než sto let své existence se se film stal uměním masového dosahu a vlivu. V počátcích umělci nechápali film jako možnou příležitost tvůrčí výpovědi, naopak jej pojímali jako hrozivého nepřítele všech ušlechtilých uměleckých tradicí.[2] Dnes je jedním z prvních médií, které člověk od ranného věku vnímá, stal se komunikačním prostředkem s největším dosahem a vlivem.

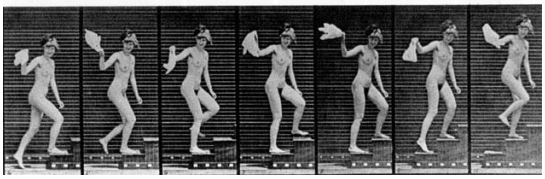
FOTOGRAFIE do umění vstoupila před téměř stosedmdesáti lety, umělci ale stále objevují nové a překvapující způsoby, jak využít její potenciál. Zhruba v posledních dvou desetiletích se fotografie posunula především díky digitalizaci, a to jak fotografického aparátu, tak následného počítačového zpracování (digitální manipulace a retušovaný obraz se stávají naprosto běžnými formami a málokdo se jim dnes straní). Běžnou součástí většiny dnešních digitálních fotoaparátů jsou audio i videozáznamy...

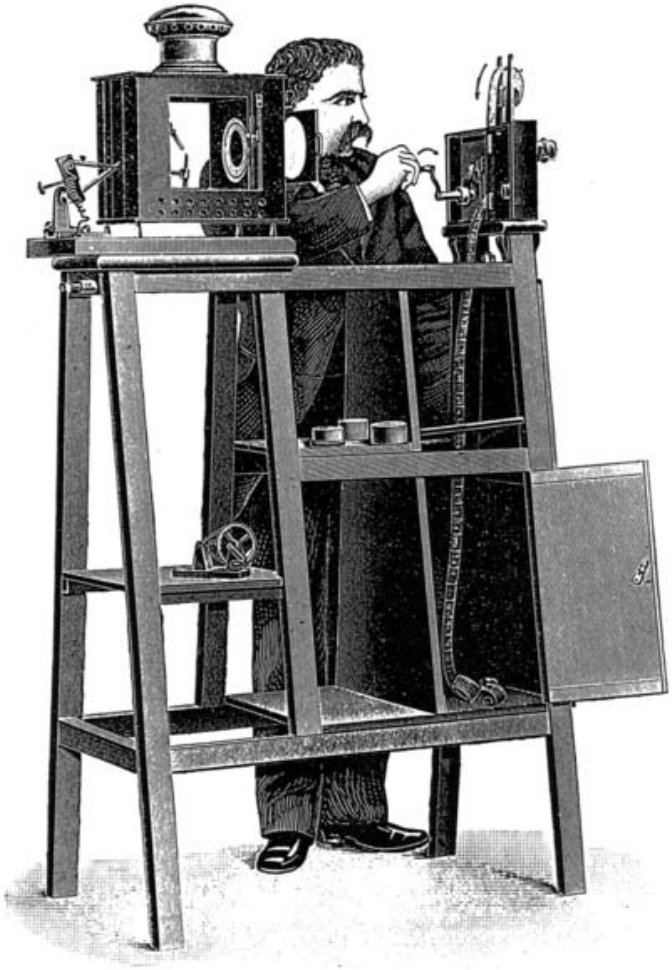
NOVÁ MÉDIA v umění označují spojování technologických inovací s novými formami uměleckého vyjádření. Retrospektivně mezi ně zařazujeme také fotografii, film, rádio, televizi, satelity, video a další technologie. Vznikají instalace, performance i ryze konceptuální díla, která problematizují tradiční kategorie uměleckého díla, publika a tvůrce.[3]

LOUIS DAGUERRE, první snímek s člověkem
EADWEARD MUYBRIDGE, zachycení pohybu
LUMIÈRE s kinematografem při projekci

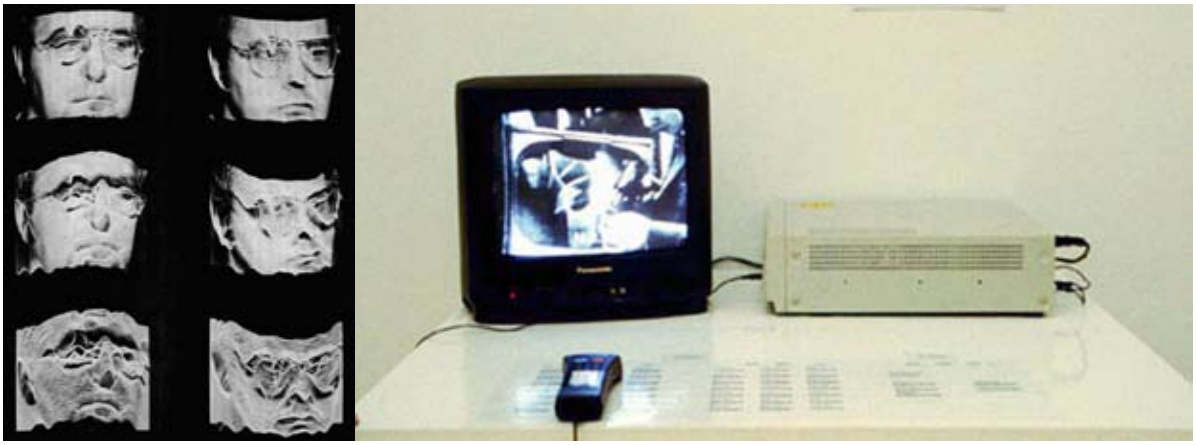

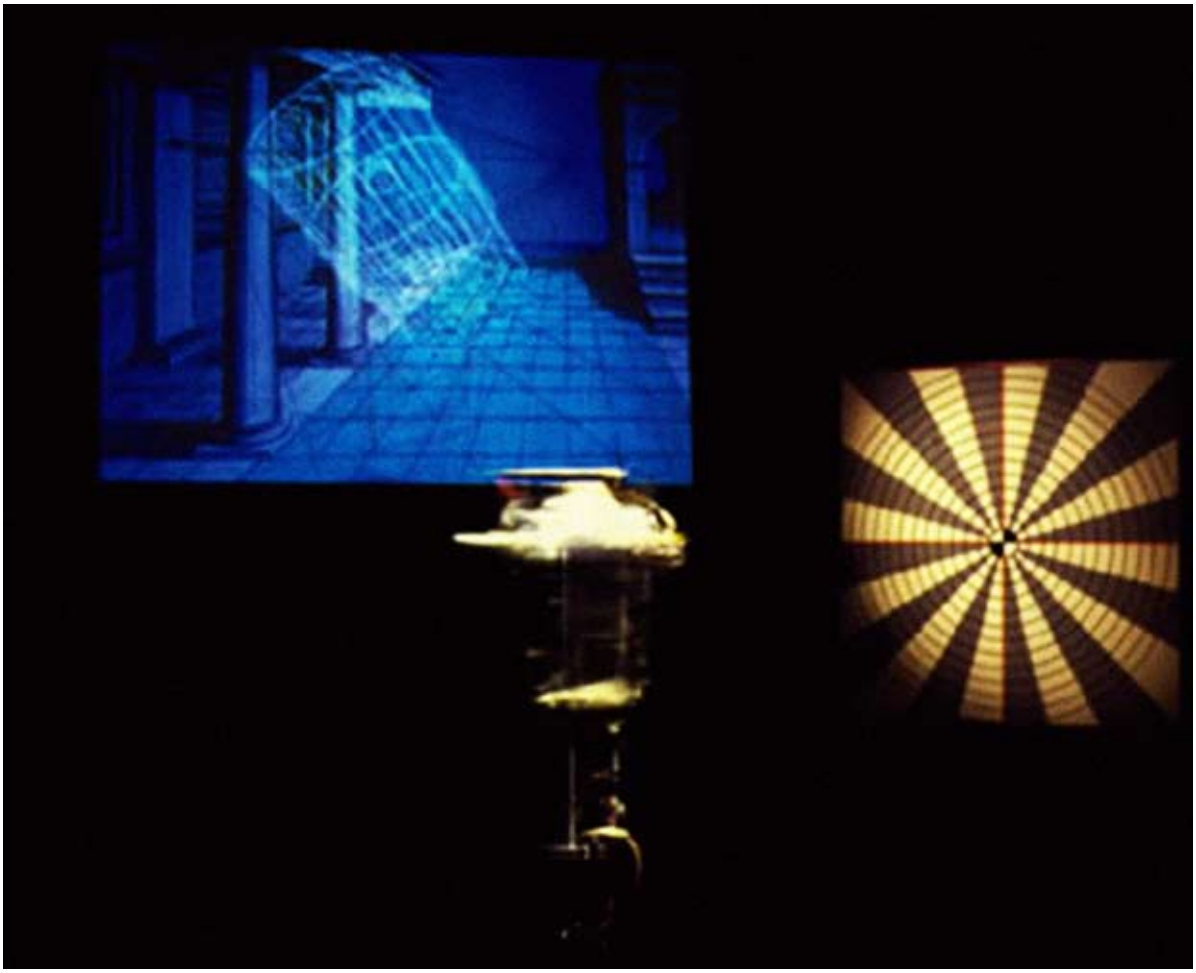

1/ Dějiny umění č.12 (José Pijoan), kolektiv autorů
2/ Malý labyrint filmu, Jan Bernard a Pavla Frýdlová / Dějiny filmu, Jerzy Toeplitz
3/ www.artlist.cz
4/ Kulturní týdeník A2, č. 47/06

První generace tradičních umělců objevujících prostředky a gramatiku **VIDEOARTU** čerpala z neustálé výměny zkušeností, které měli jednotliví tvůrci přicházející k médiu videa z disciplín filmu, performance, sochařství, malby, experimentální hudby, fotografie i technických oblastí výzkumu. Video nabídlo umělcům mnoho výhod: bylo téměř od počátku přenosné, lehké, finančně dostupné a především umožňovalo okamžité přehrání natočeného materiálu, tedy i zpětné vazby. Koncem 60. let bylo video vyhlášeno za součást kulturní praxe. Mladá umělecká generace uchopila nejmocnější novodobý sdělovací prostředek k rozšiřování vědomí, do uměleckých instalací se tak začlenila i televizní obrazovka. V prvních videích umělci zkoumali hlavně možnosti média. Měly charakter uměleckých experimentů, politicky zaměřených děl, experimentálně pracovaly se změnami struktury a zdůrazňovali formu. Typické byly projevy minimalismu, vznikaly ale i práce zachycující odraz vlastních zkušeností (Kubota).
V osmdesátých letech se video začalo propojovat s počítačem, etablovalo se a vznikla nová specializovaná generace umělců. V počátcích byl umělec v roli performera, nebo stál za kamerou, poté často přebíral úlohu producenta nebo editora, který tvaruje podobu záznamu.[3] Elektronické umění u nás postrádá bohatší tradici a v oblasti výtvarného umění vždy stálo poněkud na okraji, i když jsou tu nezanedbatelné inspirační zdroje (meziválečná avantgarda, multimédia 50. a 70. let, či filmový experiment 60. a 70. let). Totalitní Československo trpělo všeobecnou informační izolací a přístup k novým technologiím tu byl komplikovaný. Jakkoliv se vyprofilovala hrstka tvůrců, kteří se videoartu věnovali, vždy šlo o spíše ojedinělé, často nerealizované projekty. České elektronické umění existovalo na pololegální bázi. Jakýmsi průkopníkem a hlavním iniciátorem nových forem byl Radek Pilař (známý televizní znělkou Večerníčku a ztvárnění postav příběhů Václava Čtvrtka), který navázal na pop art v oblasti animovaného filmu využíváním metody „hand made", manuálních zásahů do filmu, a od osmdesátých let se nadšeně zabýval videotechnikou. Po roce 1989 bylo založeno několik uměleckých sdružení, která se na různých úrovních novým médiím věnovala.[4]
Osobnost Bohuslava Vašulky, tj. WOODY VASULKA, (1937) objevitele média videa a ustanovitele jeho jazyka, působí pak jako zjevení. Odchod do zahraničí mu zajistil tvůrčí svobodu a přístup k technickým novinkám. Brněnský rodák, absolvent katedry dokumentu na pražské FAMU, v roce 1965 emigroval se svou ženou a spolupracovnicí, v Praze studující Islanďankou Steinou, do USA a usazují se v New Yorku. Tam se zabývá vytvářením multiscreenových prostředí, pracuje jako designér a editor filmů. Začíná experimentovat s elektronickým zvukem, stroboskopickými projekcemi a se „štěrbinovou uzávěrkou" upravené 16mm Pathé kamery, která dovoluje filmovat prostor v 360°. Na konci 60. let začínají Vasulkovi dokumentovat nezávislou uměleckou scénu Downtownu (např. performance Jethro Tull, Jimiho Hendrixe...), se Steinou patří mezi spoluzakladatele skupiny PERCEP TION. V roce 1971, v němž probíhá první veřejné samostatné promítání jejich videí, už oba pracují s Portapakem (první ruční video kamerou) a audiosyntezátorem. Zakládají elektronické divadlo THE KITCHEN, v němž rozvíjejí obraznost videa v prostoru a v reálném čase kombinují vizuální a zvukovou složku.

VÝZNAM VASULKOVA DÍLA SPOČÍVÁ PŘEDEVŠÍM V JEHO PRŮKOPNICTVÍ V OBLASTI ELEKTRONICKÉHO UMĚNÍ A V HLEDÁNÍ SPECIFICKÉHO JAZYKA TOHOTO MÉDIA. JEHO TVORBA JE SPOJENA SE ZKOUMÁNÍM TRANSFORMAČNÍHO POTENCIÁLU VIDEA A PÁTRÁNÍM PO NOVÝCH NARATIVNÍCH POSTUPECH: „...JSEM TU, ABYCH SHROMAŽĎOVAL A SBÍRAL SDĚLENÍ, JAKO SE SBÍRAJÍ HOUBY", ŘÍKÁ SÁM VASULKA.

1/ Dějiny umění č.12 (José Pijoan), kolektiv autorů
2/ Malý labyrint filmu, Jan Bernard a Pavla Frýdlová / Dějiny filmu, Jerzy Toeplitz
3/ www.artlist.cz
4/ Kulturní týdeník A2, č. 47/06

Pomocí dalších strojů například modifikují videoobrazy vychylováním elektromagnetického řádkování a uchovávají či přehrávají sekvence operací. Roku 1975 Woody provádí první digitální experimenty a představuje vlastní digitální počítačově ovládané stroje. Získává grant od Guggenheimovy nadace, který mu umožní práci na dalším projektu: recyklování průmyslových nástrojů z bývalých vojenských základen, z nichž později vytváří soubor instalací The Brotherhood (stejně jako v pozdějším The Comission jde o video coby pokus o nový způsob elektronického vyprávění). V současné době vyvíjí způsoby archivace děl z oblasti videa a experimentálního filmu.[3,4]

Pro **UMĚNÍ DNES** neexistuje jedna obecná univerzální teorie, není dán jeden nebo více správných způsobů, jak má vypadat. Nyní je produktem individuality jednotlivých autorů – vše je povoleno a všem způsobům uměleckého projevu je věnována stejná pozornost. Je to „ukončení směrů" a zároveň vybídnutí k novému počátku, vybídnutí ke svobodě.[1]

03/MARKÉTA BAŇKOVÁ

Markéta Baňková (1969) patří mezi několik českých umělců, kteří se programově pohybují v prostoru nových médií. Autorka prošla multimediálním výtvarným školením (grafika, nová média). V různých výtvarných oborech sleduje problematiku struktury, komunikace a virtuální povahy obrazu. I její objekty se vyznačují prchavostí a diskursivností, nikoli povahou stálého a neměnného předmětu. O své tvorbě říká, že je hodně experimentální, na hranicích oborů – video na hranici filmu a videa, net art je zas mix fotografie a textu... je ráda, že si našla parketu, kde může všechny prvky (mix umění) spojovat.
V průběhu studií AVU přerušila a odjela téměř na rok do New Yorku. Tamní pobyt se pro ní stal po návratu impulzem ke změně ateliéru. Začala více pracovat s počítačem, surfovat, vytvářet stránky...

„JÁ SE NĚJAK PŘÍLIŠ NEZAPOJILA DO TOHO ČEMU SE ŘÍKÁ UMĚLECKÝ SVĚT. MYSLÍM TÍM SYMBIÓZU GALERISTY, KUNSTHISTORIKA, UMĚLCE DIVÁKA, HLÍDAČE GALERIE, POKLADNÍ, STĚHOVÁKŮ, SBĚRATELŮ ATD. SICE CHODÍM RÁDA NA VERNISÁŽE, ABYCH POTKALA KAMARÁDY Z AVU, ALE SAMA VYSTAVUJI JENOM VÝJIMEČNĚ. TAKY I PROTO, ŽE NERADA NĚCO BALÍM A STĚHUJU. OBRAZY A SOCHY JSOU PRO MNE PŘÍLIŠ HMOTNÉ, NIKAM SE NEVEJDOU. ZATO MÉ WEBOVÉ PROJEKTY JSOU POUHÉ BITY. JSOU DOBŘE SKLADNÉ A SKVĚLE SE TRANSPORTUJÍ.“*

Fotografii se začala trochu věnovat už na Akademii, po ukončení studií se jí několik let živila – fotografovala a psala reportáže pro časopis Bydlení. Vytváří také manipulované černobílé fotky (popisuje: něco mezi dokumentární foto a malbou). Formu dokumentu (deníku) použila zas ve svém nejznámnějším net art projektu (tj. poměrně mladý umělecký obor, spojující v sobě jistou prchavost i globální dosah) New York City Map.

První interaktivní projekt začal vznikat ještě při studiu na AVU (skončila v roce 1997) jako dívčí homepage a postupně se vyvinul v rozsáhlý interaktivní román, který je tvořen 42 www stránkami textů, obrazů, zvuků a animací. Po stránce formální autorka využila všech možností, které v té době technika v oblasti počítačů nabízela. Hlavní postavou románu **Město.html** je Růženka Šetková, která vypráví příběh o tom, jak se dostala na internet, jak si vytvořila novou identitu a poznala nové přátele, jak byla její fyzická podoba vytlačena podobou virtuální, jak ztratila sama sebe, jak se stala Bohem apod. Po nějakém čase stráveném na internetu hlavní hrdinka zjišťuje, že tento život je možná skutečnější, než ten „skutečný“. Hlavním tématem příběhu je neustálé zkoumání hranice mezi iluzí a realitou.

STRACH Oni pociťují emoce. Emoce se dělí na radost, úzkost, touhu, strach a další.
ZÁTIŠÍ Ne všechno na tak odlišné planetě jsme však schopni zcela správně objasnit. To je nějaký pomeranč, nebo co?
Naštěstí máme ještě několik let, možná desetiletí, našeho pozemského výzkumu ještě před sebou.
Ukázka z **NEW YORK CITY MAP**

Celý text je kompilací materiálů z:
www.artlist.cz, Ateliér 6/2000, rozhovor ze serveru SFERA, http://www.nycmap.com/tisk/web/ban.htm,
*http://mujweb.atlas.cz/www/pimperova/marketa.htm, Nový prostor (říjen/2002), www.bankova.cz,
Osobní rozhovor a Přednáška (31.10.2007, DigiLab AVU)

Projekt představující virtuální mapu **New York City Map** (1999–2002) vznikl v rámci tříměsíčního stipendijního pobytu v New Yorku. Do této mapy lze na internetu (www.nycmap.com) kdykoli vstoupit a pohybovat se jejími různými znakovými vrstvami (fotografie, zvuky, symboly, text). Autorka při svém pobytu fotografovala, nahrávala autentické zvuky města a výpovědi lidí, a ze všeho vytvořila webové stránky, které postupně uveřejňovala na internetu. Šlo jí o zachycení atmosféry města subjektivním pohledem. Město stojí ve středu autorčina zájmu pro svůj metaforický poměr k novým technologiím.
V podstatě deníkové fotografie do mapy pořizovala svým tehdy prvním kapesním digitálním fotoaparátem. Vystupuje v roli poučeného a zvídavého turisty, který není součástí prostředí kde prochází a není ani obyčejným prototypem fotografujícího cizince. Snaží se zachytit kulturu v její všední, pravdivé podobě. Na fotografiích, často výtvarně velice působivých, jsou vedle obyčejných obyvatel i různé výstřednosti, dále ikony popkultury na velkoformátových reklamách a záběry jiné (např. detaily architektury, abstraktní záběry). Tato kombinace různých přístupů vytváří členitou, celkem nestereotypní mozaiku.

Smysly života je digitální video (2002) které si všímá urbanisticko – technologických paralel a vytváří obrazovou koláž, ve které jsou narušovány klasické prostorové a časové dimenze, dokumentující den několika lidí z různých prostředí. Den a noc ve městě je den a noc v komunitě, v neklidném, zašuměném prostoru. Šum města má svůj pravidelný, až hudební rytmus a vnímáme jej nejspíš stejně jako naši opičí prapředci vnímali stále se opakující zvuky pralesa. Jak se město každé ráno nádechem probouzí, strhává nás proudem v prudkém řečišti zvukových a obrazových informací a unáší směrem k večeru, kdy se zase pomalým výdechem ukládá k odpočinku.
Materiál k videu sbírala také v Hustonu. Jde o výpověď několika celkem vyhraněných typů lidí. Hlavní roli „hraje" bezdomovkyně, dalším je jazzman z Hustonu, pak mladý intelektuál, dále zaměstnanec firmy, muž v metru, umělec a laciná erotická modelka (poslední dvě role jsou však hrané, modelku ztvárnila Markéta). Video je sestříháno do určitého mixu obrazové i zvukové koláže. Každý z lidí vypráví svůj příběh a to co je pro něj podstatné, každý přesvědčen o jeho důležitosti, protože jej vnímá zblízka... Příběhy, i když každý jiný, jsou si v podstatě podobné. Každý z nich nakonec usiluje o to, být v životě šťastný, i když se toho štěstí snaží dosáhnout jiným způsobem.

Kromě tohoto filmu se videu věnovala ještě na škole, kde udělala jakési experimentální filmy, v roce 2004 měla na ČT v pořadu Artóza rubriku o net artu (pořad trval cca půl roku).

SMYSLY ŽIVOTA DIGITÁLNÍ VIDEO, 22 MINUT, 2002, Hrají: Bezdomovkyně, Marek Prchal, Little Joe Washington, Ray St. John, Muž v metru, T.D., Michaela Srbová, Marta Richterová a další, překlad: A-C Anna Bryson, zvuk/spolupráce: Milan Guštar, kamera, střih, hudba a režie: Markéta Baňková, ve filmu jsou použity skladby: Gustav Mahler 5. symfonie, Romberg/Hammerstein Lover Come Back to Me

Celý text je kompilací materiálů z:
www.artlist.cz, Ateliér 6/2000, rozhovor ze serveru SFERA, http://www.nycmap.com/tisk/web/ban.htm,
*http://mujweb.atlas.cz/www/pimperova/marketa.htm, Nový prostor (říjen/2002), www.bankova.cz,
Osobní rozhovor a Přednáška (31.10.2007, DigiLab AVU)

Scribble nebo **Čáranice** (2005) je web, v němž zprávy prezentované téměř výhradně formou textu a fotografií, autorka veřejně pokresluje způsobem automatické kresby. Je to druh vizuálního weblogu, subjektivního komentáře. Website funguje tak, že „hackne" aktuální stránku CNN a pokryje ji kresbami, které se mění v reálném čase podle obsahu hlavního článku a nejvýznamnějších odkazů. Systém rozpoznává nejčastěji používaná slova v určitém pořadí a hiearchii. Kresba, kterou CNN pokryje, odpovídá tématu, ale je zároveň překvapením. Nemůže předvídat obsah článku úplně přesně a tak někdy bývá tento automatický „komentář" trefný více, jindy méně. Jak se projekt vyvíjí v čase, učí se nicméně rozpoznávat stále více slov a vizuální slovník čáranic se tak v závislosti na vývoji událostí ve světě stále rozšiřuje a zpřesňuje.

V Čechách kolem net artu chybí komunita, s níž je možné sdílet podobné věci. Když měla Markéta výstavu v New Yorku, chodila na konference o net artu do muzeí (např. Gugghenheimova), na net artové party atp. Jelikož je net art prakticky vyloučen z trhu s uměním, vždy zvažuje zda trávit tolik času nad nějakým dalším projektem.
Její domácí stránka je svým způsobem privátní galerií – své práce vytváří s vědomím, že jsou určeny právě sem (zdá se jí, že web se do galerie nehodí, že je určen pro trochu jiné publikum). Dnes ale stále platí, že teprve výstava v regulérní galerii je signálem k zaostření pozornosti. Markéta Baňková tedy občas sestupuje z virtuálních sfér do galerijních prostor.
V takovém případě pak galerii oživí promítáním na stěnu, použtím dotykového displaye (Klatovy, v roce 2000), či vytvořením iluze pokojíčku surfaře (stůl s artefakty připomínající domácí prostředí) pro zapojení diváka. Prezentaci doplňuje i klasickými fotografiemi.
Přímo výstav net artu, které se konají ve vhodném prostoru, se zúčastnila v Houstonu nebo v Londýně. Říká, že kontakt s lidmi na vernisáži ještě žádná počítačová technologie nahradí.

Ve fotografii jsou Markétě Baňkové blízké inscenované dokumenty, z české fotografie dokumentaristé, ráda jezdí na Paris Photo. V poslední době se věnovala mateřství, napsala knížku pro děti kterou chce vydat a chystá se také dokončit další net artový projekt. Její tvorba, texty a odkazy na nejrůznější články: www.bankova.cz

04/MARKÉTA BENDOVÁ

Markéta Bendová (1978) je nedávnou absolventkou magisterského studia na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě, působí jako pedagožka na Hellichově a Hollarově škole, připravuje fotografické sekce pro aukce pořádané Galerii 5.patro (několikrát ročně) a je členkou skupiny Mezitim šnorchl (spoluzakladatelka spolu s Hanou Kalvachovou, počet členů neurčitý).
Fotografií a videem se zabývá nejvíce a zhruba nastejno, dále pak vytváří koláže, kresby, performance, instalace... Výchozím médiem jí byla fotografie, fotí od dětství. Video začala dělat, až poslední tři roky, nejdříve s Dzmitry Kruhlouem, pak svoje vlastní. Ve svých pracích nechává tvořit podvědomí, to znamená, že nedělá koncepty, ale tvoří intuitivně, bez původní myšlenky. Vzniklý materiál pro sebe analyzuje až když z něj chce mít nějaký konečný výsledek. „Buď je to výpověď z mého nitra, nebo si ty věci i vymýšlím, pak to třeba nakombinuju..." Bere to jako svou arteterapii – psychoanalýzu, relaxaci, meditaci. Inspirativní je pro ni téměř všechno...
Fotka Markétu magnetizuje, připadá jí jako brána do nekonečna. Dá se s ní manipulovat a vymyslet nekonečno možností jednoho okamžiku. Nejvíc ji baví stavět z nich příběhy, dávat je do souvislostí, hrát si s realitou.
Video ji baví, protože je tam zvuk. Přijde jí víc hravé díky tomu, že pohybem se dá snáze vyjádřit spousta věcí, atmosféra. Je pro ni snazší a má to většinou i větší efekt. Videoart je tedy víc hravý, víc prožitkový, má silnější efekt díky zvuku, efekt je rychlejší a povrchovější. Není to tak uzavřené a lalofobní jako fotka. Z hlediska arteterapie je přístupnější k vlastnímu sebevyjádření. U fotky cítí hodně manipulace, hranice jsou dál a jsou mnohem abstraktnější, působí na ní víc jemně a víc do hloubky... manipulace je dost nenápadná, má však zvláštní sílu.
Problém videoartu je podle Markéty čas – ten je daný, na rozdíl od fotek, kde může divák strávit libovolnou dobu, takže spousta lidí není zvyklá nechat si diktovat délku strávenou u díla. Videoart není film, vyžaduje specifický přístup a porozumění, efektní instalaci, jinak to nemá téměř smysl. Skrz prezentaci je to náročné médium – efekt je nejen uvnitř, ale i vně – zvuk, přítmí, velikost a barevnost obrazu... fotografie má v galeriích svoje místo už dlouho, takže se s ní zachází většinou správně – instalace se nepodceňuje a divák už má „cvik".
Markétu samozřejmě zajímá, co na to lidi, jestli to pochopili, nebo cítili a jak. „Divák je vždycky aktivní... nějak... třeba jen vnitřně účastněný..."
Pokud jde o vystavování, prezentování prací, nepokouší se hledat nijak zvlášť programově, spíš se nechává vést a nebrání se zajímavým podnětům... Místo i způsob prezentace je pro ni ale hodně důležité.
O současné fotografii říká, že cítí tendenci k vymazlené estetičnosti, nebo iritující až hrozivé tajemnosti. Celkově na ni působí dost vážně a pesimisticky, skvostně, nádherně, afektovaně, vidí tam někdy zalíbení v přepychu a přetvářce, snahu hrozit, ukazovat sílu, varovat, předvádět se zlověstně. To vidí v té úplně nejmladší současné české fotografii.
"Videoart je víc punkovej. Nejsilnější tendenci jsem zachytila v banalitě a triviálnosti na entou – spíš takový akce, myšlenka zachycená na video bez efektivnosti..." toho viděla v Praze na vysokých uměleckých školách hodně. Na Moravě jí přijde více zajímavý, přístupnější, vizuální a hravý...

ZÁHADY LEVITACE, 2006 / SURREALLES, 2006
ADHILS, 2007 / NENÍ DOMA, 2005

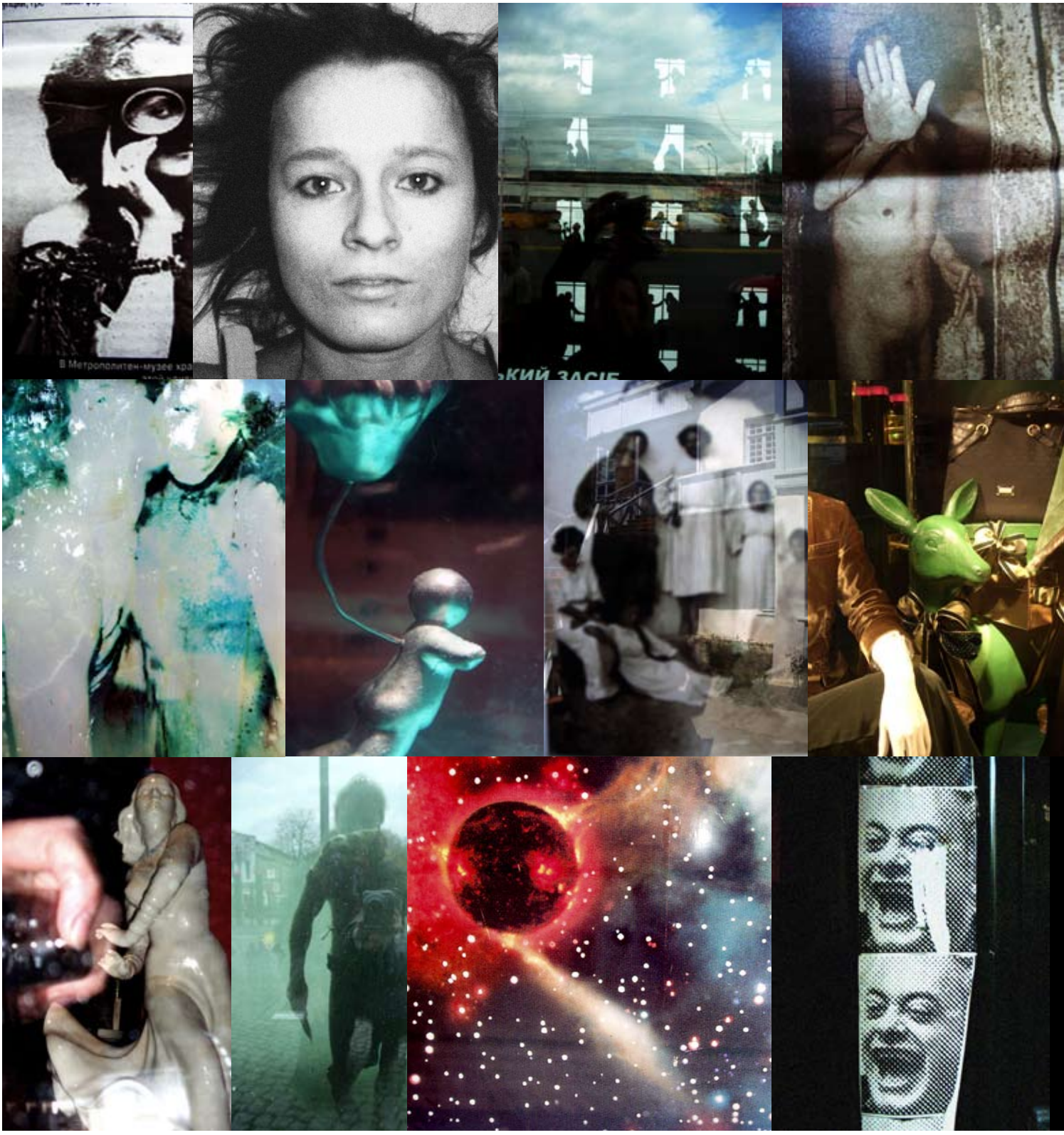

Celý text autorizován.
Čerpáno z mailové korespondence, osobního rozhovoru, z webových stran Galerie 5.patro, www.artkunst.cz
1/ Pavel Mára k výstavě „14 studentů ITF", zdroj www.itf.cz
2/ www.jlbjlt.net
3/ Částečně Kulturní týdeník A2, č.26, 2007, –pev–
4/ Kulturní portál www.scena.cz, 2007, JoMe

Příkladem mystického pohledu, či pokusem o vstoupení do vnitřního světa člověka je cyklus **Záhady levitace**. Autorka sonduje své podvědomí formou zneostřených zátiší, afokalizovaných průhledů předměty s jemnou barevností a impresivně tak zaznamenává odrazy svých pocitů i citů. Tuto svou cestu nazývá fotografickou psychoanalýzou.[1]

Tvůrčí tandem Markéty Bendové a Dzmitrje Kruhloua vytvořil hraný dokument **Voskresenije** (2005–06) složený ze záznamu fotografií, sehraných scének, dokumentárních fotografií performancí, koláží fotografií, reklamních prospektů a objektu červené plastikové koule s pracovním jménem „Péťa". Projekce začíná „sladkou" úvodní fotografií páru autorů, dokumentaci prostředí domova (hospodářského stavení) konfrontují se vzájemnými vztahy s výtvarnou výpovědí. Markéta, Dzmitry a Markétina babička se stávají hlavními protagonisty krátkého filmu. Po idylickém začátku se začíná odehrávat děj proložený esteticky zpracovanýcmi koláženi a zvukovou nahrávkou. Smrt psa čerta, jež je tajemnou silou reinkarnován do podoby červené plastikové koule čekající na své zrození, které následuje po něžně pojatém milostném vztahu autorů. Dochází k fiktivnímu těhotenství Markéty a k porodu malé růžové koule. Následuje dokument šťastného soužití všech tří, obohacený opět dynamickou vsuvkou koláží. Vše končí bizarním závěrem s otevřeným koncem, s příslibem pokračování návaznosti v příštím roce 2008. Spolu s projekcí Voskresenije hledají autoři výtvarné zpodobnění lásky, tolerance a naplnění partnerského vztahu.[2]

S videem **Recognized** Markéta zakončila magisterské studium na ITF. Je složeno z desítek fotografií, reflektuje momenty opakování a touhu po úniku do něčeho zcela nového.[3] Autorka sama říká: „Je to vizuální meditace inspirovaná vyjádřením Scotta Pecka, který o slově recognized, (poznat-rozpoznat) napsal, že jeho předpona „re" signalizuje něco, co se vlastně opakuje. Nové věci které poznávám, tedy v širším úhlu vědomí, znovu poznávám. Flashback, deja-vu, nebo zvláštní citové rozpoložení, které mi vytvářejí některé obrazy, nestíhám analyzo-

Celý text autorizován.
Čerpáno z mailové korespondence, osobního rozhovoru, z webových stran Galerie 5.patro, www.artkunst.cz
1/ Pavel Mára k výstavě „14 studentů ITF", zdroj www.itf.cz
2/ www.jlbjlt.net
3/ Částečně Kulturní týdeník A2, č.26, 2007, –pev–
4/ Kulturní portál www.scena.cz, 2007, JoMe

vat a přijímat na místě. Jejich fotografováním sbírám indicie.[4]
Markéta Bendová vystavuje nepravidelně, zhruba jednou-dvakrát ročně.
Její práce je možné vidět na:
www.marben.name
www.artkunst.cz
facebook – marketa bendova

05/VERONIKA BROMOVÁ

Veronika Bromová (1966) byla odmalička ovlivněna uměním, oba její rodiče byli výtvarníci se specializací na ilustrace a koláže. Možná, že tento fakt přispěl k jejímu uměleckému vývoji a přivedl ji k digitální manipulaci. V letech 1982–86 vystudovala Střední odbornou školu Václava Hollara. Dále pokračovala studiem na Vysoké škole umělecko průmyslové v Praze (1987–93) v ateliéru grafiky a ilustrace profesora Jiřího Šalamouna. V roce 1991 byla spoluzakladatelkou literárně uměleckého časopisu YAZZYK. Spolupracovala s časopisem Divus, s divadelním souborem BAR nebo hudební skupinou Šum svistu. CD obal pro tuto skupinu získal roku 1995 Gramy. O rok později, byla finalistkou na cenu Jindřicha Chalupeckého. Roku 1999 získala první cenu v konkurzu na prezentaci České republiky na 58. Benátském bienále a stala se tak nejmladší autorkou vystavující v tomto prostoru. Od roku 2001 je vedoucí ateliéru Nových médií II, Akademie výtvarných umění v Praze.[1]

Od chvíle, kdy vstoupila na uměleckou scénu, tedy přibližně od roku 1992, měla své vyhraněné téma – ženské tělo. Téma křehké, delikátní, nebezpečné, tisíckrát obehrané, tabuizované, vulgarizované, sakralizované i desakralizované... Její vztah k ženskému tělu byl v recenzích často označován jako svobodný, otevřený a provokativní. Ale takové charakteristiky jsou užívány pro tvorbu téměř všech feministických umělkyň.
Zájem Veroniky Bromové o ženské tělo lze označit jako distanční a věcně zkoumající, a současně jako velmi osobní a zaujatý. Bylo by možné říci, kdyby to nebylo zavádějící, že Veronika Bromová se o tělo zajímá „profesionálně". Vážná umělecká práce totiž velmi často vykazuje tento rozpor, obsahuje distanci a posedlost zároveň. Právě tento profesionální umělecký přístup k ženskému tělu výrazně odlišuje Veroniku Bromovou od mnohých jejích feministických kolegyň, u nichž se často setkáváme se vztahem banálním, v lepším případě se vztahem exhibicionistickým nebo v různé míře zneurotizovaným.[2]

Fotografovat začala ještě v osmdesátých letech, ale teprve kolem roku devadesát s ní začala skutečně vážně pracovat. Xeroxovala ji, zkoušela různé soutisky. I v tom se do jisté míry projevil vliv její rodiny (tatínek vyučený litograf, dlouho pracoval v tiskárně). Ilustrace k Máchovu Máji, jimiž diplomovala, byly právě xeroxové soutisky. Zkoušela i sítotisk, ale skutečně si ji získala až práce s počítačem. Dnes už si nedokáže představit, že by měla dvacet hodin brousit tiskařský kámen.
Nikdy ji nebavilo umění dělat pro nějakou intelektuální smetánku. Obyčejní lidé nejsou zvyklí umění vnímat. Bojí se, že ho nepochopí, a tak jsou od začátku uzavření. Ti, kdo do galerií chodí stráví pohledem na umělecké dílo pouhých několik vteřin. Ve své práci se proto snaží diváka co možná nejvíce upoutat, přimět jej, aby práci bez ohledu na nějakou zvláštní informovanost skutečně vnímal, aby ji zažil. Je ráda, když se v její instalaci diváci posadí na zem a přemýšlejí o ní. I přes to, že jí to někteří zazlívají, nebojí se z výstavy udělat show. Je skvělé vytvářet svět ze svých vlastních pocitů a ještě do něj moci pozvat druhé, kteří jej svými emocemi přetvářejí. Může se tak dozvědět mnoho sama o sobě.[4]

SPRING DANCE, Ze série Království 2005, digitální fotografie / JAZYK, Ze série Pohledy, 1996, digitálně upravená fotografie
HÁTHOŘINA KABELKA, 2005 / ABSOLUT BROMOVÁ, Bridge, print, 2003

1/ Digitální manipulace v současné české fotografii, Tomáš Dittrich, Diplomová teoretická práce FAMU, 2006
2/ Časopis Fotograf - nová inscenace/#7
3/ www.artservis.info
4/ Revue Labyrint 7-8/2000, Umění a kýč

V její tvorbě se objevuje hlavně autoreflexivní fotografie, někdy v propojení s instalacemi, videi, či objekty. Tvoří jen ve vzácných okamžicích zvláštního vnitřního rozpoložení. Její tvorba je založena na pocitovém základu, který je ale pod tím vždy založen na jasné myšlence. Inspirací jsou jí stejně tak jako vlastní pocity i literatura nebo zvláštní mytologie.
Její první ryze fotografický projekt je **Tajné fotoalbum** (1991), který vystavila na své první samostatné výstavě a který odstartoval její fotografickou tvorbu
Soubor **Kolumbovo vejce** (1992) byl prvním, kde použila manipulovalovanou fotografii. Manipulované snímky byly přefocené z videa a prezentované ve třech světelných boxech. Další prací byla protirasistická **Fotoamputace – fotoimplantace** (1993), tedy reálná koláž bez použití digitální techniky (snímky z reklamních kampaní, v nichž prohodila části obličejů), ale blíží se těm dalším virtuálním.[1]

V dalších z prvních prací použila ženského těla jako určitého prvku, zajímavého tvaru – **Zaklé-té princezny** (1992) a **Tance s medicinbaly** (1993). V Tancích s medicinbaly ukázala těla jako krásný ornament (ze snímků dívek, vztahujících ruce v kruhu do středu k medicinbalu, vyřízla míč). Najednou se fotografie dostala do naprosto jiných nevysvětlitelných souvislostí., v druhém souboru jsou spíše dekorativní. V obou případech vycházela z fotokoláže. Tuto metodu pak přenesla do své práce s počítačově upravenou fotografií.
Souborem **Holky a Taky holky** (1994) na sebe výrazněji upozornila – šlo o její první digitální montáž. Je zde patrný zájem o výraznou a působivou vizuální nebo řekněme výtvarnou formu. Digitálně zpracovaná fotografie a velkoplošná adjustace byly u nás tehdy novinkou a Bromová byla jedním z prvních českých umělců, kteří toto médium uváděli na naši scénu.
Zásadním přelomem, kdy se dostala do povědomí nejen odborné veřejnosti, byl soubor **Rozhovor** (1995) – zde využila metodu koláže, nafotografovala svého tehdejšího partnera a sama sebe (šlo o montáž mužského a ženského portrétu, kde v částech tváře je vidět skrz kůži anatomické složení), obě fotografie byly prezentovány jako světelné boxy, tváře byly natočené proti sobě a mezi nimi probíhal jako zvukový doprovod rozhovor a s tím se zároveň měnilo i vnitřní osvětlení boxu. Šlo o audio-vizuální rozhovor, mezi dvěma lidmi, mezi mužem a ženou. Druhým výrazným cyklem byly **Pohledy** (1996), ty představují sérii velkoplošných digitálně upravených fotografií, inspirací k nim byla anatomická lékařská alba, jejichž vizuální působivost si vyzkoušela již v Rozhovorech. V Pohledech jsou v určitých částech odhaleny fragmenty ženského těl. V rovině ironie a humoru poukazuje k pornografii, když stahuje ženské tělo z kůže a ukazuje tkáň, šlachy, krevní oběh – ironizuje a zcela neguje funkci pornografické fotografie.[1,2]
V roce 1996 přišla i s další sérií nazvanou **Bytosti**, kdy manipulované fotografie byly opět součástí instalace (stoly s pohyblivým povrchem), téma klonování – rukama propojené, bytosti. V tomto souboru, ukázala Bromová nápaditost a schopnost dovést věci ke kvalitě, i to jak mistrně ovládá možnosti počítačové manipulace.

NA HRANĚ OBZORU, fluorescenční světlo, kinetické stoly, 1997
ZEMZOO, video 4 x 5m, kinetický objekt 240cm,1999
JEDINCI, kinetický objekt, video, 2000

1/ Digitální manipulace v současné české fotografii, Tomáš Dittrich, Diplomová teoretická práce FAMU, 2006
2/ Časopis Fotograf - nová inscenace/#7
3/ www.artservis.info
4/ Revue Labyrint 7-8/2000, Umění a kýč

V roce 1997 vytvořila na Staroměstské radnici multimediální instalaci s fotografiemi, videem, kinetickými objekty nazvanou **Na hraně obzoru**. Jednou z významových rovin instalace je ironie, lze ji chápat jako parodií na horory a thrillery, kterými nás zahlcuje televize a film. Další rovinu odhalíme, když se budeme ptát po povaze těchto bytostí. Jde o nové elektronické bytosti, které jsme my sami stvořili. A je možné nalézt další obsahy...
V roce 1998 ukázala v galerii Nová síň instalaci **Zemzoo**, kterou pak o rok později představila (mírně pozměněnou) v českém pavilonu na benátském bienále současného umění. Základním východiskem je opět ženské tělo, tentokrát znetvořené a zpitvořené. Některé fotografie jsou záznamy performance, při níž si deformovala vlastní tělo. Připomíná divné vodní zvíře, či živočicha, zmrzačeného tvora – ženské tělo je negováno. Fotografie Zemzoo prezentovala na 58. Benátském bienále (1999) v instalací s létajícím péřovým medvědem a videeem o ledním medvědovi z New Yorské zoo. Instalace a video využívá ostatně často.[1,2]
Při přípravě této instalace fotografovala Bromová sama sebe v akci, a dotkla se tak tvůrčích principů bodyartu.
Cyklus **Autobiograf** (2003) a **Moje soubory** (2004) odrážejí změnu tvorby. Veronika Bromová sice nadále pracuje s ženským tělem, nyní fotografuje v prvé řadě sebe samu, výpověď se stává velmi osobní. Moje soubory jsou vlastně fotografickým deníkem.[2]

Jedním z posledních souborů je **Království** (od 2004), kdy autorka fotografuje sama sebe v exteriéru přírody. Vystihuje zvláštní okamžik shody nepopsatelných okolností a energie, spojený s fascinací nad určitým místem, kde svojí roli hraje i momentální světlo. Následuje spontánní okamžik exhibicionismu, kdy se ocitá nahá v různých parukách, maskách i převlecích a vytváří svět fantazie a iluze, hraničící s pohádkovými příběhy. **Hathor hand-bag** (2006) je ukázkou ryze počítačové manipulace s obrazem. Inspirací k těmto fotografiím jí byla Egyptská mytologie – stylizuje sama sebe do bohyně Hathor.[1]

Veronika Bromová si všímá témat změny identity i témat každodenních (mezilidská komunikace ap.) a zároveň se zabývá, tématem ženy, jejím postavením v dnešní společnosti. Často využívá možnosti prezentovat své fotografie jako slideshow, protože jak sama říká, „můžu si sama určit, jak dlouho a na kterou fotografii se bude divák dívat", tedy sama je tím kdo určuje co je zrovna důležité. Více o Veronice Bromové na: www.veronikabromova.cz, vvp.avu.cz, www.artlist.cz a v mnoha publikacích.

06/ JIŘÍ DAVID

Příběh Jiřího Davida (*1956), jedné z nejvýraznějších osobností generace, která vstoupila na českou výtvarnou scénu v polovině osmdesátých let dvacátého století. V zahraničí je přijímán – na rozdíl od Česka – vesměs kladně a s respektem. Síla sdělení je pro něj podstatnější, než estetická stránka tvorby. Reaguje na sebemenší podněty, je jakoby neustále ve střehu. Založením relativista, často pln pochybností o opodstatnění své práce, což ale nijak neukrývá (viz citace výše). David vystudoval pražskou AVU (1982–87), inicioval neoficiální výstavy ve veřejných prostorech pražských domů a dvorů zvané Konfrontace a byl zakládajícím členem umělecké skupiny Tvrdohlaví (1987–91, skupina která přestože existovala pět let, stala se legendou – měla schopného manažera a v duchu postmoderny pokrývala plejádu vizuálních médií – malba, plastika, objekty, fotografie, performance, i žánrů –komedie, tragédie, banalita, moralita). V letech 1995–2002 vedl ateliér vizuální komunikace na AVU, od 2004 je vedoucím intermediálního a konceptuálního atelieru VŠUP. Roli umělce a pedagoga neodděluje. Po Rumburku, Děčíně, Ostravě a Českém Brodě se od roku 1984 natrvalo usídlil v Praze. Věnuje se malbě, vymýšlí instalace ve veřejném prostoru (př. Záře nad Rudolfinem, Srdce na Hradě), soustavně fotografuje, točí videa, vytváří objekty, publikuje své texty (např. david.blog.respekt.cz), věnuje se též divadlu, spoluzaložil sdružení Futura (Karlín studios), je kurátorem...[2] Jeví se jako typ umělce, který se proměnlivostí své tvorby snaží neustále přicházet s něčím jiným a tuto taktiku má přesně propracovanou. Díky tomu je schopen střídat pojetí i témata tvorby a svoji práci v odměřeném čase vizuálně i obsahově měnit. Je nepochybně typ umělce, který umí svoji práci „prodat".[9]

"NEVÍM CO JSEM; NEVÍM CO ZNAMENÁM; NEVÍM PROČ A PRO KOHO DĚLÁM; NEZNÁM SMYSL ANI DŮVOD PŮVODU MÝCH, MNOHDY RECYKLOVANÝCH PRACÍ. PODEZŘELE MÉNĚ A MÉNĚ JE PRO MNE PODSTATNÉ, KDO A JAK POROZUMÍ SMYSLU MÝCH PRACÍ, A TO VČETNĚ MNE SAMÉHO; JSEM SVÝM VLASTNÍM CIZINCEM. PO PATNÁCTI LETECH INTENZIVNÍ, PROFESIONÁLNÍ PRÁCE V OBLASTI UMĚNÍ, NĚKDE UPROSTŘED EVROPY, JSEM ZTRATIL JAKOUKOLIV KOHERENTNÍ IDENTITU. POMALU A NEJISTĚ DOSPÍVÁM K ZÁVĚRU, ŽE TO PRO MĚ NENÍ NEGATIVNÍ, I KDYŽ NEVÍM CO S TÍM."[1]

Jiří David říká, že se v podstatě nezabývá žádným druhem umění, pouze používá jisté formy umění pro svá sdělení, pak už záleží na tom, co je pro tu danou formu jasnější. Média mu přinášejí schopnost empatie, kterou pak rozptyluje dál. Fotografii používá stabilně, buď jako skicu, připomínku, nebo i finální výstup. Takto pracuje již cca 30 let. Video jako prostředek k vyjádření využívá nárazově zhruba od roku 1994–95. Ve fotografii a videu mu jde pravděpodobně nejvíce o to, pochopit skrze své nejbližší (jejich intimitu), jistý druh emocionálního zobecnění, do kterého by se mohli transformovat jiné zkušenosti jiných lidí (diváků apod.). Snaží se korespondovat s výstavním prostorem, který dokáže umožnit najít jasnou míru, čili pokouší se svá sdělení vklínit do danosti a specifičnosti prostředí, což je vždy naprosto rozdílné, navíc k tomu přistupují i ekonomické možnosti. „Měli bychom se, jako umělci, umět vyrovnávat i špatnými podmínkami."

Louise Bourgeois, z cyklu SKRYTÉ PODOBY / HIDDEN IMAGE
Z cyklu 99 CZ
Z cyklu MOJI RUKOJMÍ
Abu Shijav z projektu PÁTÁ PEČEŤ, 2006

„ZAJÍMÁ MĚ, KAM AŽ MŮŽU V OTEVŘENOSTI JÍT, KDE JSOU MEZE, CO JEŠTĚ MŮŽU ZVEŘEJNIT, A CO UŽ JE PŘÍLIŠ".[6]

1, 5/ www.jiri-david.cz
2/ Částečně z knihy Jiří David, autor Petr Volf, edice Album v roce 2005
3/ Čerpáno z odpovědí skrze mailovou korespondenci
4/ Archiv Galerie Rudolfinum, www2.rudolfinum.org
6/ Citace z knihy Jiří David, autor Petr Volf, edice Album v roce 2005
7/ www.jiri-david.cz/texty/pata_pecet.htm
8/ Z webu autora
9/ Kulturní týdeník A2, č. 19/06

Inspirací mu je cokoliv. Loď na řece, dítě se zmrzlinou, tvář, pohyb těla, béčkový film, náhoda, slovo, kniha, dokumenty... nezáleží tedy, co je oním spouštěcím mechanismem v hlavě (či třeba v srdci), ale jak se myšlenka dokáže zpracovat (což není míněno v oné estetické normě). Na rozdílnost nároků na diváka (foto x video) odpovídá, že to ponejvíce souvisí s přirozenou dispozicí a poté hodně s mírou individuálního vzdělání. Dle něj obecně dokáže na laické publikum jistě více působit film (hraný), je to ale opět individuální, viz výše.
Na výstavách existuje jistá nepsaná dohoda mezi divákem a umělcem, ta spočívá ve vzájemné důvěře a nepodceňování se. Či-li míra pasivity, či aktivity je si vzájemně úměrná.
K současným tendencím u těchto médií doplňuje: „Naštestí již odeznívá ona dlouhá léta omýlaná pseudopodoba sociální fotografie, ale to je spíše marginální problém. Tím nechci říci, že v počátku se tato sociální podoba fotografie a videa nedostala ke skvělým výsledkům.“[3]

Jiří David vytváří často konceptuálně pojaté fotografie. Sem patří mj. autorský projekt **Skryté podoby** (Hidden image) realizovaný v průběhu let 1991–95 v Čechách, Polsku, Německu, Rakousku, Francii a USA. Základem se stala metoda, vyvinutá na počátku 20. století a okrajově používanou pro antropologická a psychologická studia – frontální záběry obličeje rozdělené v negativu na přesně stejné poloviny a složení nových snímků: pravostranného a levostranného. Dochází k překvapivým, ale logickým diferenciacím mezi oběma jednostrannými portréty navzájem i vůči původní podobě portrétovaného. Jestliže jsou spolu oba portréty v rovnováze, může to naznačovat vyrovnanost povahy. Portrétovanými jsou významné osobnosti z oblasti politiky, kultury, vědy i sportu z celého světa (např. Boris Becker, David Byrne, John Cale, Francis Ford Coppola, Miloš Forman, Václav Havel, Dennis Hopper, Paul McCarthy, Helmut Newton, Franz Kafka, Marilyn Monroe, Orson Welles a mnoho dalších. Tento soubor doplňuje video z průběhu vzniku projektu, 1991–95, 10'.[4]
Fotografie Louise Bourgeois pocházející z tohoto souboru byla vydražena 9.2.2006 v londýnské aukční síni Sotheby´s za 2160 britských liber (v historii aukcí této nejprestižnější aukční síně světa lze za posledních sto let dodnes zaznamenat pouze několik českých umělců, např. Františka Kupku, Josefa Sudka, Františka Drtikola...).[5]

Soubor **Bez soucitu** David poprvé prezentoval v roce 2002. Nechal rozplakat sedmnáct světových politiků – obstaral si agenturní fotografie a použil vlastních detailních záběrů slz, které poté implantoval do původních portrétů. Na první pohled nebylo toto „pohnutí“ patrné, na celkovém výrazu je však cosi zvláštního...[2]

Projekt **Pátá pečeť** (The Fifth Seal Project) – série fotografií spolu s obsáhlým textem možného výkladu, nastínění otázek,odpovědí. Úryvky z textu: „Co znamená všude přítomná bílá? Co znamenají nedokonalosti v napodobenině oděvů postavy chlapce na fotografiích? Co znamená přítomnost tří jmen archandělu na oděvu chlapce mezi názvy násilných organizací? Co vlastně znamená a k čemu odkazuje název projektu Pátá pečeť? Proč se na fotografiích objevují se zcela bílá auta formule 1? Proč jsou jednotlivé postavy v rolích jejich jezdců?

Video TANEC DANIELA, 3 min, 1998
Video BRAMBORA
Ukázka z fotografického souboru BEZ SOUCITU

1, 5/ www.jiri-david.cz
2/ Částečně z knihy Jiří David, autor Petr Volf, edice Album v roce 2005
3/ Čerpáno z odpovědí skrze mailovou korespondenci
4/ Archiv Galerie Rudolfinum, www2.rudolfinum.org
6/ Citace z knihy Jiří David, autor Petr Volf, edice Album v roce 2005
7/ www.jiri-david.cz/texty/pata_pecet.htm
8/ Z webu autora
9/ Kulturní týdeník A2, č. 19/06

Pátá pečeť je onou nenapsanou větou mezi řádky a jestli ji dokáže její „čtenář" dobře, nezaujatě, přečíst, stává se oprávněně a nedílně jejím spoluautorem! To znamená, že je už spoluodpovědný za jeho výklad, interpretaci ve svém vlastním kulturním kontextu. Projekt Pátá pečeť, nedefinuje trvalé odpovědi, ale hledá, či spíše otevírá prostor pro dohody o sdíleném jazyku, o jeho kvalitě o porozumění aplikace nových kontextů a zohledněni a respektu stanoviska z kterého je jeho příběh „vyprávěn"."[7]

Soubor **Moji rukojmí** (1998) otevírá mlčenlivé zákazy, otevírá omezení „dobrým etickým vkusem". Nejde v ní však o dokumentární či sociologické sondy. Nemapuje sexuální náruživé představy, obsese, nenahrazuje voyerství. Snaží se pouze postihnout, vcítit se do těchto stigmat a to silně estetizující, zkrásnělou formou, kde se nenápadná krutost zjeví až po polknutí. Hlavní hrdinové-oběti jsou převážně chlapci kolem deseti let, jejich hračky, anonymní obličejové masky, vycpaná zvířata, barevné, zlaté, stříbrné pytle, vojenské deky, provazy, dráty, řetězy, řemeny. Jsou to fotografie o bezbrannosti, křehkosti, i zvůli, která však nic nepopisuje, nevysvětluje, pouze ukazuje, na první pohled půvabně, hravě až zábavně, náhle však nečekaně drásavě a všech domýšlení nechtěně.[8]

Jiří David je známý častým zobrazováním svých blízkých, tedy dcery, manželky, a nejčastěji syna Daniela. Dokladem je tomu je soubor **Daniel** (r. 2002) a též **Inside Out** – rodinná „kronika", vznikající v letech 1991–2006. V této rozvolněné linii dokumentuje sebe a své nejbližší v různých situacích, včetně těch intimních.[9]

Několik děl z videoprodukce (většina v kratší ukázce na webu autora):
Film **Okna v oknech**, je „re-version" filmu Okno do dvora od Alfreda Hitchcocka z roku 1954. Davidovi zde nešlo o remake nebo remix, ale o hledání odlišných východisek původního tématu.
Video **Brambora** – instalace naturalistické fotografie mrtvé Marilyn Monroe s hudebním doprovodem písně Happy birthday Mr. President, točící se nasvícená brambora.
Tanec Daniela (1998) zachycuje Davidova syna, „tančícího" napříč chodbou za tónů Morcheeby a jejího „Moře". Příjemná hudba, jednoduché, ale fungující svícení a úsměv vyvolávající polonahý hoch v přeskáčích...
Video **Kuře** připomíná svým zobrazením i rozhýbáním mužské ohanbí. Stejný záběr, rozdílnost v titulcích (země).
Koule je v podstatě dokumentací prostorového pohyblivého objektu s původním zvukem.
Pro mého otce je video zobrazující zřejmě „kmitavě" rodinné záběry z promítačky.

Jiří David vystavuje samostatně dva- až třikrát do roka, společné výstavy má například 5x do roka (někdy ale třeba vůbec). Jeho práce je možné vidět na výstavách, v zhruba 5ti jeho samostatných publikacích, mnoha katalozích a na www.jiri-david.cz.[3]

07/MILENA DOPITOVÁ

O Mileně Dopitové (1963) nelze psát jako o fotografce: jako jedna z mnoha současných umělců používá ve své tvorbě médium fotografie (a to s využitím práce vyškolených fotografů), není ale v její práci dominantní. Fotografie vytvářejí potřebné pojmy nutné pro celkové obrazy.

SKUPINA PONDĚLÍ (1989–93) PŮSOBILA V PRAZE. JEJÍMI ČLENY BYLI:
MILENA DOPITOVÁ, PAVEL HUMHAL, PETR LYSÁČEK, MICHAL NESÁZAL, PETR PÍSAŘÍK A PETR ZUBEK.

O Dopitové se začalo vědět už za dob studií na AVU, v souvislosti se založením **skupiny Pondělí**. S odstupem času se dá říci, že měli někteří autoři zaměření odlišné, tehdy je ale spojovaly podobné názory, stejný humor a společná potřeba pojmenovávat věci kolem. Zajímala je všednost a každodennost – maličkosti, které se nemají zanedbávat. Skupina byla založena krátce před revolucí, v době která byla nabitá neuvěřitelnou energií a zároveň nedostatkem možností se veřejně vyjadřovat. Využití konceptu a hledání vhodné formy (do popředí se dostal objekt a instalace) otevíralo možnosti k vyjádření – tato svoboda je spojovala a umožňovala rozvíjet jejich individuality. V té době bylo snazší být členem skupiny, než vystupovat jako jedinec.
Od začátku své tvůrčí činnosti je spojována, ať už přímo či nepřímo, s feminismem, ačkoliv se jí toto zařazení nelíbí. Dopitové nejde, jak se někdy zjednodušeně říká, o ženské problémy, ale o rozdílnost vnímání ženskou optikou a zkušeností.
Autorka cítí, že možnost využít více médií najednou poskytuje na jedné straně jednoznačné vyjádření, ale zároveň může být i jakýmsi rozostřením a posunutím daného obrazu do jiných interpretačních rovin. Instalace byla pro Milenu od počátku právě tou formou, která ty možnosti splňovala.

Na počátku její kariéry byl velmi často slýchán termín Identita. Poprvé se objevuje v roce 1991, v instalaci **Dvojčata (Já a moje sestra)**, kde se zabývá přímo zdvojením identity (sama pochází z jednovaječných dvojčat) a otázkami typu „Je na fotografiích jeden člověk, nebo dva? Jedná se o manipulaci s fotografií?"... Prvně zde také použila fotografie ve spojení s instalací – dvě velkoformátové fotografie a obháčkovaný stolek se židlemi.
Při pobytu ve Spojených státech se autorka poprvé setkává s radikálním feminismem a reaguje na něj instalací **Neboj se udělat ten velký krok** (1994) – kulečníkový stůl (dříve symbolizující typicky mužskou hru) obalený do modré vlny stojící před fotografií Johanky z Arku (žena oblečena v mužských šatech)..
V roce 1995, po návratu z Izraele inspirována Zdí nářků, vzniká instalace fotografií **Zeď přání** na nichž jsou zobrazeny nohy s cedulkami přání. „Co se děje s tělem? Je něco po smrti? ..." Při hledání nohou se setkala na patologii s lidmi, kteří ji svým způsobem oslovili a které se rozhodla zachytit na černobílé fotografii **Je to cesta, kterou hledáš?**, která ji ve výsledku stála hodně peněz i úsilí.

4 MASKY, fotografie a instalace
ZEĎ PŘÁNÍ, 1995
S, M, L, XL. XXL, fotografie, 1999

Celý Text ze zdrojů:
Revue Labyrint č. 15–16/2004 a přednáška Mileny Dopitové (21.11.2007, DigiLab AVU)

U fotografického projektu **Bylo, nebylo** (1996) se zamýšlí nad mateřským znaménkem, což by mělo být to nejlepší, ale mnohdy může přivodit i smrt. Nechala si udělat operaci, kdy znaménka zmizela, ale znovu se objevila jinde. Výsledně dodává, že tělo má stejně jakýsi nekonečný systém, který člověk neovlivní
Postupně je v její tvorbě viditelné vzdalování se od formální stránky díla a větší příklon k realitě. Další ukázkou jejího propojování prvků je např. fotografie **Kadeřnický salon**, která se stala součástí instalace **4 helmy** –tu tvoří zmíněná fotografie a 4 objekty. Šlo o ozvučené „fénovací helmy" evokující přístroje z tehdejších kadeřnických salonů, které díky abstraktnímu ztvárnění nechávali možnosti k jiné interpretaci (architektura, živočišná forma). Opět si klade otázky v pohledu na tyto mučící nástroje „Nakolik je tato hygiena pro život důležitá? Je nezbytná? Kde začíná a končí hranice veřejné intimity?"...
Nelze nezmínit projekt o pubertě, v kterém čerpá ze své pedagogické činnosti: **Hádej, jestli jsi můj přítel** (1999), zachycující generační bloky, rozdíly vnímání a neskutečnou tíhu puberty s hledáním sexuální identity. Projekt fungoval interaktivně - do prázdných komiksových bublin vpisovali návštěvníci své komentáře.

"MYSLÍM SI, ŽE STÁŘÍ JE BOLAVÉ TÉMA NEJEN U NÁS, ALE I V JINÝCH ZEMÍCH, A PROTO JE DŮLEŽITÉ NA TOTO TÉMA UPOZORNIT." / „A JESTI JÁ MÁM ZE STÁŘÍ STRACH? ASI NE, ALE MYSLÍM, ŽE NEJHORŠÍ NA STÁŘÍ (POMINU-LI TĚŽKÉ ONEMOCNĚNÍ) JE VLASTNÍ SAMOTA. TOHO BYCH SE ASI BÁLA."

V jednom ze svých cyklů například autenticky natáčí holení a líčení mrtvého muže: **Oholit, nalíčit** (1999). Vybrala si tvář, která vypadá téměř jako živá, aby diváka znejistila v možnosti simulace. Profesionální umrlčí makeupartistka líčí obličej svými dlouhými nalakovanými drápy a mrtvola očividně získává „kunderovskou" identitu nikoho.
Cyklem fotografií **S, M, L, XL, XXL** (1999) zobrazuje výmluvně ležící hromádky šatstva pro mrtvé. Nebojí se ale zajít dále a pracovat přímo s podobou mrtvého těla. **Oholit, nalíčit** (1999) byla práce, která volně navazovala na téma týkající se klinické smrti, otázek vzniku a zániku života... V případě tototo videa nebylo záměrem diváka šokovat, ale navodit pocit nejistoty, o jaký druh spánku se jedná. Autorka chce těmito tématy primárně poukázat na život sám.
Fotografická série **Pojď, ukážu ti cestu rájem** (2000) zachycuje roli mladých maminek: jde o autorkou aranžovanou sociologickou sondu do tzv. politiky těla, která může vést i k obrazu dítěte využívaného matkou k žebrání.

VÍM, ŽE NEMŮŽEŠ SLYŠET TUTO PÍSEŇ (video, fotografický projekt) 2006
OHOLIT, NALÍČIT, 1999
SIXTY SOMETHING (video, fotografie) 2003
HÁDEJ, JESTLI JSI MŮJ PŘÍTEL, instalace, 1999

Celý Text ze zdrojů:
Revue Labyrint č. 15–16/2004 a přednáška Mileny Dopitové (21.11.2007, DigiLab AVU)

Objekty motýlích křídel jsou součástí instalace **Smím prosit?**. Stejně se jmenuje i videoprojekce z roku 2001, která je další částí projektu a kde Dopitová poprvé pracuje s tématem tančících seniorů. Objekty připomínající motýlí křídla byly nainstalovány v prostoru tak, aby se tichý tanec na videoprojekci vzájemně doplňoval a prolínal. Motýl představuje jedinečnost a křehkost, dokonalost krátkodobé existence jedince.

„KDYKOLI JSEM VE SVÉ PRÁCI POUKAZOVALA NA PROBLÉMY SPOLEČNOSTI,
NECHTĚLA JSEM DIVÁKA O NĚČEM PŘESVĚDČIT, NEBO MU UKÁZAT SVOU MORÁLNÍ PŘEVAHU,
ALE POBÍDNOUT HO K TOMU, ABY O DANÉ VĚCI ZAČAL SÁM PŘEMÝŠLET."

K tématu identity se částečně vrátila v roce 2003 prací **Sixtysomething**, kdy se zabývá problematikou stárnutí. Vytvořila dva filmy, první dokumentující přeměnu sebe sama a jejího identického dvojčete do věku po šedesátém roce života. Druhé video zachycuje staré ženy tančící spolu v nedělní Stromovce, hrající čtyřručně na klavír. Projekt má rozporuplné reakce, které ukazují, že pro mnohé kultury je proces stárnutí i stáří stále tabuizován. Otevírá otázky spojené s vlastní identitou, mezilidské vztahy, sourozenecké vztahy – je to jakási sociologická studie, zda dělá společnost pro tuto generaci dost, jaké postavení má starý člověk ve společnosti, zda je potřebný a zajištěný. „Myslím si, že stáří je bolavé téma nejen u nás, ale i v jiných zemích, a proto je důležité na toto téma upozornit."

Milena Dopitová se pohybuje běžně na mezinárodním poli (v New Yorku ji zastupuje galerie Ronald Feldman Fine Arts) a už tento fakt svědčí o jejím formátu i globální čitelnosti. Tato globalizovaná, srozumitelná „krása" způsobuje, že věci Mileny Dopitové působí i s odstupem času a divák je jimi znovu a znovu „otřesen."
Svou inspiraci vždy hledá na ulici, nebo v životě, který momentálně prožívá. Každý její projekt je spojen s určitým konceptem, ten by měl diváka vyprovokovat ke kladení otázek a případnému hledání odpovědí. Šok sám o sobě považuje za laciné gesto, které ji nezajímá. Myslí si, že skrze umění lze také komunikovat a vyjadřovat se k aktuálním tématům ve společnosti, popřípadě hledat možná řešení. Dopitová o těchto tématech mluví vždy vážně a bez ironie; pojednává je výlučně z pohledu ženy, z pohledu své vlastní zkušenosti. Fotografie jí slouží k přesnému popisu příběhu, k jakémusi dokumentování konceptuální cesty, k vytváření potřebných pojmů, nebo k podávání důkazů o proměnách identity, o dospívání, o procesu stárnutí, o smrti...

Milena Dopitová patří jistě k nejvýraznějším osobnostem českého umění a zároveň k umělcům respektovaným také na mezinárodní scéně. Více o ní v rozhovoru pro časopis Revue Labyrint č. 15–16/2004, v článku časopisu a na abart.artarchiv.cz, www.artlist.cz, vvp.avu.cz

08/KATEŘINA DRŽKOVÁ

Kateřina Držková (1978) se k fotografii dostala velkým obloukem. Na fakultě sociálních věd vystudovala ekonomii a rok po promoci pracovala v poradenské firmě. „Vydělala jsem si pětatřicet tisíc měsíčně, ale bylo to strašný. V kanceláři jsem byla do osmi večer, pak jsem šla na promítání do Ponrepa a ten film bylo to jediné, co jsem si z toho dne odnesla.“ Bavilo ji fotografování, tak se přihlásila na FAMU, kam ji k jejímu překvapení přijali. Fotografii se věnuje zhruba 6 let. Její práce je od mnohých odlišná, sedí hodiny před počítačem a věnuje se průzkumům fotografického média. Zkoumá, jak se dá s fotografií manipulovat, využívá ji často netradičně, s vtipným obrazovým obsahem, či určitým konceptem. [1]

Soubor **Objet invisible** (2005) měl například postihnout schopnost dvou odlišných médií, jakými jsou text a obraz, a zprostředkovat určité sdělení. Autorka vedle sebe postavila fotografii „sociálního" zákoutí doprovázenou nečitelným textem a text doplněný neúplným obrazem. Divák je tak ve většině případů nucen tyto dvě média porovnat. Ne vždy však měl možnost vidět obě části najednou, což mu ponechalo prostor k přemýšlení o podobě druhého obrazu, či obsahu nečitelného textu.

KATEŘINA DRŽKOVÁ K SOUBORU UPRCHLÍCI: „CHTĚLA JSEM ZREALIZOVAT PŘÁNÍ, KTERÁ SI O LEPŠÍM ŽIVOTĚ UDĚLALI ZE SPOLEČENSKÝCH ČASOPISŮ, A POSTAVIT TO PŘEHNANĚ DO KONTRASTU K JEJICH REALITĚ.“

Ve svém dnes již známém souboru **Uprchlíci** (2006) zkoumala Kateřina téma lidí, kteří stojí před branami „západního světa bohatství a luxusu". Někdo si mohl na první pohled říci, že jde o stupidní barevné fotografie: spokojená paní pózující před hladinou krytého bazénu, manažer usazený v kanceláři, chlapík ve fotbalovém dresu stojící před vilkou. Vedle manipulovaných fotografií byly v papírových boxech prezentovány také původní snímky, čímž soubor vedle silného sociálního rámce nastínil také otázky věrohodnosti fotografického média. Utrápená paní pózující na odrbané lavičce, pán usazený v místnosti se sektorovým nábytkem, chlapík ve fotbalovém dresu stojící před rozpadajícím se barákem. Tváře i pózy zůstaly stejné – na barevných fotografiích byly postavy uprchlíků digitálně přenesené do luxusního prostředí, o kterém sní v utečeneckých táborech. „Uvnitř" se pak pohledy změnily v černobílou realitu cizinců (autentické dokumentární fotografie).

Viewpoits, 2006–07
Uprchlíci, instalace s papírovým boxem, 2006
Objet invisible 2005

Čerpáno útržkovitě z:
1/ Časopis Respekt č. 40 / 2007, Jan H. Vitvar
2/ www.muteme.cz/kate
3/ mailová korespondence s autorkou
4/ Časopis Fotograf č. 9 / 2007, architektura
5/ www.jlbjlt.net
6/ Festival Boskovice, www.unijazz.cz

Cílem projektu **Flashback** (2006) byl pokus projít se zakrytým zrakem neznámým prostorem, konkrétně interiéry opuštěné polikliniky v Jungmanově ulici, pouze za pomoci informací poskytovaných fotoaparátem. Před očima měla autorka vypnutý display fotoaparátu a v místech ztráty orientace, nebo nepřekonatelné překážky zmačknutím spouště generovala obraz, který jí umožnil další pohyb prostorem. Výsledná instalace byla součástí projektu „Odradky" na festivalu „4+4 dny v pohybu" – v zatemnělé místnosti byl na zdi umístěn prosvětlovací box se zabudovaným přístrojem, který v pravidelných intervalech rozsvěcoval 7 folií s fotografiemi pořízených při cestě domem. Z reproduktorů se ozýval záznam z akce, zachycující autorčiny kroky, dech, nárazy a pády, zvuk spouště a celou atmosféru domu.[2]

Na snímcích architektury **Viewpoits** (2006–07) zas Katka ukazuje, jak se úpravami fasád dá manipulovat s perspektivou, vytváří z jednoho digitálního obrazu (v tomto případě) dva různé pohledy. Zobrazuje budovy ve dvou krajních polohách tak, že vždy jednu ze stěn postaví čelně vůči divákovi (původně nasnímala fotografie ze střední polohy mezi těmito extrémy). Vše mimo tento vymezený centrální rám se pak poddává perspektivnímu zkreslení, včetně samotného formátu fotografie. Autorka se tak zaobírá otázkou digitální manipulace a věrohodnosti média fotografie.[2,4]

S videem pracuje autorka minimálně, zatím vytvořila dvě práce, ve kterých hrál důležitou roli zvuk, časový sled a vývoj – nešlo tedy o videozáznam jako takový, ale o ozvučenou sekvenci fotografií. Jednou z těchto prací je **Počítačlověk** (2007). Tématem instalace je člověk a počítač. Počítač jako dokonalý stroj a kouzlo nedokonalosti, o které díky němu přicházíme.[2,3]

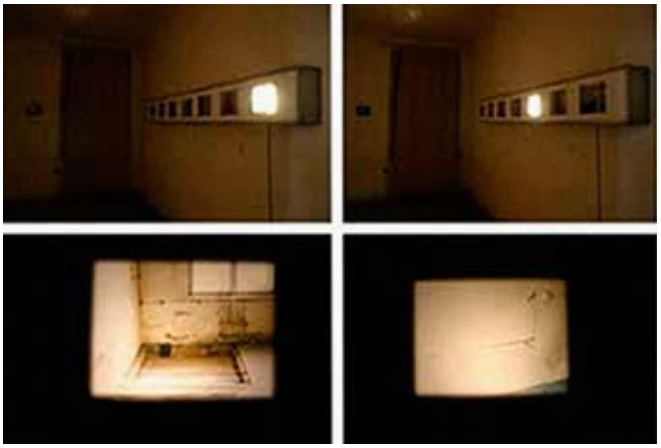
Ready madově hotové dobové snímky i rodinné autorské momentky jsou osou fotovidea **Hranice** (2007), paralelně vyprávěných příběhů dvou dívek z dnes již neexistujících socialistických států. Věnuje se tématu cestování, nakupování a dovolených v zemích bývalého východního bloku. Na základě komentovaných osobních příběhů Katky (ČSSR) a Karin (DDR) – dětí bývalého komunistického Československa a Německa – vykresluje absurditu tohoto období. Karin a Katka střídavě vyprávějí podobný příběh z dětství, o tom, jak jezdily do sousedních zemí (ČSSR. DDR) nakupovat luxusnější zboží a trávit prázdniny. Obě vyprávějí svůj příběh jazykem sousední země. Katka nedokonalou němčinou a Karin nedokonalou češtinou. V určitých momentech, například pokud popisují přechod hranic a obcházení celních kvót, se jejich texty formálně i obsahově prolínají.[2,5]

V novějších souborech Kateřina zpracovává „neautorské fotografie" v podobě pohlednic nebo hotových dobových snímků a autorských momentek – ve dvojicích plážových fotografií **Tropická pláž** (2007) se objevují drobné niance (několikaminutový časový posun). Na pohlednicích je ale vždy uveden jiný fotograf, jiná pošta i doba odeslání, adresát zůstává tentýž. Pohledy tak ponechávají několik možných vysvětlení...[2]

Počítačlověk, instalace, video, fotografie, 2007
Flashback, ukázka z akce, instalece fotografií v boxech, ozvučeno, 2006
Katerina Drzkova a Daniela Matejkova, fotografický cyklus Parafráze, 2007 / Video Hranice, Die Gränze, 2 min., 2007

Čerpáno útržkovitě z:
1/ Časopis Respekt č. 40 / 2007, Jan H. Vitvar
2/ www.muteme.cz/kate
3/ mailová korespondence s autorkou
4/ Časopis Fotograf č. 9 / 2007, architektura
5/ www.jlbjlt.net
6/ Festival Boskovice, www.unijazz.cz

Ve spolupráci s Danielou Matějkovou interpretují v souboru **Parafráze** díla současného výtvarného umění, kdy jdou do krajnosti – s daným dílem pracují přímo v prostoru galerie, jedna z autorek na něj reaguje a svou přítomností je dotváří (podstatná je její fyzická přítomnost v obraze) a druhá tento nově vzniklý obraz fotografuje. Výsledné fotografie nejsou „pouhým" záznamem, jde o dialog mezi dílem a autorkami. Přes zjevnou hravost je tento soubor zároveň záznamem přemýšlení o výtvarném díle.[6]

V poslední době autorka pracuje hodně s nalezeným materiálem. Na fotografii ji pak konkrétně zajímá její vztah ke skutečnosti, její věrohodnost. Ohledně působení médií na publikum pak říká: „Osobně věřím v sílu statického obrazu". Zajímá ji proces vývoje chápání a vztahu diváka k dílu v průběhu jeho pozorování.[3]

Příležitostně se živí tvorbou flashových stránek na internetu. Zatím nejlukrativnější nabídku související s uměním dostala, když se vyfotografovala stylizovaná jako holčička a svůj portrét zavěsila na stránku s modelingem nezletilých dívek. Hned se jí ozval jeden zájemce z Itálie, že by s ní rád strávil víkend v Miláně. Na odpověď čekal marně. Kateřina nyní dokončuje studium na FAMU. „Zatím jsem dělala věci jen pro sebe nebo pro školu, teď to budu muset asi začít víc řešit, když to chtějí vystavovat."[1]

Kateřina Držková vystavuje zhruba 3x ročně.
Její práce je možné vidět například na osobním webu www.muteme.cz/kate
na stránkách Galerie 5.patro www.artkunst.cz
v časopise Fotograf č. 9 / 2007, architektura

09/PAVEL HUMHAL

Pavel Humhal (1965) začal studovat malířství, za své výchozí bere ale spíše instalace, objekty, ready mades ... cítí se být postkonceptuálním umělcem. K práci s prostorem (kterou má nejraději) musí být ale vhodná situace, v mezičase pak vznikají fotografie nebo videa. O vyjadřovacích prostředcích neuvažuje jako o separátních formách, zajímá ho záměr, myšlenka, k níž si pak zvolí adekvátní médium.

SKUPINA PONDĚLÍ (1989–93) PŮSOBILA V PRAZE. JEJÍMI ČLENY BYLI: MILENA DOPITOVÁ, PAVEL HUMHAL, PETR LYSÁČEK, MICHAL NESÁZAL, PETR PÍSAŘÍK A PETR ZUBEK. TITO UMĚLCI USPOŘÁDALI CELOU ŘADU NEVELKÝCH INDIVIDUÁLNÍCH A KOLEKTIVNÍCH AKCÍ A ZÚČASTNILI SE SVÁROVSKÝCH I PRAŽSKÝCH KONFRONTACÍ. JAKO KONCEPČNÍ SKUPINA SE STABILNÍM POČTEM ČLENŮ A VLASTNÍM JMÉNEM VYSTOUPILI NA VEŘEJNOST POPRVÉ V ROCE 1990 NA VÝSTAVĚ V GALERII MLADÝCH V PRAZE. VE STEJNÉM ROCE PAK VYSTAVOVALI NA VÝSTAVĚ PRAŽSKÉ AKADEMIE VE VÍDNI A ZÚČASTNILI SE AKCE PRAŽSKÉ DVORKY. JEJICH VÝRAZOVÝMI PROSTŘEDKY BYL PŘEVÁŽNĚ OBJEKT A INSTALACE.[1]

V době studií spoluzaložil **skupinu Pondělí**, která fungovala pouze 3 roky, i když na přelomu tisíciletí se znovu objevili tři částečně retrospektivní výstavy v Ostravě a jedna v Brně. Skupina vznikla s potřebou polemiky s uměním, které v té době reprezentovali Tvrdohlaví (ti navazovali na transavantgardu a s vyjímkou Jiřího Davida a Stanislava Diviše, šlo o produchovnělé obrazy s lehkým nádechem do historických stylů). Skupina, i když měla vzory (převážně ze zahr. časopisů), se chtěla už tehdy věnovat sociální problematice s inspirací a dopadem v běžném životě. Všichni podvědomně začali pracovat v prostoru a měli zájem o přístup k objektům. Paradoxně i když všichni ze skupiny studovali malířství, převážně se skupina vyjadřovala objekty a instalacemi (tehdy měl ateliér malířství oproti jiným volnější tradici). V době působení skupiny si své myšlenky většinou nechali fotit Martinem Polákem, který se pro ně (i pro jiné) stal takovým asistentem. Při takovéto produkci fotografií se několikrát setkali s velkou negativní reakcí profesionálních fotografů. Ani dnes, kdy několik posledních prací fotografoval zcela sám, se necítí být fotografem.

První fotografií Pavla Humhala byl autoportrét, který vznikl jako součást **Instalace 1990**. Šlo o sérii různých předmětů postavených vedle sebe – stromek vyrůstající z umyvadla, umyvadlo na krychličce, na ní portrét, okna, klasicistní draperie atp.

V 90. letech, pokud se dal jeho styl nějak označit, se přikláněl k něčemu co sám nazýval „Jasná zpráva" – umění jeho a jemu podobné, jež nemá autorské vrstvy. Zajímalo ho veřejné zpravodajství, reference o nějakých situacích, událostech, čímž odbourávat lyrismy a poetismy, které mají v českém umění velkou tradici. Spíš se ubíral cestou snadnosti-jednoduchosti komunikace a to mu zůstalo dodnes, i když vizuálně se to někdy mění. Humhalova činnost navazuje částečně na konceptuální umění, ale konkretizuje a humanizuje jeho témata.[2]

STÍNY MÉHO TĚLA, 1995, fotografie, sklo v železném rámu
INJECTA, 2002, chemicky upravená fotografie ze skleněných negativů
HVĚZDY MÉHO TĚLA, 1993, fotografie, razítko, značkovač

Celý text autorizován.
1/ Vědecko-výzkumné pracoviště AVU, http://vvp.avu.cz
2/ Úryvek z www.artlist.cz
3/ Částečně z katalogu Současné umění Contemporary Collection – Czech Art in the 90's, dům U zlatého prstenu, 1998–2000
4/ Částečně z textu k výstavě „Humhal & Talichová present", www.karlinstudios.cz
Dále čerpáno z osobního rozhovoru a mailové korespondence.

Sociálním průzkumem se tedy zabývá, s dvěma malými odbočkami, posledních dvacet let. Tou první byl moment, kdy se vrátil z Jeruzaléma (1994) a vytvořil fotografie **Stíny mého těla** – zkoumá jimi vlastní identitu, ale mají též jakýsi duchovní odkaz. Následně, zhruba před čtyřmi roky, se věnoval klasickým sochám v kostele Svatého Ignáce z Loyoly na Karlově nám. v Praze, kde restauroval barokní oltář. Tehdy měl pocit, že už se příliš vzdálil od současnosti...

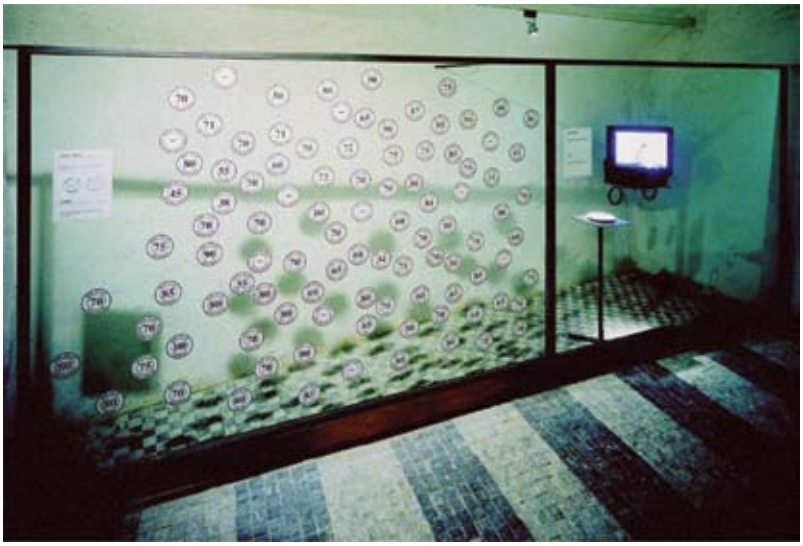
Ať dělá cokoli, rád práce prezenduje ve 3D reálném prostoru, což je dle něj lidem blíže. Zajímá ho daný výstavní prostor, podle kterého pak přizpůsobí vystavované prvky. Uspokojení prožívá spíše vnitřní – reakce diváků ho zajímá, ale nevyhledává ji.

Autor tvrdí, že video upoutá diváka více, jelikož jde vlastně o film. Film, hudba a literatura mají oproti výtvarnému umění mnohem větší komunikovatelnost, právě protože probíhají v čase a je nutné je „sledovat". Oproti tomu obrazu (fotografii, instalaci...) je věnována divákem daná doba, a to často velmi krátká. Výtvarné umění vyžaduje zklidnění, čas, soustředění a aktivní přístup vnímání. Výhodou videa a nehmotných médií všeobecně je, že jsou snadno skladovatelná (oproti instalacím, ap.).
Základní koncepcí všech videí která dělal bylo, že ustanovil nějakou situaci, kdy nebyl přesný scénář, nechal tedy zúčastněné svobodně jednat. Zvuk využil reálný, postprodukci tvořil sám.

U videa **Psí domov** bylo základní myšlenkou to, že zvířata nejsou svázáná lidkými konvencemi, jsou svobodné bytosti (jsou nazí), přesto jsou zavřeni v klecích a tím pádem ztrácí svobodu. Představa byla, že modelka (finálně Darina Alster) udělá „misi" a psům se svlékne – ona je svobodná, ale svázaná konvencemi. Výsledně přišla nahá, vlezla do klece, jedla z psí misky (smíchala svou krev, vodu a mouku) ... psi celou dobu štěkali (cítíc cizí element). Závěr videa byl dokonalou, neplánovanou tečkou, kdy modelka při odchodu začne na jednoho ze psů mluvit, on zmlkne a tím ztiší i ostatní.
Druhé video které pokládá za stěžejní je **Lída a Vendy** – sladká hostina, kdy nakoupil dorty, limonády, šlehačku atp. a požádal 2 pubertální dívky kolem 12 let, aby cokoli snědly a pak si dělaly co chtějí. Vzniklo asi hodinové video, které bylo finálně sestříháno cca na polovinu. Dívky po sebě házely vše, vyprávěly sprosté vtipy, atp. (později jednomu z diváků připomnělo zlomek z filmu Věry Chytilové „Sedmikrásky", to ale nebyl záměr). Humhala na tomto projektu zajímalo překročení konvencí, kdy dívky nakonec překročily hranice více, než sám čekal.

PSÍ DOMOV, 2001, video cca 15 min
ZMĚNILO SE VŮBEC NĚCO? (Zeptal jsem se. Zaplatil jsem.), 1997-98, dlažební kostky, železná konstrukce, sklo, barva, samolepky, mince, video
Instalace TAK TADY TAKY ZAPADÁ SLUNCE + video PSÍ DOMOV
LÍDA A VENDY, 1999, video cca 30min., koberec, polštářky

Celý text autorizován.
1/ Vědecko-výzkumné pracoviště AVU, http://vvp.avu.cz
2/ Úryvek z www.artlist.cz
3/ Částečně z katalogu Současné umění Contemporary Collection – Czech Art in the 90's, dům U zlatého prstenu, 1998–2000
4/ Částečně z textu k výstavě „Humhal & Talichová present", www.karlinstudios.cz
Dále čerpáno z osobního rozhovoru a mailové korespondence.

Starší instalace s názvem **Změnilo se vůbec něco?** s dvěma podnázvy Zeptal jsem se a Zaplatil jsem, je dobrou ukázkou jeho práce. Stává se jakýmsi průzkumníkem zaznamenávajícím reakce lidí na nejrůznější životní situace, zde konkrétně tematizuje problematiku vztahu lidské existence a společnosti. Dílo má dvě části, v obou je ale stěžejní aktivita umělce na veřejnosti. Nejprve klade lidem na ulici otázku: „Kolika let si myslíte, že se dožijete?", odpovědi zaznamenává i s aktuálním věkem, pohlavím a profesí dotazovaného do kruhového grafu. Těmito samolepkami pak polepil sklo výlohy. V druhé části zastavil na veřejnosti prostitutku a požádal ji za 500 Kč o striptýz v ateliéru, který nahrál na video a začlenil jej jako artefakt do této instalace.[3]
Jeho poslední prací byl výstavní projekt **Humhal & Talichová present**. Šlo o psychologický portrét zobrazený skrz reklamní jazyk, v podstatě reklamu na konkrétní lidi, výsledně v podobě klasického plakátu formátu A1. Tyto plakáty, jakési absurdní reklamy na jednotlivé osobnosti, byly pak vystaveny formou rozměrné plakátovací plochy v Karlin Studios. Fotografie zhruba šedesáti lidí byly doplněny textem, který měl charakter komentáře. Fotografovanými osobami se staly příslušníci různých sociálních skupin.[4]

V současné době působí jako asistent v ateliéru monumentální tvorby na AVU, poslední rok se intenzivně věnoval Špálově galerii (předseda výstavní rady). Rok předešlý psal knížku, která by měla pod názvem **Strategie vizuální komunikace** v brzké době vyjít (edice Tranzit Display). Kniha definuje stav současného umění, a pokud lze v umění mluvit o nějakých obecných rozlišeních, tak je definuje rozdílností ne forem, ne námětů, ale určitých komunikačních strategií. V současném umění a vzhledem ke kurátorství jej v poslední době zaujala berlínská galerie KW a Magasin 3 ve Stockholmu – soustředil se především na způsob řešení výstav.

Více o Pavlu Humhalovi v časopise Art and Antiques č. 9/06,
www.art-antiques.cz/katalog/soucasne-umeni, www.artlist.cz, www.karlinstudios.cz,
http://vvp.avu.cz a v několika výstavních katalozích.

10/VIKTOR KOPASZ

Viktor Kopasz (1973) vytváří fotografické deníky nejen působivé a efektně líbivé pro publikum, ale především s hlubokým obsahovým přesahem. Je slovenským fotografem maďarského původu, který od svých studií na FAMU žije a tvoří v Praze. Působí jako pedagog (Hellichova škola, externě dílny FAMU), příležitostně má zakázky, většinu jeho fotografií můžeme ale směle řadit pod tvorbu volnou (zastupuje jej Huntkastner Galerie).
Jeho fotografie nejsou ani dokumentem, ani krajinami, ani inscenovanými záběry, a zároveň jsou průnikem toho všeho. Pro Kopasze je důležitý především výsledek – výsledek je myšlenka a deník je prostředek. První jeho deníky, kterých je dnes již přes padesát, byly však prosty myšlenkových složitostí, tehdy šlo více o vizualitu a vyjádření atmosféry doby, jednalo se o hru. Postupně se ale objevují introspektivní fotografické série, často autoportréty, věnující se vnitřnímu stavu autora, výkladu jeho snů, myšlenek a též úzkosti z vykořenění z jeho rodného kraje. Temnou atmosféru načrtl již ve svých prvních denících a v **Shadow play** (1992–95) pokračuje ve svých temných stínech. **In the jungle** je obdobný, vzniká ale při cestách do rodného kraje. Dešifrováním jeho vyjádření odkazuje k existenčnímu ukotvení v legendách a mýtech. Viktor nedodržuje přísně deníkovou formu, nepracuje po dnech, ale v cyklech. Deníky jsou pro něj určitou formou skicáku. Zatím posledním a pro autora též nejvýznamnějším cyklem je **Kertelö** (2005–05, význam slova z maďar.: zahradní kůlna na nářadí; vyhýbavý člověk, který se zbavuje odpovědnosti tím, že neříká pravdu; pokrytec; příštipkář). Cyklem analyzuje vztah ke své identitě, přírodě, rodině a kořenům. Pro jeho tvorbu je charakteristické především vpisování a vlepování – písmo dotváří deníky jak graficky, tak obsahově. K popiskům využívá maďarštinu (zřejmá je jistá tajuplnost), slovenštinu, ale také angličtinu a češtinu. Do deníků vlepuje nalezené artefakty, pokud cítí, že dobře doplňují jeho vyjádření. Jako další autoři, vytvořil i on cestovní deník ze svého studijního pobytu v New Yorku v roce 2003, v jeho podání jde ale spíše o fragmenty městské krajiny doplněné fragmenty vět. Stejně jako útržky slov využívá i dělení fotografií. Realitu zobrazení posunuje též kolorováním svých černobílých fotografií, které vznikají téměř výhradně na kinofilm. Jde o určité reportáže, s dokumentárními fragmenty – tento styl práce dává autorovi určitou pohotovost a dynamiku. S barevnou fotografií pracuje krajně, je pro něj svou popisností příliš omezující, počítače pak využívá především k archivaci a svému přehledu.[1]

Dle Viktorových slov je fotografie hlavním a výchozím médiem, kterým se zabývá již 20 let. Fotografická tvorba vycházela (jak již bylo zmíněno) z deníkové tvorby, která se postupně měnila a přetvořila do koncepční práce s knihou jako s uměleckým dílem. Ve fotografii využívá všechny dostupné žánry (aranžovaná, dokumentární, digitálně manipulovaná fotografie) a zároveň využívá různé výtvarné disciplíny. Pro jeho tvorbu můžou být charakteristické právě fotoasambláže z dvojstránek deníku a současně i klasická černobílá kolorovaná fotografie. Pracuje s dekonstrukcí obrazu, manipulací, textem a se způsobem řazení fotografií. „Je to více subjektivní svět se svojí autonomií obrazu, ale váže se ke konkretnímu okolí a k lidem."

Z fotografických souborů (deníků):
HOLT EST / IN THE JUNGLE
SHADOWPLAY / SELFISH
KARTELÖ

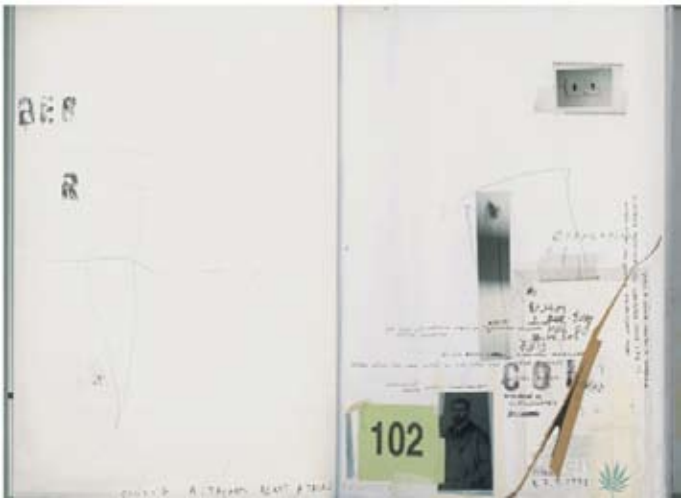

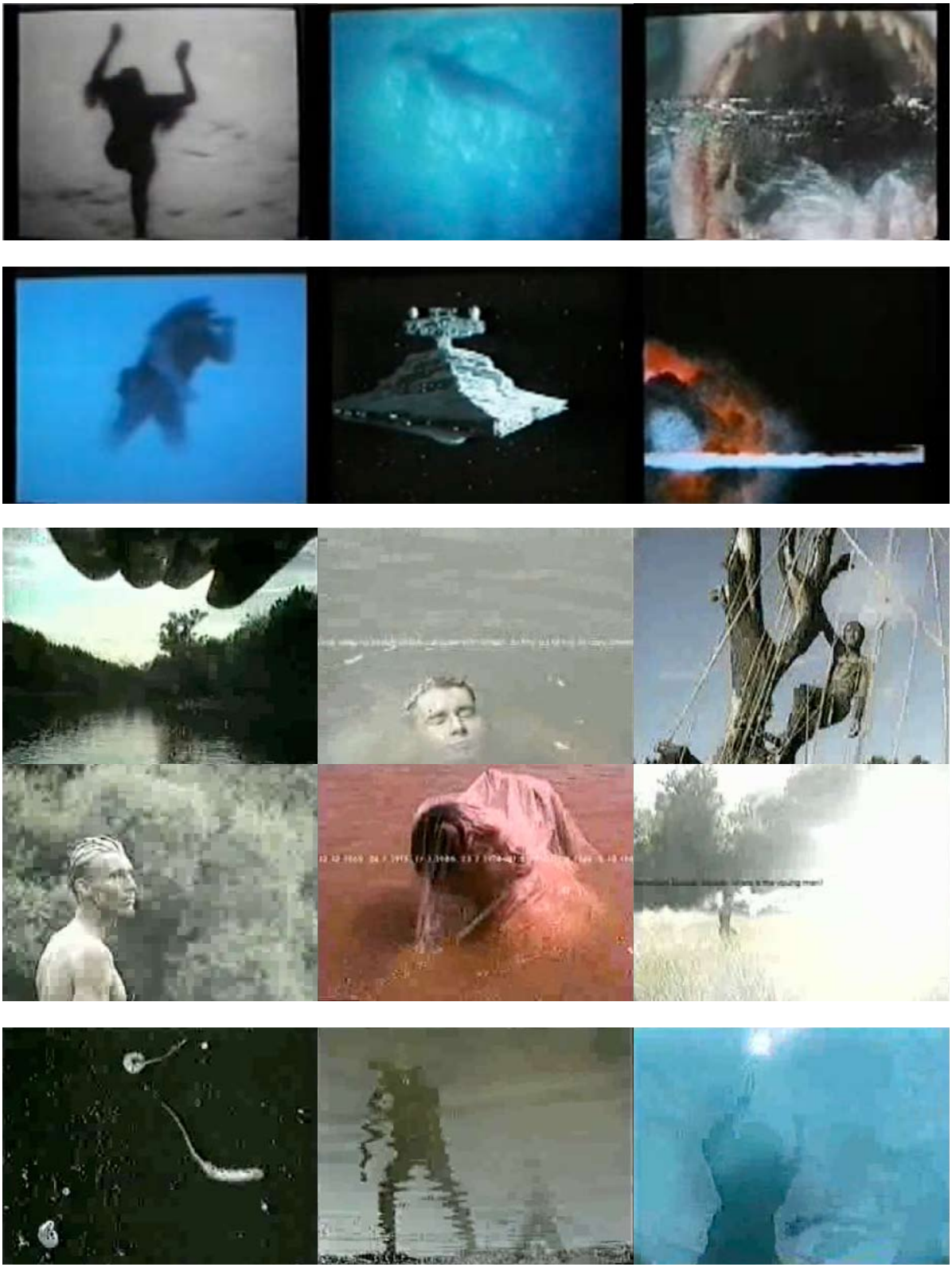

1/ Částečně výtah z časopisu FOTOGRAF, č. 6 – Recyklace
Dále čerpáno z mailové korespondence a skype rozhovoru s autorem.
Celý text je autorizován.

Video se k jeho tvorbě postupně a přirozeně napojilo jako komlexnější, ale náročnější médium. Dělí je do dvou žánrů: „poetická videa" a „video bootlegy" (tzv. pirátské nahrávky). První vycházejí z vlastních natočených podkladů (**Podvodník**, **Shadow play** 1999–2004), druhá jsou poskládána z různých „vyvlastněných" filmových útržků, hudebních samplů (**Jaws**, **Star Wars** 1997, a další tři). Zprvu spolupracoval s profesionálním hudebníkem, který vytvořil na danou stopu hudební kompozici, v současnosti dále spolupracuje, ale též samply i hudbu vytváří sám. Říká, že video vyžaduje od diváka mnohem více času, větší trpělivost než fotografie.
Nevýhodou je ale to, že jen málo diváků je ochotno sledovat delší video v galeriích (a to nemluví o tom, když je společná výstava více videí). U většího množství „filmů" pak zásadně ovlivňuje vjem jejich umístění (první, poslední) na výstavě – hrozí nebezpečí že diváka doslova utahají... U samostatných komorních výstav tento problém tolik nehrozí. Ideální je diváka aktivně do videa zapojit.
Pro Viktora je důležité, jak divák vnímá vizuální a obsahovou stránku videa, ale také prezentace. „V galerii Futura v zatemněné místnosti jsem pouštěl video, resp. prezentaci tří svých deníků (12min. celkem) a dopředu jsem nechával volný prostor pro rozhodnutí diváka, kolik času s obrazem stráví. Divák mohl kdykoliv vstoupit, anebo odejít od sledování prezentace, anebo zůstat vně smyčky jak dlouho chtěl." Šlo o listování deníky (obdobné virtuální prohlížení je možné i na www.kopasz.cz), což vyřešilo problém tyto artefakty vystavovat. Doposud byly prezentovány pouze pod sklem a vypadaly tak hodně muzeálně. Za nejvhodnější místo pro prezentaci videa považuje oddělenou zatemněnou místnost, vše ostatní odvádí pozornost. Tato podmínka je ale závislá mnohdy na daných prostorových řešeních galerie. Způsob, jakým je výstava koncipována je vždy závislý na prostoru. Kombinace dvou médií, např. videa a fotografie, je pro prezentaci na výstavě dostačující, každý další prvek je nutné přidávat velice citlivě a opatrně.
O své inspiraci říká: „Moderna i meziválečná avantgarda pracovala s fotografií už jako s médiem se kterým se počítá a vznikly skvělá díla. Následně (např. ve výtvarných a kompozičně perfektně konstruktivistických koláží) však ukázala, že může být nástrojem manipulace. Později na přelomu 60. a 70.let se tzv. umělecká fotografie dostala do slepé uličky. Plná toporności, patosu a sentimentu nebyla schopna věcného diskurzu. Až konceptualně laděná fotografie svou přímočarostí rozvýřila ustálené metody a otevřela diskurz a statut fotografie. (např. Edward Ruscha, Becherovi...). Postmoderna přinesla mnoho zajímavých prací a svobodu, ale zároveň i křeč. V 80.letech je velice zajímavá Cindy Sherman a její filmstils... Nejvíce ho ale inspiruje nejbližší okolí, z toho ve své tvorbě nejvíce vychází (rodina, krajina aj.).
V současné fotografii jsou dle Viktora patrné tyto tendence: „...v převaze barevná digitálně zpracovaná fotografie (masově se generující v amatérskou fotografii) a v postkonceptualních tendecích inspirovaných uměním ze 70.let minulého století, s kterým pracují fotografové, výtvární umělci atd. (zde má anologový přístroj svoje opodstatnění a význam). U videa jsou zajímavé tématiky zkoumání sexuální identity, anebo ironizovaní mediálního světa."

Screenshoty z videí:
JAWS
STAR WARS
PODVODNÍK
SHADOWPLAY

1/ Částečně výtah z časopisu FOTOGRAF, č. 6 – Recyklace
Dále čerpáno z mailové korespondence a skype rozhovoru s autorem.
Celý text je autorizován.

Obavy, že tato dvě média trochu zdegenerují, má. Spíše ale bude problém najít ty nejzajímavější práce (tedy kvalitní zdroje informací). Též dle něj záleží, kdo s videem a fotografii v budoucnu bude pracovat. „Určitě to bude široké spektrum (studenti středních škol, fotografové, sochaři, malíři, filmaři, kurátoři, amatérští nadšenci, dělníci atd. ...). Udělat dobrou fotografii bude ale vždy vyžadovat velkou dávku talentu."
Prosadit se v obou oborech vidí jako velice těžké. „Jinou věcí je prosadit se v lokálním, středoevropském, evropském a světovém kontextu. Je to běh na dlouhou trať. V širším kontextu je nutné mít v Čechách fungující umělecký trh. Malé galerie, státní umělecké instituce i kurátoři můžou společně do značné míry ovlivnit budoucnost umělce. Je to na spolupráci všech 'institucí', což pořád ještě dobře nefunguje... Pokud umělec ale nemá svou vlastní vizi, štěstí a vytrvalost, tak to prakticky není možné – otázkou je, či to má být motivací pro umělce (viz. příběh Miroslava Tichého)."

Viktor Kopasz vystavuje jednou až dvakrát ročně.
Více o něm: www.kopasz.cz, časopis Fotograf č. 6 – Recyklace
www.futuraprojekt.cz/cz/exhibitions/kopasz/index.htm
http://findarticles.com/p/articles/mi_m1248/is_3_88/ai_60130234
Autorské publikace: In the jungle, Zajetí/Fogsag, Kertelö a Kridlovanie

ALENA KOTZMANNOVÁ

Fotografie Aleny Kotzmannové (1974) jsou záhadné jak na první pohled, tak i z hlediska důkladnější interpretace.[1]

Na českou výtvarnou scénu vstoupila v roce 1998, kdy ukončila studium na VŠUP. Její diplomovou prací byl fotografický cyklus **Dočasná osoba** (1997–98), v němž se inspirovala science fiction a v detailech současného světa hledala odlesk vzdálené budoucnosti. Už v té době fotografii obohacovala nejrůznějšími způsoby adjustace (vyvolání klasickou cestou na plátno, zabalení do plastové fólie). Cyklus je projevem zaujetí pro zkoumání různých podezřelých jevů, které se vymykají rozumu a jež se k nám zdají přicházet z budoucnosti. Tyto fotografie jsou citlivým monitorováním pátrání po „dočasné osobě", která v našem světě zanechává téměř nepostřehnutelné otisky, které se nepředvídatelně objevují kdekoli a napříč kontinenty. Jsou to jevy tak jemné, že mohou lehce uniknout naší pozornosti a to také způsobuje, že jejich vysvětlení není snadné a jednoznačné. Autorka přenáší své neokázalé černobílé dokumenty jevů a věcí „přečnívajících ze současného světa" na fotografická plátna, která adjustuje do transparentního plastu. Fotografie se stávají vakuově balenými objekty a Dočasná osoba tak na sebe bere ve výsledku podobu konzumní estetiky. Technologii a umění spojuje aby naznačila, že kybernetické systémy nás zcela objímají, a že tento jev přitom vůbec nemusí znamenat apokalyptický konec, ale naopak může přinést vyostřenou a novou citlivost.[2]

Následují cykly černobílých fotografií **Blízká tma** (1999–2000) a **Station to station** (2000–01). V instalaci **Někdo ti volá** (1998) poprvé propojila velkoformátovou fotografii s videoprojekcí – šlo o fotografie dvou telefonních automatů, jejichž opuštěnost podtrhuje zvuk videa, zachycující kroky kolemjdoucích a zvonění. Trojici fotografií (Nádraží střed, Někdo ti volá, Čerpací stanice) spojuje jednak jejich noční,tajuplný charakter, předměty jen nesměle vystupují z neproniknutelné černi. Na každé z fotografií je zachycen pár, dvojice podobných či stejných předmětů, které jsou dokumentem lidského osamocení. Není také náhodou, že na fotografiích vidíme technické a průmyslové výrobky, útržky ze současného velkoměsta. Místo toho, aby nás k sobě dopravní prostředky přibližovaly, tak nás od sebe spíše vzdalují, lampy veřejného osvětlení jen znásobují okolní tmu a opuštěné telefony jsou věčnou připomínkou všech těch, kteří nám nezavolali.[3]

Podobný způsob instalace je typický i pro několik dalších děl jako **Famke** (1999) nebo **Cesta do háku** (2000). Famke je do rohu naistalovaná fotografie ženy sedící se zavřenýma očima u okna ve vlaku, snažící se uloupit ještě trochu spánku na cestě na ranní směnu. Video svírající s fotografií pravý úhel je oním rámem, v němž ubíhá krajina za oknem, nikým neviděná, žijící svým vlastním životem před rozbřeskem. Cesta do háku je fotografie muže stojícího v tramvaji. Není na něm nic zvláštního, snad jen jeho osamělost na jeho cestě odněkud někam. Přes nehybnou fotografii tohoto ve skutečnosti se pohybujícího muže Kotzmannová promítá stejný výjev, který se však jemně pohybuje nahoru a dolů, jako by tramvaj trochu drncala. Celý výjev tak dostává mnohem reálnější atmosféru než ono vidění světa, které nám může zprostředkovat fotografie.

STATION TO STATION, série fotografií a videoinstalací, 2000–01 (instalace na výstavě Politik-um, Pražský hrad, 2002)
SHOPPING IS MY HOBBY..., série fotografií v rámci výstavy Umělecké dílo ve veřejném prostoru. 9 Tramvajových zastávek, 1999
DIAMOND VALLEY, videoinstalace, 5 fotografií, DVD projekce, 2004–05

1/ ww.artlist.cz
2/ Text z katalogu Dočasná osoba (Martina Pachmanová)
3/ Text částěčně Pavel Vančát a Tomáš Pospiszyl
4/ Text Radek Wohlmuth
5/ Text z katalogu Insiders (Pavlína Morganová)
VŠE OSTATNÍ/ z webových stran autorky www.kotzmannova.cz

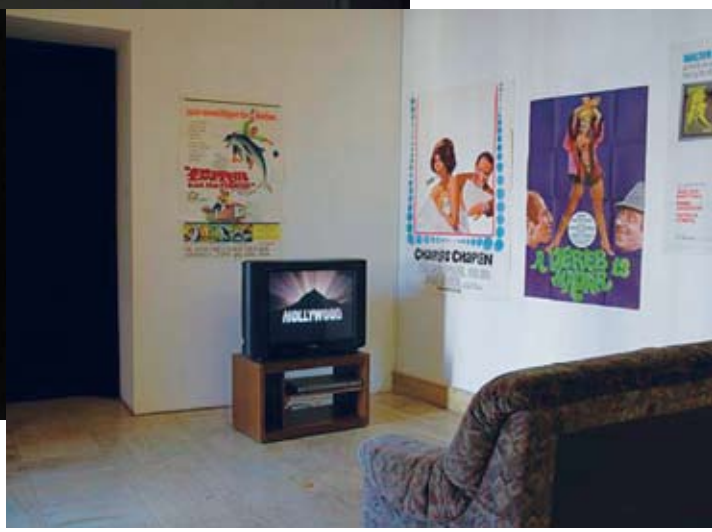
Mezi další důležité série patří **Klasika** (2001–04). Tu tvoří cca 70 černobílých fotografií vytvořených klasickou fotografickou technikou na film panoramatického formátu, bez digitální manipulace, kde se pokusila zachytit realitu současnosti pohledem jakoby z jiné historické doby. Snímky jsou řazeny do čtyř kapitol. První tři kapitoly zahrnují záběry převážně z České republiky, Paříže, Berlína, Mnichova, Kodaně a Itálie. Čtvrtá kapitola je výběrem fotografií z New Yorku, Čas, dějiny, realita, fikce, paměť a věrohodnost záznamu momentu v daném čase jsou hlavními motivy série. Na první pohled běžné téma chtěla zpracovat z jiného úhlu pohledu. Zajímalo jí, do jaké míry je možné přimět mechanické oko fotoaparátu zaznamenat realitu současnosti pohledem jakoby z jiné historické doby. Projekt je zamýšlen jako knižní publikace. Jako bychom listovali knihou neznámého data a zároveň svojí vlastní pamětí (tou kolektivní).
Fotografický projekt **Cyclone** (2004–05) obsahuje cca 20 dvojic fotografií. Mezi jednotlivými fotografiemi v páru je vždy určitý posun – jiný úhel záběru nebo posun v čase (několik vteřin, týdnů, nebo měsíců). Vznikly tak dvě vizuálně podobné, přitom odlišné série. První fotografie z každé dvojice jsou vždy instalovány v jedné místnosti, druhé ve druhé. Pořadí fotografií v jednotlivých místnostech není totožné a tyto drobné neshody mezi oběma prostory diváka postupně uvádějí do nejistoty nejen o souslednosti událostí a jevů, ale i o samotném principu fotografování.[3]
Diamond Valley (2004–05) tvoří 5 fotografií a dvd projekce. Záběry fotografovala skrz výlohy obchodů s diamanty, po jejich zavírací době, kdy drahé zboží zmizí z výkladů a výlohy zůstanou prázdné. To, co zbývá, je jen podivná architektura objektů (měřítko na fotografiích se nedá jasně odhadnout). Dvd projekce je typická filmová scéna loupeže z filmu Body Guard (1992), některé záběry nahrazuje černá obrazovka. Zvuk (rozhovor aktérů v jedoucím autě a filmová hudba) zůstává nezměněn. Z filmové scény vybrala momenty, které jí připadaly důležité pro naznačení fiktivního příběhu, záběry tak odkazují spíše k atmosféře. Nepodstatné záběry nahrazuje černá plocha.
Lost Highway (2005) připomíná původní dálniční most přes Sedlický potok u Borovska, který byl projektován jako transevropská silniční magistrála, ale nebyl nikdy dostaven. V 50. letech chybělo k dokončení pouze několik desítek metrů, v 60. letech byla naděje na dokončení v souvislosti se schválením dostavby dálnice, ale socialistická vláda rozhodla ve prospěch jiného projektu pro toto údolí – výstavby vodní nádrže Švihov. Celé údolí bylo následně zatopeno a most se ocitl zcela mimo současnou dálnici D1, vedoucí nedaleko odsud.
Home cinema (2006, smyčka 10min.) – hravá videoinstalace, kdy kout nastylizovaný starým sofa, filmovými plakáty a stolkem z lakované dřevotřísky doplňuje nezbytná televize, z které se hrnou za sebou sestříhané vizuální znělky filmových společností tvořící intro každého filmu. Tento „seriál" nepostrádá chvílemi ani vtip z kombinace světa a domoviny. Na vernisáži se k podtržení filmové atnosféry rozdával kornout s popcornem.[4]
V instalaci **Teď a tam** (2006) kombinuje 4 čb fotografie na zdech, 4 statické barevné projekce detailu interiéru v rozích místnosti a hukot projektorů. Prostor působil existenciální úzkostí, prázdnotou a nejistotou.

TEĎ A TAM, instalace foto + video, 2006
FAMKE, foto + video, 1999
Instalace NĚKDO TI VOLÁ, 1998
Videoinstalace HOME CINEMA, smyčka 10min., 2006

1/ ww.artlist.cz
2/ Text z katalogu Dočasná osoba (Martina Pachmanová)
3/ Text částěčně Pavel Vančát a Tomáš Pospiszyl
4/ Text Radek Wohlmuth
5/ Text z katalogu Insiders (Pavlína Morganová)
VŠE OSTATNÍ/ z webových stran autorky www.kotzmannova.cz

S videem pracuje také samostatně (např. Home Cinema, které sice bylo ve výstavě součástí instalace, ale není to podmínka, promítalo se např. také v doprovodných programech organizovaných Pavlem Klusákem na loňském MFFKV). Dále např. **Toto video je příběh** bylo na výstavě Punctum, video **Přízemí** (scénář Tomáš Pospiszyl). **Explorer** nebo **Navigator** jsou videa určena pro monitor nebo projekci.

Kotzmannová je osobnost, která svou otevřeností ke spolupráci proplouvá insiderskou komunitou a nápaditým způsobem se podílí na řadě projektů, ať už to byl Pražský parní válec, kde do oken Galerie V. Špály nainstalovala 3D kukátka s dokumentací jednotlivých akcí, nebo společné projekty s Michalem Pěchoučkem, Veronikou Drahošovou, Jiřím Davidem, nebo Tomášem Pospiszylem. V rámci svého konceptuálního přístupu si pohrává se zákonitosmi a hranicemi fotografie, ale hlavně přemýšlí o samotné podstatě tohoto média. Svými instalacemi zprostředkovává neobvyklé nahlédnutí věcí a příběhů odehrávajících se všude kolem nás. Dokáže odhalit tušené a záhadné momenty jejich existence, ale i vyzdvihnout jejich poezii a obyčejnou krásu, která je provází.[5]

Alena Kotzmannová byla finalistkou Ceny Jindřicha Chalupeckého za rok 2005,
její práce (foto, video i instalace) a texty (o projektech i autorce):
www.kotzmannova.cz, artlist.cz, abart.artarchiv.cz.

12/DZMITRY KRUHLOU

Dzimitry Kruhlou (1974) je umělec běloruského původu. Letos dokončuje bakalářské studium na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě, krom toho je absolventem Filmové školy Zlín. Věnuje se fotografii (hledání nových dokumentárních směrů, portrétní fotografii, koláži), videoartu (kombinace foto-video, grafika, videokoláž, konceptualní video) a filmu (dokumentární a exploitation film, narativní film a filmová improvizace). Hodně ho zajímá performance s využitím videa, exploitation film, projekce, fotoobjekty a fotka jako socha.
Dzmitry se fotografií zabývá zhruba 15 let. Začal kolem čtrnácti, kdy zkoušel černobílé fotky, pak fotil méně, ale stále a „postupem času to přerostlo z hobby na lásku". Dlouho dělal černobílé fotky v komoře, zkoušel různé techniky (gumotisk a jiné druhy fototisků), pak ale přišel digitál... Film jej zajímal vždy (jezdil na festivaly a různé filmové školy). Videu se začal věnovat v roce 2002, kdy si pořídil digitální foťák s funkcí video. Zpočátku točil jen intuitivně, bez střihu, postupně ale začal více přemýšlet, stříhat a hrát. Bylo pro něj velmi inspirativní zabývat se všemi těmito médii (foto, video, film) – přál si být režisérem a natočit velký film. Začal u fotografie.

Jeho postoj k umění obecně je takový, že všichni mají touhu něco říct a komunikovat. Zajímá ho podstata v komunikaci, podstata pravdy kterou neznáme, její nalézání, tušení že existuje. Element autovzdělávání skrze umění a pokoušení se rozšířit určitý druu myšlení. „Fotka a video jsou hyperrealistické druhy umění a mají nejblíž k vizuální realitě. Dzmitrymu přijde samozřejmostí zkoumání aspektu existence ve fotce a videu obecně, stejně jako aplikace idejí přes foto-video transformace-vizualizace pravdy.
Přínosným médiem je pro něj vesmír ... osobní transformace –jeho rozkódování může být provedeno skrz foto-video, věří tomu a zkouší to. „Náhoda není realita, možná je..."
Mezi fotkou a videem je podle něj stejný rozdíl, jako při srovnání analogové fotografie a filmu. Říká, že videoart je to trochu jinde než video obecně. Stejně jako fotka – fotka pořízená na kompaktní dětský foťák z McDonaldu, konceptuální fotografie Jiřího Davida (např.), nebo foto záznam z letadla. Fotografie a video jsou média, videoart je umění. Po technické straně, používání foto ve videu (snap shoty, fotky, nebo still photo) je obecně rozšířeno a má hodně využití ve formální skladbě videa, stejně jako tomu bylo u filmu (využití fotky, českým filmovým jazykem „mrtvolka"). Dneska hodně populární kvázi motion, fotokinematika – pohyb v časové ose videa nahrazen pohybem v určitém framu (videa) fotografii. Co se týká přístupu k uměleckému využití foto a videa rozdíl nevidí, jen u videa cítí určitý druh vývoje po technické stránce, i po stránce vývoje jako média.

TRASH, 2005–07
ERO-DICK-ON (3x), 2006–08

DALŠÍ FOTOGRAFICKÉ SOUBORY
No NATO, 2000
Mama why i am afraid about the, clowns?, 2000–03
Turisty, 2004
Man of the F., 2004
EASY, 2007-08

Čerpáno převážně z mailové koreskondence s autorem,
z časopisu Fotograf č.10, 2007 a z textů popisujících projekty (dodáno autorem)

Divák – konzument umění, je dle něj umělec. Divák – konzument domácího fotoalba z dovolené je konzument. Nároky na pozornost mají hodně odlišnou. Divák je ale určitě aktivním účastníkem, jesli má zapnuto na „aktivno". Do děje pak může být zapojen každodenně, třeba na ulici, je-li na ulici „přítomen" a zajímá ho to – je to pro něj divadlo jako život.
Každý umělecký artefakt má osobní životní rytmus, charakter a potřebuje určité místo kde se může publiku na 100% otevřít. Konečné dílo už v sobě má zakódováno, jak by chtělo být vystaveno, je tam element náhody a to je to hezké.

Projekt **Divadlo nenápadného scénáře** a jeho podprojekt **2007 (diary)** je určen pro prezentaci v galeriích a na festivalech současného videoartu a experimentálního filmu. Autorské duo Markéta Bendová + Dzmitry Kruhlou, jsou autory návrhu projektu, jeho herci a postprodukční realizátoři, dále se podílí hudebník DJ Borch (Andrei Shulha), střihači Zdeněk Škromach a Libor Erlebach, audioinženýr Ondřej Jirsa, fotograf Jiří Coubal, performer Karel Kašpar. Přínos projektu spočívá v aplikování nových médií do uměleckého díla novým, individuálním a originálním způsobem. Realizace tohoto projektu s sebou přináší rovněž vývoj tvůrčích schopností realizátorů podporuje motivaci k tvorbě v nezávislém umění.
Videoart projekt je složen ze dvou částí: první část (Divadlo nenápadného scénáře) je experimentální video-film s pokusem vytvoření nenarativního příběhu dvou hrdinů muže a ženy jejich zasazením do expresívního prostředí a jejich herecké improvizace ovlivněné tímto prostředím a zvolenými kostýmy během natáčení bez použití scénáře. Tímto vzniká autentický materiál, který je pro autora podkladem a zdrojem inspirace k vytvoření konečného příběhu. Druhá část (2007 –(diary)) si klade za úkol zpracování a postprodukci videomateriálu vzniklého během roku 2007 paralelně vytvářeného při práci na „Divadle nenápadného scénáře" a je autorčinou úlevou a konfrontačním dílem k vznikajícímu společnému projektu. Tento film bude prezentován jako součást promítání nebo videoinstalace a pro autory i pro diváky bude jakýmsi vnímatelným protikladem k narativní filmové fikci, která má dějovou linii. Deník čerpá nejen z videomateriálu, ale také z autorčina textu – jsou zde typograficky naaplikovány útržky textů z denníku z roku 2007.

DIVADLO NENÁPADNÉHO SCÉNÁŘE – filmové improvizace a performance, 45 min
Plakát k filmu VOSKRESENIJE/RESUSCITATE, 30 min, jazyk čj, aj titulky, 2007
1 MINUTA S MARKÉTOU – video, 4min. 40 sec, 2006–07

DALŠÍ VIDEA
FINKELSTEIN
Litzmannstadt Getto
Fabrica Sensitiv
ASS O ASS A
OBECINY III
BAJLA MORT
PAINTBALL

Čerpáno převážně z mailové koreskondence s autorem,
z časopisu Fotograf č.10, 2007 a z textů popisujících projekty (dodáno autorem)

Inspiračním a životním zdrojem mu jsou komunikace, informace a láska – právě tím se zabývá současné umění. V českém videoartu obecně vidí silné konceptualní tradice, minimalistický přístup, technická nenáročnost, většinou to jsou věci vizuálně a formálně nevýrazné, ale jsou to jakýmsi shustkem vizualizace českého tradicionalismu s velmi osobními monology. Vliv na světový vývoj videoartu to nemá. Tím, že čeští tvůrci využívají rodný jazyk, omezují svou působnost na rodný kraj. Je ale zajímavé, že video se stává jedním z nejpopulárnějších směrů mezi českými umělci. Ve fototografii tendence komercializace je přirozenou formou její společenské podstaty a formou vývoje.
O prosazení se v těchto médiích říká: ve videoartu je výsledkem profiprosazení práce u filmu, v TV. Umělecké ambice zde rychle mizí. Ve fotografii je to práce v módních časopisech, nebo kvalitních reportážních časopisech, kde umělecká tvorba spadá pod rutinní výtvarnou práci. Umělec se musí zamyslet nad tím, co ho bude živit jako umělce, a bohužel i jako člověka, a vybrat si. Nebo o tom nepřemýšlet a tvořit...

"POKUD SE NA TATO MÉDIA PŘESTANE V BUDOUCNU KOUKAT JAKO NA UMĚNÍ,
PAK ASI PUBLIKUM ZAČNE CHODIT NA VIDEOART A FOTOGRAFII BĚŽNĚ ... TO BUDE SUPR"

Dzmitry Kruhlou vystavuje v posledních letech jednou ročně. Baví ho malé akce, festivaly a projekce, kde může ukázat něco „z kapsy". Na výstavách, festivalech a webu používá jméno FILIN KRUG. Krátká videa má na www.youtube/user/Filin Krug, na Myspace a na Facebook.V budoucnosti chce k prezentaci používat dostupné freeresourses.

13/SKUPINA MINA

Produkce skupiny MINA (Milan Mikuláštík a Jan Nálevka) se řadí k umění počínajícího v 90. letech a je důležitým svědectvím řady klíčových problémů českého umění přelomu tisíciletí. Autoři hrdě přiznávají, že název skupiny je banální složeninou počátků jejich příjmení a logo převzato z nejzákladnějšího PC fontu Dingbat. V podstatě jde tedy o antilogo, kdy znak navíc není zobrazením miny... Už tento krok poukazuje na duch recese, pro jejich práci typický.
Nejlépe MINU charakterizuje princip vztahování se k dobovému kontextu výtvarného umění, aktuálních forem, instituce umění, reakce na momentální témata a prostředí. Postup má vazbu na určité prostředí či téma a je ironický, zdůrazňuje absurditu či paradox.
Většina jejich produkce vzniká jako „site specific", tedy přímo pro daný prostor. Produkují především artefakty a relikvie, fotografii využívají k fotoperformance, autoportrétům a inscenovaným fotografiím. Podstatný je pro MINU především koncept, mají antiumělecké snahy. Díky studiím konceptualismu je pro ně samozřejmostí, že spoušť může zmáčknout kdokoli, stejně tak neřeší svícení a další technické dokonalosti obrazu. Rané věci byly především kutilské objekty se sebeironií. V práci jim nikdy nešlo o médium, to byl prostředek k výrobě, forma zvolená až tím nejlogičtějším způsobem k dané myšlence.
Jejich inspirací, co se skupiny týče, byl v prvopočátcích např. Gilbert & George (dík tomu že byli dvojice a vystavovali sami sebe), druhem humoru pak J. H. Kocman, Vašek Stratil aj. Okolní scénu sledují samozřejmě stále...

MILAN MIKULÁŠTÍK A JAN NÁLEVKA MAJÍ KROMĚ SKUPINY TAKÉ SVOU VLASTNÍ DRÁHU.
KDYŽ ZAČALI SPOLUPRACOVAT, OBA SE VĚNOVALI MINIMALISMU/MONOCHROMŮM, TEDY HODNĚ SUCHÝM VĚCEM, COŽ SI PAK VZÁJEMNOU SPOLUPRACÍ KOMPENZOVALI. V JEJICH PRACECH SE VŽDY POČÍTÁ S HUMOREM, NEJDE ALE JEN O ZÁBAVU. OTEVÍRAJÍ VÍCE MOŽNOSTÍ, SNAŽÍ SE NAPŘ. POUKÁZAT NA UMĚLECKÝ PROVOZ (DĚLAJÍ SI LEGRACI Z VÁŽNOSTI UMĚNÍ), MAJÍ MÓDNÍ KOMENTÁŘE UMĚNÍ (IDENTITA), V PODSTATĚ SE DOTÝKAJÍ AŽ POLITICKÝCH VĚCÍ.

Zprvu (během jejich studií na FaVU v Brně) vznikly projekty, které pracují s textem, kontexty nebo různým způsobem těží z principu ready-mades. Patří sem např. **Kniha do vany – Pocta J.H.K.** (1995) svázaná z různě potisknutých igelitů, prezentovaná jako „praktický" toaletní set. Dalším ironickým knižním artefaktem z té doby jsou **Šedé cihly**, tentokrát je text kromě písmen „A, R, T" vymazán.
První veřejné vystoupení MINY (dokonce dříve než jejich samostatné) bylo přizvání na skupinovou výstavu reflektující postavení televizního média **Co neukáže obrazovka**, kde reagovali doslovně nápisem přes celou zeď **Televize je piča** (Galerie U Řečických v Praze, 1995). Bez obalu tak demaskují masmediální blamáž a ozřejmují postupy, které používají dodnes.

TRADICE VERTIKALITY, fotografie, 1999
FUNKE YOU!, 2007
LOGO SKUPINY MINA

Celý text je kompilací materiálů z www.artlist.cz, www.etcgalerie.cz, materiálů skupiny MINA a osobního rozhovoru s Milanem Mikuláštíkem a Janem Nálevkou

Velmi bohatý formální repertoár MINY je ukázkou, jak intenzivně se v porevoluční době experimentovalo. Od objektů a instalací směřují čím dál více ke zkratce, k přivlastnění předmětů, fotografickému záznamu, videu a videoinstalaci.
Bezprostřednost i zdravě nevázaný postoj projektů MINY v 90. letech byli ve svém nadhledu průkopnické. Instalace **Identita & alterita** (1996) z prefabrikovaných, nevycpaných látkových trpaslíků ironizuje jedno z velkých dobových témat uvedených na Benátském bienále (1995), ale zdůrazňuje hlavně polaritu kolektivní – individuální. K instituci uměni se vztahuje i společný autoportrét **Studenti v Louvru** (1998) zachycující dvojici s fanatickým výrazem, jako horlivé dědice tradice. Tímto gestem upozorňují na problematičnost zodpovědnosti vůči tradici, která v konzervativně naladěných Čechách postrádala svou adekvátnost.

Vrcholem vzájemné spolupráce byly realizace z roku 1999: instalace **Mystické zdraví** a fotoperformance s videoinstalací **Tradice Vertikality** v Bretagni. Práce vznikly na měsíčním Sympoziu ve Francii. Krabice od mléka jsou zde použity jako symboly zdraví, jednou jsou zmenšeninou Stonehenge, podruhé zas parafrází pokrývek hlavy z kroje bretaňských žen, připomínající proslulé menhirové řady (reagovaly na zprofanované atrakce prostředí keltské tradice) a zároveň má v sobě i lehké sexuální narážky. Přes očividně přiznaný záměr téma banalizovat, jde přitom o dost rafinované a mnohovrstevnaté uchopení vlastní situace v konkrétním prostředí (turistický styl zobrazování přiznává přechodnou realitu stáže, povrchní splynutí s prostředím). Autoportréty s aranžovaným motivem krabic od mléka na hlavách autorů a rozmístěných v prostoru coby připomínka menhir a vysokých čepců, jsou také komickým využitím sériového produktu, na hony vzdálené tajuplné minulosti, paradoxně ho ale potvrzující. Videozáznam „záhadného" odchodu dvojice ještě podtrhuje tento dobře využitý rozpor.
Kolekce VHS kazet s audio nahrávkami **Hi-fi 99** je zas ukázkovým uplatněním principu downgrade – odebráním potence. Na kazety jsou nahrány hudební skladby, ale obraz je omezen na pouhý text se jmény interpretů.

V období nejkoncentrovanější spolupráce, na pomezí lehce frivolního privátního fotoalba a záznamu performance, vznikl i provokativní set stylizovaných autoportrétů **Koalice** (1999).
Pozdější série manipulovaných fotografií a videa **Popletená identita** (2003) – autoři s prohozenýma očima nosem aj. pózují v různých prostředích. Jde o jakési variace na téma spolupráce a vzájemného ovlivňování. Slideshow tohoto velmi rozsáhlého souboru na pozadí dojímavé melodie (Minuet in G) zvýrazňuje i délku vzájemného spolupůsobení. Kompilovaná pornografická videoinstalace povídky **Robert a René** pochází z téhož roku.
Instalace **Office art** (2006) byla zas přehlídkou klasických kancelářských relikvií oživená barelem naplněným namísto vodou vodkou, což se vizuálně nezměnilo...

TRADICE VERTIKALITY, video, 1999
HI-FI 99, video, 1999
POPLETENÁ IDENTITA, video, 2003

Celý text je kompilací materiálů z www.artlist.cz, www.etcgalerie.cz, materiálů skupiny MINA a osobního rozhovoru s Milanem Mikuláštíkem a Janem Nálevkou

Vývoj a potvrzování vlastního stylu je zřejmý i v jejich samostatné práci. MINA nikdy neskončila, nikdy nenastalo definitivní rozloučení, zůstávala ale nějakou dobu nečinná. V posledních třech letech začali spolupracovat více, ale intenzita už není taková jako za dob studií. Mikuláštík se věnuje též aktivismu s formací Guma Guar a Nálevka samostatné tvorbě.

Ready-made **Funke You!** pro Funkeho Kolín (2007) byl jakýmsi návratem. Vygooglované portréty lidí s příjmením Funke, kdy jediným kritériem bylo vysoké rozlišení fotografií, ukazují jak MINA doposud fungovala. Její projekty jsou reakce na momentální situaci v širším slova smyslu, na stav uměleckého provozu nebo na konkrétní téma výstav.
13 komnata (2008) jsou inscenované fotografie pro galerii a.m.180, kdy si dvojice oblékla šaty kurátorky i galeristů a vytvořila pak remake jejich fotek... Pro tutéž výstavu vznikl i projekt **Přepadení AM 180**, inspirovaný přepadením obchodu v USA.

JN: „TO UŽ SE NÁM HODNĚKRÁT STALO, ŽE ZKRÁTKA TI NÁVŠTĚVNÍCI SE TOLIK NENASMĚJOU JAKO MY."

MINA prezentuje své práce výhradně na kolektivních výstavách, nebo vytváří díla „na pozvání" (výjimkami jsou rané zásahy do katalogů Šedá cihla a kocmanovské Knihy do vany). Po třinácti letech více či méně častého působení má za sebou skupina nedávnou retrospektivu v pražské galerii etc.

Ukázky prací a více textů: jan.nalevka.sweb.cz/mina.pdf, www.artlist.cz
Rozhovor z retrospektivy v galerii etc.: http://artycok.tv/lang/en-us/182/mina

14/MICHAL PĚCHOUČEK

Tvorba Michala Pěchoučka (1973) je v podstatě velice tradiční, i když nabývá úplně nových a originálních forem.[1] Na začátku všeho stála fotografie (věnuje se jí dlouho i na té amatérské úrovni), což je zásluha Michalova otce, který ho do toho světa uvedl, ještě než sám o sobě vůbec začal přemýšlet jako o umělci. První práce, které úspěšně vystavoval a měly nějakou širší reflexi, byly linoryty jejichž předlohou byly právě fotky z rodinného archivu. Vůbec rodinná a amatérská fotografie byl první žánr, kterým se vážněji zabýval i v jiných médiích (fotka, video, malba).
Na konci 90. let začíná prozkoumávat fotografii blíže. Jako první sestavuje z několika fotografií z rodinného alba černobílý příběh **Silvestr** (1998). A pak už vzniká několik barevných fotopříběhů, které sám fotí – **Splendid Isolation** (1998), **Euforion** (1999) nebo **Dlouhý Štědrý večer** (1999). Mistrně v nich využívá vypravěčskou zkratku a jednoduchou estetiku momentek. S obrazem pracuje jako se sekvencí a intimitu vyprávěného příběhu podtrhuje komorním formátem.[1]

"NEMOHU SE POVAŽOVAT ZA MALÍŘE, PROTOŽE MALOVÁNÍ NESNÁŠÍM. OBČAS SE ALE PŘEMŮŽU A PREZENTUJI SE NĚČÍM, CO MÁ SVOJÍ FORMU BLÍZKO KE KLASICKÉMU ZÁVĚSNÉMU OBRAZU."[5]

Michal Pěchouček asi nejvíce pracuje s obrazy, což je dle něj širší oblast, která zahrnuje jak psaní textů, filmové montáže, instalace, nebo práce se závěsným médiem jakým je malba, kterou se snaží animovat různými klasickými i netradičními způsoby. Momentálně jej nejvíce zajímá forma divadelní inscenace, kdy musí psát texty, přemýšlet o hereckém výrazu, ale nejvíce staví na tom, jak bude představení působit vizuálně a jak ho bude vnímat a interpretovat divák.
Fotku a video nepovažuje za dva obory, ale jen za dva nástroje umělce. Důležité dle něj je, co chce člověk vyjádřit a je celkem jedno jakým způsobem... Hledá prvky, které tyto dva vyjadřovací prostředky spojují. Fotografii animoval pomocí videa a naopak záběry komponoval staticky. K tomu ho přivedl experimentální filmař Chris Marker. Později také archeologie prvních filmových projekcí, kde byla vazba pohyblivého a statického obrazu také silná. Videa například vytvářel proto, aby mohl vyprávět příběhy, aby se mohl držet nějakého literárního žánru. Samozřejmě hlavní záminkou byla touha vyprávět konkrétní příběhy. Některá videa tak trochu balancují na hraně pohádkového vyprávění. Jsou tam některé principy klasických pohádek. Tahle oblast Michala hodně zajímá.

Fotografické cykly:
PHOTOSTUDIO, 2005, 7 fotografií, 70x90 cm
PRACOVNY, 2004–06, černobílé fotografie, 21x21 cm

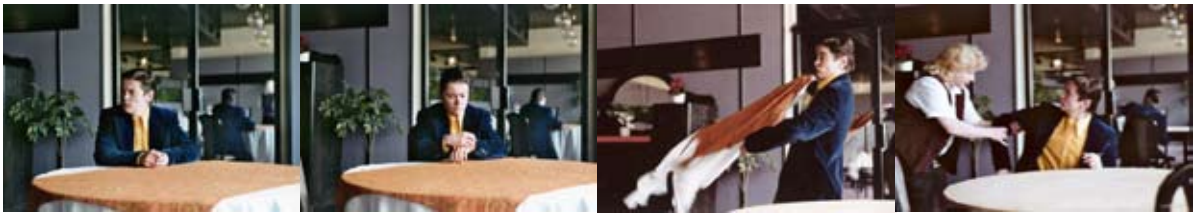
Fotoromány:
JAKO HOST, 1999, 13 fotografií, 20x30 cm
EUFORON,1999, 1999, 13 fotografií, 20x30 cm
SPLENDID ISOLATION, 1998, 21 fotografií, 20x30 cm

„FOTOGRAFII POVAŽUJI ZA DŮLEŽITOU MATRICI PRO VĚTŠINU SVÉ PRÁCE. PARALELNĚ PRACUJI NA OTEVŘENÝCH CYKLECH NEBO UZAVŘENÝCH KONSTELACÍCH, KTERÉ MAJÍ JINÝ NEŽ LITERÁRNÍ ZÁKLAD A KDE SE S FOTKOU PRACUJE JAKO S OBRAZEM – MALBOU.“[5]

„FOTOROMÁNY JSOU LITERÁRNÍ MONTÁŽE ARANŽOVANÝCH ZÁBĚRŮ A BYLY PŮVODNĚ PREZENTOVÁNY SOUKROMĚ FORMOU RODINÉHO ALBA. UČIL JSEM SE PRACOVAT S OBRAZEM JAKO SE SEKVENCÍ - PODOBNĚ JAK TO ČINÍ TVŮRCI KOMIKSŮ NEBO STORYBOARDŮ.“[5]

1/ www.artlist.cz
2/ V celém textu čerpáno z odpovědí skrze mailovou korespondenci
3/ Týdeník A2, č. 17, 2007
4/ Text k výstavě v Galerii Josefa Sudka (Martin Mazanec)
5/ www.pechoucek.com
6/ Částečně z časopisu Reflex č. 41, ročník 2004

Formou fotorománů zas začal vyprávět příběhy. Chtěl tak udržel pozornost diváka, vtáhnout ho do děje pomocí literárních nebo filmových prostředků ... zaujmout i pasivnějšího nebo s uměním méně obeznámeného diváka, ... dnes je už ale jakoby přísnější a sleduje jinou oblast s jinou strategií.

"NIKDY MI PRIMÁRNĚ NEŠLO O TO VYPRÁVĚT PŘÍBĚHY A HLEDAT PRO NĚ NĚJAKOU VHODNOU FORMU. NEJSEM LITERÁT, ALE VÝTVARNÍK. PRVNÍ MĚ VŽDY ZAJÍMÁ FORMA VIZUÁLNÍHO SDĚLENÍ, SEZNAM MOŽNOSTÍ A HLAVNĚ POEZIE NEMOŽNOSTÍ."[5]

Fotografií se momentálně dále zabývá a trochu se díky ní dostal ke konceptuálnějšímu způsobu práce s obrazem. Vytváří fotografické cykly nebo pásy, kterým říká Filmogramy. Slovní hra mezi fotogramem a filmogramem – odkazuje skrze médium fotografie k filmu – médiu, pro které je typická sekvenčnost ve snímání obrazu, a zejména záznam pohybu v kontinuálním průběhu času a jeho zprostředkování.[2,4]
Ohledně toho, které médium dnes dokáže na publikum více pusobit říká: „To je složité. Záleží také na tom, co to médium zobrazuje a jaký má divák k zobrazovanému vztah. Někdy stačí maličká fotka v novinách nebo slovní spojení, které se vryje do paměti na celý život."
S divákem (s aktivním i s pasivním) jako s účastníkem své soukromé hry počítá od samého začátku. Myslí na jeho předchozí zkušenosti, na jeho paměť, na jeho schopnosti vnímání, ... atd. Rád s lidmi mluví o tom, jak na ně co působí a ještě než nějakou věc vystaví, tak ji často konzultuje s ostatními kolegy umělci i neumělci. Nechává si poradit.
Při finální prezentaci Pěchoučkovi záleží na mnoha detailech, protože je to často neopakovatelná událost – výstava začne a skončí. Vystavené artefakty jsou často jen stavebním materiálem k většímu celku. Na výstavě pracuje rok, dva, a to pro nějaký konkrétní prostor. Výsledek může vypadat dost tradičně, ale důležité jsou detaily...
Mezi nejzajímavější současné umělce z této oblasti řadí Ondřeje Brodyho, Filipa Cenka, Slávu Sobotovičovou, Jana Šerých, Laca Babuščaka, práce Katky Držkové, Ivana Svobody, Pavla Švece, Marka Thera, Radima Labudy, Markéty Othové, skupiny Ládví a Rafanů, tedy různé přístupy. Inspirací mu je mnoho lidí které zná i nezná osobně. „Děje se toho hodně zajímavého."

„FORMA PŘEMALOVANÉHO FOTOPŘÍBĚHU MĚ ZAJÍMALA Z DŮVODU ODLEHČENÍ VNÍMÁNÍ A POTŘEBY DISKONTINUITY. BYLO NUTNO ODPOUTAT DIVÁKA OD ČISTĚ LITERÁRNÍ INSCENACE A ZASTŘÍT DOKUMENTÁRNÍ ASPEKT, KTERÉMU JSEM SE U FOTOROMÁNŮ NEDOKÁZAL VYHNOUT."[5]

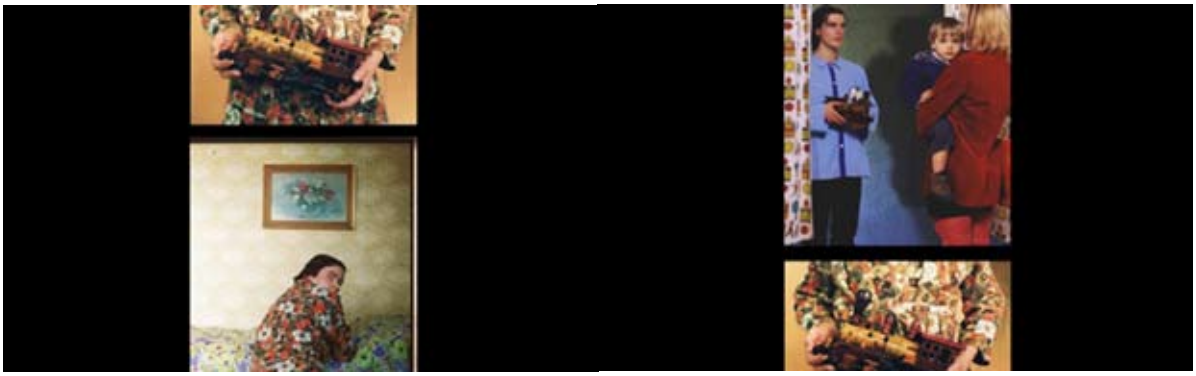
Syntézou Pěchoučkovy tvorby posledních let je bezesporu **Sběratel** (2003). Jedná se o sérii 28 obrazů, které tvoří příběh, jako by ubíhal na filmovém pásu. Sérii však doplňuje video, na němž Pěchouček v roli umělce tyto obrazy postupně předvádí neviditelnému sběrateli, a tak vlastně skládá jejich příběh. Zároveň se, jak u něho bývá zvykem, objevuje sám ve svém příběhu. Video se ostatně pro něj v posledních letech stává hlavním výrazovým prostředkem.

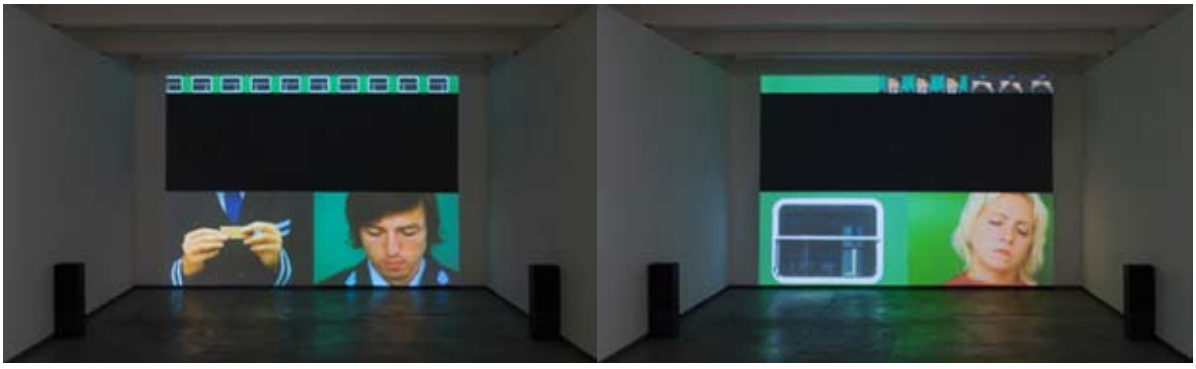
Video produkce:
POZDRAV Z PRAHY, 2006, video, 7´46
OBVYKLÉ RUKOJMÍ, 2001, video, 14´03
KOČÁRKÁRNA, 2004, video, 14´13
OSOBNÍ VLAK, 2006, video 6´36, malba

„VIDEA, KTERÝM ŘÍKÁM FILMY, ZOBRAZUJÍ JEDNODUCHÝ PŘÍBĚH S NEJASNÝM VYÚSTĚNÍM. VĚTŠINOU JSEM ANIMOVAL STATICKÝ OBRAZ FOTOGRAFIE, ALE POHYBOVAL SE I NA POMEZÍ HRANÉHO NĚMÉHO FILMU.“[5]

1/ www.artlist.cz
2/ V celém textu čerpáno z odpovědí skrze mailovou korespondenci
3/ Týdeník A2, č. 17, 2007
4/ Text k výstavě v Galerii Josefa Sudka (Martin Mazanec)
5/ www.pechoucek.com
6/ Částečně z časopisu Reflex č. 41, ročník 2004

Vypráví v něm dál své tajemné příběhy a stejně jako v grafických technikách na počátku své tvorby si pohrává s nejrůznějšími možnostmi média.[1]

Video **Kočárkárna** (2004) je opět sestaveno z fotografií, zde na sebe navazujících vertikálně (tu více, tu méně), ubíhajících nahoru. Vypráví jakýsi příběh výseku nádražní krajiny, domu, jeho struktur, zákoutí a lidí. Toto ubíhání působí neklidně, představuje ale silný zážitek, v kterém se propojuje vizuální i zvuková stránka. Divák má pocit, že sleduje okolní svět z jakéhosi pekelného výtahu, který doprovází dunění a skřípot. Kočárkárna je výrazně vertikální dílo, kde jeden výjev rychle střídá druhý; struktury zdí, ornamenty, fotografie, přehlídka pater a „spodních proudů", volných asociací – a úplně vespod se vše spojí dohromady a pak se ještě jednou zrychleně vrátí na začátek.[6]
Video **Osobní vlak** (2005) je jednou z jeho klasičtějších fotorománových montáží, založená na formální i neformální paralele filmových polí a vlakových oken, která kinetoskopickým způsobem traktují hermeticky kódovaný příběh dívky a průvodčího v letecké uniformě.[3]
Další videa: Zrzavý film, Čestná stráž, Kouzelný mrakodrap, Obvyklé rukojmí, Osobní vlak, Přestávka, Pozdrav z Prahy, Tajemství tiché pošty

„STANOVIL JSEM SI VŠESTRANNOST A VOLNÝ POHYB SKRZE MÉDIA JAKO ZÁKLADNÍ PŘEDPOKLAD SVÉ PRÁCE. NEJSEM VŠESTRANNĚ ZALOŽENÝ, NE VŠECHNO SE POVEDE, TAKŽE NĚKDY MI MUSÍ STAČIT JEN DILETANTSKÁ ZKUŠENOST…"[5]

Michal Pěchouček žije a pracuje v Praze. V roce 2003 získal Cenu Jindřicha Chalupeckého. Snaží se vystavovat co nejméně, stačí mu jednou ročně a raději by i méně, ale to prý bohužel nejde, takže je nucen jednu věc vystavit dva- či vícekrát...
www.pechoucek.cz, www.artlist.cz, www.sudek-atelier.cz
Video Kočárkárna: http://www.galerieeskort.net/videa/VTS_01_1.mov

JIŘÍ THÝN

Jiří Thýn (1977) byl v souvislosti s jednou výstavou představován jako mladý autor, jehož práce se pohybují na hranici fotografie, videa, instalace a intervence do veřejného prostoru. Fotografii se věnuje zhruba 12 let, krátkodobě byl studentem ITF, nedávno absolvoval na VŠUP. Patří mezi autory, jimž běžná fotografie k sebevyjádření nestačí, považují ji za překonanou formu, na níž už není co měnit a zlepšovat, ještě raději utíkají k jiným způsobům vyjádření.[1]
Obecně se snaží své práce dělat z vizuálního hlediska co nejjednodužší, aby byli co nejpřirozenější. Většina jeho prací je o hledání formální harmonie a jsou spíše konceptuálnější, i když v první fázi vznikají často intuitivně. Svoje volné věci fotí stále analogově (6x7) – dokáže se tak více soustředit, je to v podstatě forma meditace... Své fotografie většinou prezentoval jako velkoformátové zvětšeniny Lambda print přitlučené na zdi – to vnímá jako nejvíce komunikativní. Poslední dobou pak začal nárazově používat rámování. Dle svých slov dělá jemné instalace s ohledem na fotografie, snaží se výstavy vytvářet prostorově, nebaví ho fotografie jen pověsit vedle sebe. Záleží mu nejen na obsahu fotek a formě instalace, ale především na způsobu čtení výstavy.
Má dar ironického nadhledu. Diváka dokáže pobavit i vyzvat k zamyšlení, ale umí též popudit, zejména zastánce tradičních způsobů prezentace fotografií.*
Pracuje převším s fotografií. V současné fázi ho zajímá formální přístup k tomuto médiu. Většinu věcí se snaží dělat tak, aby vypadaly přirozeně, i co se týče manipulovaného obrazu a jeho svícení.

Fotografický cyklus **Best Before** (2004–05) se stal jeho diplomovou prací. „Ve svých fotografiích inscenuji situace – portréty každodennosti. Hledám formu která podporuje celkovou obsahovou rovinu a nepoutá na sebe zbytečnou pozornost."

All the Best s předchozím cyklem souvisí jak časově, tak blízkostí názvů. Navíc ale vyústil v zatím největší výstavu Jiřího Thýna, v Ateliéru Josefa Sudka na Újezdě, kde využil prostor k několika málo fotografiím, videu a instalaci. Dočkal se recenzí klasických i vcelku záporných, to mu ale jen nahrává k již zmíněnému tvrzení o instalacích fotografií...

V souboru **Čtyři rohy hotelu Hilton** (2006) byly primární fotografie noční fasády hotelu a jeho nároží. Až následně vznikla fotografie plastiky ležaté osmičky, která stojí u hotelu a video – ukazuje kinetický záběr vnitřního atria se zakrytým černým obdélníkem, mystiku prázdného prostoru ohraničenou nehybnými „hradbami" pak doplňuje absurdně působící protipohyb dvou výtahů.[2] Fotografie vznikly v době, kdy autora zajímal triviální popis věcí, tedy zkoumání reality nejběžnějším způsobem – obcházení atp.

Cyklus BEST BEFORE, ukázka instalace v galerii Jelení (výstava Svobodová – Thýn)
4 ROHY HOTELU HILTON

1/ www.paladix.cz
2/ Z tiskové zprávy k výstavě v etc. galerii, text Markéta Vinglerová
Dále čerpáno z osobního rozhovoru, z webu: kultura.dama.cz/clanek.php?d=6501, časopisu Flash Art Vol. I No. 3-4. December 2006 – February 2007, tiskové zprávy k výstavě v Ateliéru Josefa Sudka (www.sudek-atelier.cz)
Text je autorizován.

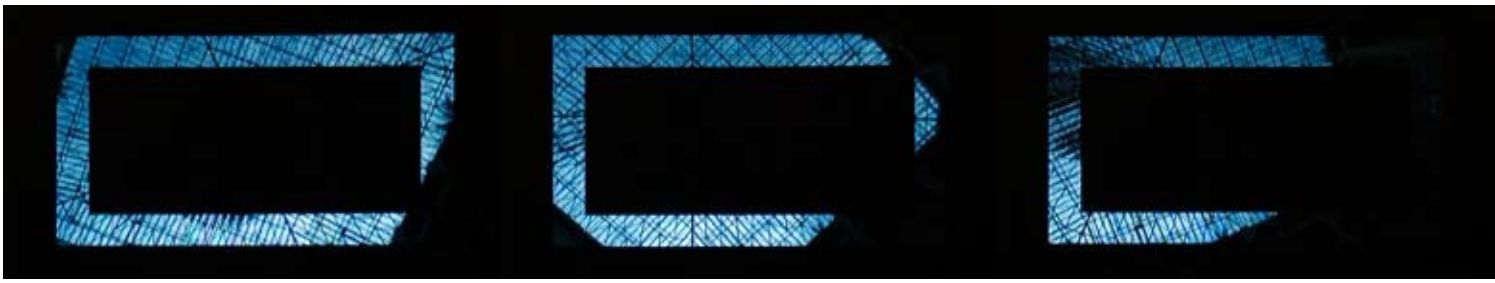
Série **Kompozice** (2007) jsou fotografická zátiší na psacím stole, skládaná z čehokoli po ruce. Pro Jiřího to byla opět určitá forma meditace, kdy dlouhodobě přeskupoval předměty do výsledné harmonické kompozice. Pro tento soubor zatím z celkem třiceti fotografií vybral výsledné dvě.

Svá **videa** nearchivuje ani nepojmenovává. Jedním z jeho prvních bylo zachycení mraků nad motolskou nemocnicí, mezi nimiž procházel intenzivní paprsek světla. Smyčka trvající zhruba 15min. byla převrácená a dělala efekt jakoby „pulzace", zvuk byl naturální.
Další bezdějovou smyčkou byl statický záběr na určitý výsek kuchyně, nad plynovým sporákem byl navázán mikrotenový pytlík, který v jinak statickém záběru levitoval. Konečná smyčka cca 5 min., zvuk opět naturální. Toto video bylo v podstatě komponované jako fotka.
Dalším experimentem byly barevné kompozice, které televize vyzařovala na bílou stěnu pokoje při filmu vetřelec, s hlasitým zvukem.
Natočil také **dokument o Ládví** – konečná podoba má 15 minut, materiálu celkem měl pět hodin. Šlo o téměř statické záběry s lehkým dějem, ve spodní části videa byly použity informační titulky k sídlišti. Jiří dělá v podstatě všechna videa statičtější a pohybu příliš nevyužívá.
Na stáži u Vladimíra Skrepla měl vymyšlený projekt o **Lékárně**. Chtěl použít tři kamery k zaznamenání lidí přicházejících, uvnitř a nad okénkem a finálně tyto záběry pouštět vedle sebe. Kameru uvnitř ale po chvíli stopli, takže projekt v tomto duchu nebyl dokončen. Finálně prezentoval fotografii muže v šerosvitu kostela, nad jehož rukou levitují léky, v TV byl pak pouze jednoduchý sestřih z videí. Šlo o jakousi metaforu svatého přijímání.

Video používá i jako dokumentaci akcí. Jednou z takových bylo i **zahalení soch** kašny na Senovážném náměstí v Praze, 26. 11. 2002 v ranních hodinách (délka videa 5.40). Sochy zůstaly zahaleny po dobu sedmnácti dnů, dokud na jejich zakrytí neupozornil denní tisk.
V roce 2003 se účastnil akce **In-Out**, kterou ale nevnímal zcela pozitivně. Video v Čechách vnímá spíš jako divně náladové věci, narozdíl od zahraničí, kde vznikají experimentálnější videa..

Bez názvu (prac. název „levitující pytlík", Video
Bez názvu, Video k projektu 4 rohy hotelu Hilton, 2006
Skupina Ládví, POHLEDNICE

1/ www.paladix.cz
2/ Z tiskové zprávy k výstavě v etc. galerii, text Markéta Vinglerová
Dále čerpáno z osobního rozhovoru, z webu: kultura.dama.cz/clanek.php?d=6501, časopisu Flash Art Vol. I No. 3-4. December 2006 – February 2007, tiskové zprávy k výstavě v Ateliéru Josefa Sudka (www.sudek-atelier.cz)
Text je autorizován.

Spolu s Janem Haubeltem, Tomášem Severou a Adélou Svobodovou je členem skupiny **Ládví** (zal. 2005), která se věnuje umělecké aktivitě ve veřejném prostoru, pohybující se na hranici umění a veřejně-prospěšné činnosti. Výsledky těchto akcí prezentujemí dokumentací a texty. Nedávno například vyhlásili stipendijní pobyt v lokalitě, který vyhrál Ondřej Chrobák. V rámci pobytu vyhledal text od Chalupeckého – zamýšlí se nad prázdnotou sídlišť, absencí duchovního rozměru a nabízí myšlenku, že by se mohly stát centry umění. Díky této idee vznikla další akce – ideová soutěž na Centrum současného umění v Ládví, kterou vyhrála autorská dvojice Aleksandra Vajd / Hynek Alt a projekt Centra pro současnou evropskou architekturu. Od začátku bylo jasné, že se projekt bohužel nebude realizovat, i když vznikly zajímavé návrhy.

Jeko inspirativní vnímá například Sarah Lucas (angl. sochařka), Wolganga Tillmanse (něm. fotograf), Tomáše Vaňka, Jána Mančušku a další lidi z Bezhlavého jezdce, Markétu Othovou...

Jiří Thýn vystavuje skupinově zhruba třikrát ročně, samostatné výstavy měl zatím dvě.
Několik odkazů: http://abart.artarchiv.cz, www.sudek-atelier.cz,
http://entrancegallery.com, www.artlist.cz
Skupina Ládví: http://ladviweb.ic.cz

AUDIOVISUAL / od roku 2005 / www.kinosvetozor.cz
Pravidelné setkávání s audiovisuálními projekty z oblasti videoartu, netartu, reklamy, videoklipů, animovaného, experimentálního i studentského filmu doplněné přednáškami a debatami tvůrců, kritiků, teoretiků a dalších hostů. Časově se odehrává téměř každý měsíc jedenkrát týdně v průběhu celého školního roku.

Projekt CELL / Praha / červenec–prosinec 2008 / www.output.cz/cell
Cell je otevřená galerie, stavební buňka přemísťující se v ulicích Prahy. Galerie zůstává na každé ze svých zastávek týden, popřípadě déle dle potřeb aktuálních projektů.
Cell (buňka) je nezávislý jednobuněčný organizmus, jehož přirozeným prostředím je veřejné prostor... Cell putuje nomádským způsobem po své cestě. Připomíná ostrov v moři, oázu v poušti, kde poutník nachází svou vodu. Čas od času také mění svoji podobu, své funkce proměňující se z přátelského symbionta v nebezpečný virus a naopak. Nemoci, které tento prostý organizmus šíří, napadají zprvu tiše, ale do hloubky podvědomí svých návštěvníků, domácích i turistů, lapených do pasti hravou atraktivitou.

IN/visible / Olomouc / festival vizuálního umění / první ročník roku 2008 / www.photo5.cz
Koncepce prvního ročníku odráží pluralitu současné fotografie, pluralitu témat, konceptů, stylů a technik. Festival chce vybočit z řady klasicky komponovaných festivalů a nabízí tak netradiční formu prezentace umění. Usiluje o aktivní zapojení diváka do procesu prezentace vystavovaných uměleckých děl. Zvláštní pozornost věnuje tvorbě nejmladší generace fotografů a vizuálních umělců. IN/visible ve svém programu reaguje na nevyhnutelné nastolení digitální éry fotografie a představí možnosti, které toto médium skrývá.
Polarita skrytého vs. veřejného, obsažená v názvu festivalu IN/visible, se odráží ve formě prezentace. Fotografie obsadila prostory olomouckých galerií, veřejné prostranství i soukromé byty v olomoucké aglomeraci. Na jeden měsíc se fotografie stala nositelem nového/jiného prožitku města i médiem nepředpokládatelných sociálních interakcí.

Mobile Video Art / 1. ročník roku 2007 / www.mobilevideoart.eu
Interaktivní experiment, kdy se na webové stránce utkají profesionální umělci i amatéři o nejlepší umělecké snímky natočené mobilem. První ročník proběhl v rámci Festivalu současného umění Praha – TINA B.

VIDEOKEMP 2008, Praha – Letná
VIDEOART FESTIVAL PRAGUE 2007
FESTIVAL IN/VISIBLE 2008, Olomouc

Festival TINA B. / Praha / třetí ročník roku 2008 / www.tina-b.eu
Festival současného umění je prestižní umělecký projekt na pokračování, který usiluje o propojení tvůrčí energie kulturní scény ve střední a východní Evropě s novými a nastupujícími talenty a trendy z celého světa. Festival se koná pod záštitou a za podpory ministerstva kultury i hlavního města Prahy.
Název TINA B. je zkratkou anglického „This Is Not Another Biennia l" („Toto není další bienále"), pořadatelé však zároveň Tinu B. vnímají jako smyšlenou postavu, záhadnou ženu, která je patronkou festivalu.

VIDEOKEMP / Praha / od r. 2005 každoročně / www.videokemp.net
Videokemp je jednodenní putovní přehlídkou současného videoartu. Základní ideou je prezentace videoartové tvorby netradičním způsobem v podobě stanového městečka – kempu, ve kterém jednotliví účastníci sami zakempují se svým stanem a prezentují v něm svou tvorbu. Tradičně se koná v období prázdnin, kdy jinak do značné míry aktivita na pražské výtvané scéně utichá, a nabízí letní alternativu klasickým galerijním prostorám. Je otevřený všem návštěvníkům i kolemjdoucím, kteří zde můžou nejen v příjemném prostředí shlédnout široký průřez současnou tvorbou, ale i se setkat s jejími autory. Nabízí se zde příležitost k pootevření jinak značně izolované současné výtvarné scény vůči každému kdo projeví zájem...

VIDEOART FESTIVAL PRAGUE / Praha / první ročník 2007 / www.videoartprague.cz
Tímto festivalem nabízeli organizátoři zdarma vést dialog se současným uměním, nenásilně, bez bariéry vchodu do galerie. Nová média jsou přes velkou obrazovku a projektorovou projekci snadno uchopitelná i pro laickou veřejnost, která se stane aktivním divákem jenom při náhodné procházce. Jde o aktivní navázání dialogu s veřejností tam, kde se předpokládá, že se ztratil kontakt, že se umělci pouze uzavřeli do galerií a nekomunikují s veřejností, nedostávají zpětnou vazbu. Interaktivní festival umožňuje občanům vhlédnout do kreativity současného mladého umění.

Prague Biennale / Praha, Karlin Studios / www.praguebiennale.org
Má za sebou tři ročníky, je zaměřen na středoevropské umění a představuje širokou škálu nových i starších prací (od malby přes fotografii k performanci a umění instalace). Osloveni bývají umělci mladí i starší, nastupující i ti etablovaní.

Bienále mladého umění ZVON představuje důležité tendence současného českého umění, letos (2008) proběhl v pražském domě U Kamenného zvonu již šestý ročník.

Mezinárodní trienále současného umění / 2008 / Národní galerie v Praze
Odkazuje na Mezinárodní bienále současného umění – IBCA 2005 a rovněž na První pražské bienále 2003. Téma „Re-reading of the Future".

JÁN MANČUŠKA, Galerie Futura, Praha, září 2008
FESTIVAL NOMADSPACE, Banská Štiavnica, srpen 2007

DALŠÍ PŘEHLÍDKY

Bienále mladého umění Zlín
Blatenský fotofestival (3. ročník)
Frame
Exit
Funkeho Kolín – mezinárodní fotografický festival (7. ročník)
Cena Jaromíra Funkeho (do 35. let)
Cena Jindřicha Chalupeckého – cena pro mladé umělce do 35 let
Insiders
Cena NG 333
ORBIS PICTUS aneb Brána do světa tvořivé lidské fantazie

POŘADY

artmix, kultura.cz, kultura z regionů

ČASOPISY

A2, Art&Antique, Ateliér, Blok, Detail, Divus, Flash Art, Fotograf, Labyrint, Prostor Zlín, Revolver Revue, Umělec, Vlna

SKUPINY

Guma Guar Milan Mikuláštík, Richard Bakeš, Dan Vlček
Pode Bal Antonín Kopp, Petr Motyčka, Michal Šiml, Hana Valihorová, Martin Krpec, Vladimír Vopat
Rafani Jiří Franta, Václav Magid, Marek Meduna, Petr Motejzlík, Luděk Rathouský
Ztohoven

AKCE, ČASOPISY, PORTÁLY, DATABÁZE A CENTRA ZABÝVAJÍCÍ SE FOTOGRAFIÍ A VIDEOARTEM (I JEDNOTLIVĚ)

AKCE

www.kinosvetozor.cz/cz/cykly-festivaly sekce AUDIOVISUAL – audiovisuálními projekty
www.videoartprague.cz je mezinárodní festival videoartu a nových médií
www.pechakucha.cz Akce pro setkávání architektů, designérů, grafiků, výtvarných umělců, teoretiků a techniků, prostor pro výměnu zkušeností a informací o novinkách v oboru a komunikaci s veřejností
www.pifpaf.cz – přehlídka animovaného filmu, Olomouci

ČASOPISY, PORTÁLY

www.tydenika2.cz Kulturní týdeník
art.jib.cz Oborová brána Umění a architektura
www.artservis.info Internetový časopis o výtvarném umění
www.cinepur.cz Časopis pro moderní cinefily
www.defekt.cz Informační server v oblasti visuální a alternativní kultury
www.designmagazin.cz On-line design magazín
www.fotografnet.cz Elektronická verze tištěného fotočasopisu Fotograf
www.jlbjlt.net [jelibojelito] Propaguje kulturu okrajového zájmu
konvergence.info Společenská síť v nových médiích
www.photorevue.com Elektronický magazín o fotografii
www.proculture.cz Výzkumné, informační a vzdělávací centrum pro kulturu
www.divus.cz Nakladatelství pro současné umění a kulturu

DATABÁZE, CENTRA

abart.artarchiv.cz Informační systém abART
www.artlist.cz Databáze současného umění
cca.fcca.cz Nadace a Centrum pro současné umění Praha
www.ciant.cz Mezinárodní centrum pro umění a nové tehnologie
vvp.avu.cz Vědecko-výzkumné pracoviště AVU – databáze bibliografivkých údajů, současného umění, archiv a knihovna VVP AVU
www.futuraproject.cz Centrum pro prezentaci a podporu současného výtvarného umění
www.karlinstudios.cz Komplex uměleckých ateliérů a galerií
meetfactory.cz Mezinárodní centrum současného umění
www.nogallery.info NOG je on-line umělecké centrum, které působí jako síť pro šíření a mapování současného mediálního umění. Orientuje se především na umělecké projekty zpracované přímo pro internet, nebo na projekty využívající internetové médium k jejich prezentaci.
nod.roxy.cz Dramaturgická sekce NoLab připravuje hudební, multimediální a interdisciplinární projekty NoD
www.output.cz Občanske sdruzeni zabývající se infiltrací digitálního umění do veřejného – urbáního prostoru, zaměřuje se na současné umění a podporu současných mladých umělců
www.sca-art.cz Společnost pro současné umění, digitální archiv „Lexikon českých výtvarníků"

STUTIUM

www.avu.cz Škola nových médií I Markuse Huemera, Škola nových médií II Veroniky Bromové, Škola intermediální tvorby Milana Knížáka, Škola konceptuální tvorby Miloše Šejna
CAS – Centrum audiovizuálních studií FAMU
www.famu.cz Filmová a televizní fakulta akademie múzických umění v Praze
www.phil.muni.cz/wufv Ústav filmu a audiovizuální kultury FF MU Brno
film.ff.cuni.cz Katedra filmových studií FF UK
multimedia.ffa.vutbr.cz FaVU - Ateliér multimedia
avi.ffa.vutbr.cz FaVU - Ateliér video
www.iim.cz je Institut Intermédií, pořádající také akce pro veřejnost
www.itf.cz Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě
aa.tul.cz/vizkom/str3.html – Fakulta umění a architektury tech. univerzita Liberec / Digitální média
aa.vslib.cz/vizkom Vizuální komunikace, Fakulta umění a architektury TU Liberec, obor digitální média
digitalove.eu Katedra elektronického obrazu, UJEP Ústí nad Labem
www.uud.zcu.cz Ústav umění a designu ZČU v Plzni
www.vsup.cz Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze, Ateliér fotografie, Ateliér Intermediální konfrontace, Ateliér Grafický design a nová média
www.fud.ujep.cz/foto Ateliér Fotografie Fakulty umění a designu, UJEP Ústí nad Labem

VIDEA (sdílení, reportáže, přednášky)

www.artycok.tv je nezávislá nekomerční internetová televize při AVU publikující novinky ze současné české a slovenské výtvarné scény
dl.avu.cz Digilab AVU
www.facebook.com Sdílení fotografií, videí, ad. s přáteli
www.vimeo.com Internetový server pro sdílení filmových souborů
www.youtube.cz Největší internetový server pro sdílení filmových souborů

LITERATURA

Orbis Fictus, nová média v současném umění, katalog
Video Art, Taschen, Sylvia Martin
New Media Art, Taschen, Mark Tribe a Jana Reese

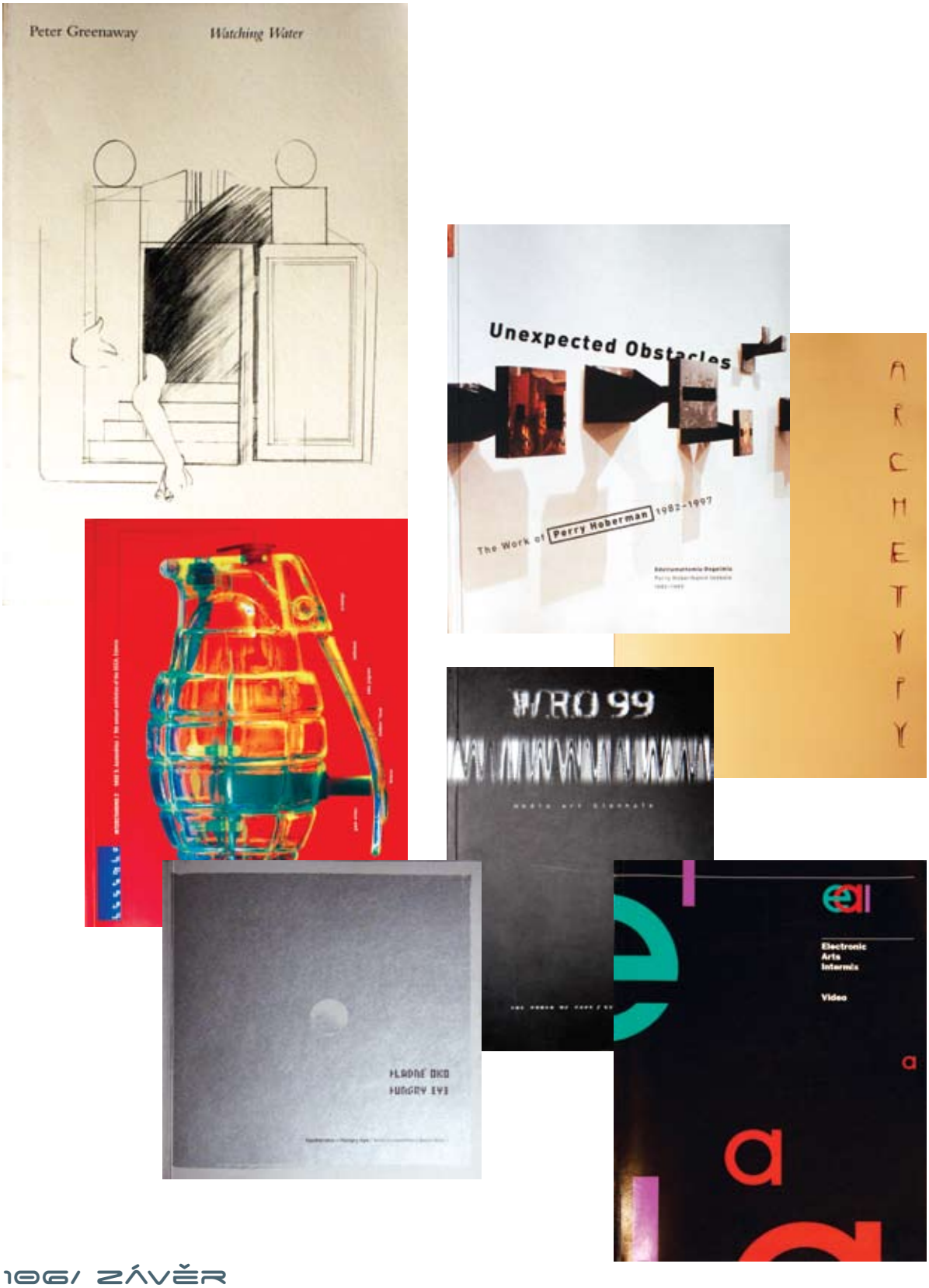
12/ZÁVĚR

Film z fotografie vznikl a je tedy, v určitém smyslu, jejím přirozeným pokračovatelem. Proč tyto dvě média oddělovat, proč v nich hledat rozdíly?

Na počátku této práce jsem se chtěla o videu dozvědět více, čekala jsem od těch, kteří se jím a fotografií zabývají, právě stanoviska o jejich rozdílnosti. Nyní vím, že tato má idea byla prvoplánová. Obě média jsou dnes již oprávněnými druhy umění, staly se jeho nedílnou součástí. Jedno bez druhého existovat může, ale stejně jako obraz se sousoším tvoří pospolu dokonalejší a stabilnější harmonii, i tyto dva novodobé přístupy se mohou navzájem podpořit a poskytnout širší a rozmanitější obraz (nebo, chcete-li, snáze zaujmout).

Fotografie sama o sobě má mnohé nesporné výhody, např. reprodukovatelnost, čitelnost (oproštěna od jazyků), ale také možnou manipulaci a obsahové zkreslení informací, právě díky jednomu jedinému záběru...

Stejně jako počítačově zpracovaný obraz poskytl fotografii nové obzory, také video dokáže přinést nové impulzy. Myslím, že mnoho autorů může cestu k videu najít skrze potřebu prezentace, ať už pak půjde o to nejbanálnější slideshow, které skrze obrazovku působí méně do hloubky, přesto naše oči přitáhne více, jelikož je nutné jej sledovat (př. práce skupiny MINA, Veroniky Bromové, Markéty Bendové ad.). Zvuková složka je pak další vrstvou, dějovou neopomíjím. Všechny hrají spolu a dokáží simulovat děj, do nějž se umí vžít větší skupina populace než ta uměnichtivá, galerie navštěvující... Zajímavou formu rozhýbané fotografie (i obrazů) v jedoucích pásech s ozvučením využívá Michal Pěchouček. Fotografii v určité obdobě slideshow – tří měnících se fotografií vedle sebe – využívá Sylva Francová v souboru „Daily stories" (jinou cestou tak předvádí obdobu fotocyklu „Portréty žen"). Jako vhodný prostředek k simulaci reality posloužilo video Viktoru Kopaszovi (v listování svými deníky mohl ukázal objekty, které do té doby v galerii vystavoval pouze pod vitrínou). Video slouží také k zaznamenání performance akcí, i zde je stále využíváno fotografie a ev. prolínání médií (např. akce Kateřiny Držkové, kdy s pomocí fotografií procházela neznámým prostorem a následně tyto a zvukový záznam instalovala). Výraznou osobností v oblasti videoartu je také Ján Mančuška, který má velmi originální uměleckou výpověď, je členem skupiny Bezhlavý jezdec, dvojnásobný finalista Chalupeckého ceny a zabývá se především instalací a objektem.
V oblasti fotografie a videoartu je činných mnoho dalších autorů které jsem nezmínila, propojení médií lze především nalézt v pracích studentů multimédiálních, video, foto a dalších uměleckých oborů.

Peter Greenaway
Watching Water
Unexpected Obstacles
The Work of Perry Heberman 1982–1997
ARCHETYPY
WRO 99
Electronic
Arts
Intermix
Video

V závěru práce se nakonec přeci jen dostávám k velmi stručnému hodnocení médií... Video dokáže komplexněji zachytit děj, téměř vždy jde o práci kolektivní. Dovolím si tvrdit, že díky tomu může být větším přínosem nejen pro autora samotného (např. zábavou i novými myšlenkami). Díky množství složek (barvy, pohyb, gesta, zvuky ap.) dokáže zaujmout širší publikum spíše než nehybný obraz. Dle mého mínění je videoart dobrou cestou k využití a určitému nasměrování širší veřejnosti k současnému umění.

Domnívám se, že v budoucnu má své místo jak fotografie tak video. Před několika lety se spekulovalo o zániku analogové fotografie – přesto přetrvává. Stejně tak se s nástupemem počítačů a dalších elektronických médií hovořilo o ústupu knih a tištěné produkci – papír je však stále využíván a to možná i v hojnější míře (reklamy, kancelářská produkce...).
Za materiál budoucnosti v tomto směru je již nekolik let považován elektronický papír, který se od loňského roku několikrát objevil v reálném zkušebním provozu – pomalu tak vzniká médium, které bude mít výhody více vizuálních světů, bude možno využít jak statického obrazu, tak toho rozhýbaného, nemluvě o textech, rollerech, atd. Tento materiál zmiňuji, ne protože údajně nahradí papír klasický, ale právě pro možné spojení médií na jedné ploše. Proto bychom neměli být zaslepeni touhou vytvářet a prezentovat pouze ten „klasický" statický obraz.

Jsem velmi ráda, že jsem se mohla věnovat právě tomuto tématu. Videoart je pro mne uměleckým vyjádřením, o němž jsem před započetím bakalářské práce mnoho nevěděla, a po tomto částečném vplutí do jeho útrob ho shledávám ještě více přitažlivým. Osobně je pro mne poutavá jakákoli forma umění, pokud ale (nyní z pohledu návštěvníka galerie) hledím příliš dlouho na jedno konkrétní odvětví, chtě-nechtě se v něm začnu ztrácet, či se jednoduše nudit. Proto s otevřenou náručí vítám právě nová média. Instalace v prostorách galerijních i veřejných, fotografie v neobvyklých formách, zapojení diváka do děje-akce, videa která pobaví a dodají galerijním prostorám jiný náboj a určitý ruch (narážím na zvukovou složku)... v tomto vidím budoucnost umění.
Obecně největším obohacením v této práci mi bylo setkání s autory, ať už osobní nebo virtuální. Jejich odpovědi, zkušenosti, energie, díla a nepochybně i samotné jejich osobnosti mi ukázali nový přístup k určitým věcem.

18/BIOGRAFIE

Narozena 5.3.1969 v Praze, žije a pracuje v Praze.
www.bankova.cz

1989–97 AVU Praha, ateliéry grafiky a nových médií, 1 (Bielický Michael, Čepelák Ladislav, Kokolia Vladimír, Malich Karel)
1992 Middlesex Polytechnic, Londýn, GB
1993 Maryland Institute of Art, Baltimore, USA

GRANTY, SYMPOSIA

1998 Mix media Symposium, Achenkirch, Rakousko
1999 Grant of International Studio Program, New York
2000 1 cena Fotografická publikace roku Veletrhu Knihy a Magazínu Fotografie, Praha
2000 nominace na cenu International Media/Art Award of Zentrum fur Kunst und Medientechnologie, Karlsruhe / NEW YORK CITY MAP (www.nycmap.com) je zastoupen ve výběru Idealine Whitney Muzea of American Art (http://www.whitney.org/artport/idealine/Idealine.html) a ve sbírce londýnského Platform for Art Online (http://www.tfl.gov.uk/tube/arts/platform-for-art/pfaonline)

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY

1992 PLODNOST (Rubín klub, Praha, s Davidem Černým)
1994 International Gallery of Printmaking, Philadelphia
1995 Galerie Fronta, Praha
1996–2005 INTERNETOVÉ PROJEKTY: www.bankova.cz / www.city.je / www.nycmap.com / www.initialnews.com/scribble
1998 bistro galerie Mánes, Praha
2000 Galerie U Bílého jednorožce, Klatovy
2001 Mezinárodní filmový festival, hotel Thermal, Karlovy Vary
2002 Finalisté Ceny Jindřicha Chalupeckého, Dům Umění, Brno
2005 ŠUM MĚSTA, festival Funkeho Kolín, Kolín

VÝBĚR SKUPINOVÝCH VÝSTAV

2001 INTERKAMERA 2001, Výstaviště, Praha
2002 RE-MEDIA, Fotofest, Houston
2002 O TECHNICE, České muzeum výtvarných umění, Praha
2003 PLATFORM FOR ART ONLINE, Londýn
2006 TRANSPOSING GEOGRAPHIES, Images Festival, Toronto, Kanada
2006 RADICAL SOFTWARE, Piemonte Share festival, Turín, Itálie
2008 HACK.FEM.EAST, Kunstraum Kreuzberg, Berlín

BIBLIOGRAFIE

2003 ...O TECHNICE.../...about technology... (několik pohledů na současné české umění)
2005 FUNKEHO KOLÍN/Město (6. ročník fotografického festivalu)

DALŠÍ WEBOVÉ ODKAZY

PŘEDNÁŠKA: http://www.dl.avu.cz/index.php?show=archiv&show_player=1&id=6&part=1
http://abart.artarchiv.cz/osoby.php?x=0&y=0&Fprijmeni=baňková&Fjmeno=markéta
http://www.artlist.cz/index.php?id=319

MARKÉTA BENDOVÁ

Narozena 22. 3. 1978, Brandýs nad Labem, žije a pracuje v Praze.
www.marben.name

2007 Institut tvůrčí fotografie při Filosofické fakultě Slezské univerzity v Opavě
2000 Střední Průmyslová škola Grafická, Hellichova, Praha
Pedagožka na Střední Umělecké škole Václava Hollara a Střední Odborné škole Grafické Hellichova
Členka umělecké skupiny Mezitim šnorchl

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY

2004 NENÍ DOMA, galerie Altán Klamovka, Praha
2007 TRASH A LEILA KOPIDUK (společně s Dimitry Kruglovem), Galerie GM, Pardubice / VOSKRESENIJE (společně s Dimitry Kruglovem), Galerie Altán Klamovka, Praha

SPOLEČNÉ VÝSTAVY A PROJEKTY

2005 „15" Patnáct let Institutu tvůrčí fotografie, galerie PHP – Praha, Dům umění – Opava, galerie Opera – Ostrava, Fotofestiwal – Lodž, Warszawa / DIPLOMOVÉ A BAKALÁŘSKÉ PRÁCE ITF, Dům umění, Opava / VIDEOKEMP 05 (společně s Dimitry Kruglovem) Altán Klamovka
2006 ABSOLVENTI ITF FPF SLU 1991 – 2006, Dům umění – Opava, galerie Opera – Ostrava / 14 STUDENTŮ ITF, Designové studio Atmosphere, Galerie české plastiky, Praha / VIDEOKEMP 06 (společně s Dimitry Kruglovem) Altán Klamovka, Praha / BLACK 06 – festival BlackArt, Pardubice
2007 DIVA DIVAS DIVAM, kino Hvězda, Uherské Hradiště / FESTIWAL NOWAMUZYKA galerie Szara Cieszyn, Polsko / VIDEOKEMP 07 zámek Třebešice, Česká republika / RETROUVÉ, galerie 5. patro, Praha / PLAN 9 (společně s Dimitry Kruglovem) galerie Fotografic, Praha / AZYL festival minutových a pětiminutových filmů, SONY AWARDS – sekce pětiminutových filmů, 20 zajímavých filmů z 6ti zemí EU, Bratislava / CZECH START!, Fotobild, Berlin
2008 ATHENS internacional VideoArt festival 2008, Atény / BLATENSKÝ FOTOFESTIVAL, 3. ročník, téma: Žena, Blatná

BIBLIOGRAFIE

2004 Viktor Čech, Markéta Bendová – Není Doma, Ateliér 25-26/2004
2005 Patnáct, Institut tvůrčí fotografie, Slezská univerzita v Opavě, KANT
2006 Absolventi, ITF SLU v Opavě, KANT

VLASTNÍ TEXTY

Peep Show – Pavla Gajdošíková a Petra Pětiletá, Atelier č. 13 / 2007
Dzmitry Kruhlou, Erotikon, Fotograf č. 10 / 2007 (boris levin)

Narozena 1966 v Praze, žije a pracuje v Praze.
www.veronikabromova.cz

1982–86 Střední odborná škola výtvarná Václava Hollara, Praha
1987–93 VŠUP, Praha, Prof. J. Šalamoun, Magister Artis v oboru grafika
Od roku 2001 vedoucí pedagog Školy nových medií II. – fotografický a digitální obraz na Pražské akademii výtvarných umění.

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY
1991 TAJNÉ FOTOALBUM, Supraclub, Praha
1993 DOKOLA, galerie Radost, s M. Othovou, Praha
1996 OUT OF PHOTO 1, Mala stanica, Sorosovo centrum, s M.Dopitovou, Skopje, Makedonie / RÓZA EXTÁZE, galerie Velryba, Praha / MILENCI, JNJ galerie, s K.Vincourovou a M.Othovou, Praha / MĚSÍC FOTOGRAFIE, galerie Michalský dvor, Bratislava, (katalog)
1997 RŮZNÉ, Muzeum a Galerie v Poličce, Polička / KRÁSKA A ZVÍŘE, Galerie v Kapli, Bruntál / ZEMZOO, galerie Nová Síň, Praha (katalog) / VERONIKA BROMOVÁ – Fotografie, Galerie G4, Cheb / NA HRANĚ OBZORU, Galerie hlavního města Prahy, Staroměstská radnice, Praha, (katalog)
1999 ZEMZOO, Pavilon české republiky, 48. benátské bienále současného umění, Benátky (katalog) / ZEMZOO, galerie JAMA 10, Ostrava (katalog) / KOUSKY MĚ – KOUSKY N.Y.C., galerie u Černého pavouka, Ostrava
2000 KOUSKY MĚ – KOUSKY N.Y.C., New York University Prague, Praha (katalog) / MÍSTA NA ZEMI, Špálova galerie, Praha / MÍSTA NA ZEMI, galerie Sokolská 26, Ostrava
2001 EFEKT DEFEKT, Feichtner and Mirzahy Gallery, Breuner Palace, Vienna / KOUSKY MĚ – KOUSKY N.Y.C., Moravaská galerie, Brno (katalog)
2002 EFEKT DEFEKT, České centrum, Berlín / EFEKT DEFEKT, galerie Behemot, Praha / SPOLU, s Martinem Mainerem, KrausErben Gallery, Dresden
2003 AUTOBIOGRAF, Kunsthalle Krems-Factory, Krems
2004 MOJE SOUBORY, Galerie La Garage, Toulouse / MOJE SOUBORY, Centrum pro současné umění Futura, Praha
2006 KRÁLOVSTVÍ, kavárna galerie Jericho, Praha

SKUPINOVÉ VÝSTAVY
1991 VÝSTAVA FOTOGRAFIÍ, Modes Robes, Praha
1992 JEJÍ BRATR, JEHO MANŽEL, Galerie Václava Špály, Praha / ŽENSKÉ DOMOVY, galerie PKC Ženské domovy, Praha / KOLUMBOVO VEJCE, galerie Behémót, Praha, (katalog)
1993 LIBRARII, The Globe – anglická literární kavárna, výstava knižního umění, Praha / VÝSTAVA DIPLOMOVÝCH PRACí, VŠUP, Praha / EUROTICA 93, galerie Melkweg, Amsterodam / BÍLÝ REICHENSTEIN, galerie Behémót, Praha / NOVÁ JMÉNA, Pražský dům fotografie, Praha
1994 BIENÁLE MLADÉHO UMĚNÍ I ZVON 94, Galerie hl. m. Prahy, Dům u kamenného zvonu, Praha, (katalog) / NÁHUBEK, Galerie Jaroslava Frágnera, Praha, (katalog) / ŽENSKÉ DOMOVY, Štencův dům, Praha / PŘEDPOKLADY SKUTEČNOSTI, galerie Obecní dům, Praha
1995 ORBIS FICTUS, Valdštejnská jízdárna, II.výstava SCSU, nová média v umění, Praha, (katalog) / DIVUS – BAZAR, Libeňský ostrov, Praha / HRANICE FOTOGRAFIE, Pražský dům fotografie, Praha / ZKUŠEBNÍ PROVOZ, galerie Mánes, Praha, (katalog) / ČISTÝ ZISK, galerie MXM, Praha, (katalog) / BIENÁLE MLADÉHO UMĚNÍ, Galerie Jána Koniárika, Trnava, (katalog)
1996 JISTOTY A HLEDÁNÍ V ČESKÉ FOTOGRAFII, Purkrabství pražského hradu, Praha, (katalog) / EXTERIÉR versus INTERIER, galerie Cosmos, Bratislava / ORBIS FICTUS EXTRACTUS, Městská galerie, Polička / ZLÍNSKÝ SALON UMĚNí, Zlín, (katalog) / MĚSTSKÉ LEGENDY-PRAHA, Kunsthalle Baden-Baden, (katalog) / MRKAČKA, galerie MXM, spolupráce s T.Mašínem (krátký film), Praha
1998 TĚLO VE FOTOGRAFII , Fotofest Prague-Kolín nad Labem, Salmovský Palác, Praha (katalog) / VIVINUTO, České centrum, Berlín. / FICTION INTIMÉE, Fundation J. Miró, Barcelona, Centre George Pompidou in Espace Elektra, Paris (katalog). / ART OF THE WORLD ´98, Passage de Retz, Paris, (katalog – priloha casopisu Beaux Art). / ČESKÉ UMĚNI 90´, Galerie hl.města Prahy, Praha, stálá sbírka / Dům U zlatého prstenu, Praha (katalog). / CLOSE ECHOES, Galerie hl.mesta Prahy, Městská knihovna, Praha (katalog). / CLOSE ECHOES, Kunsthalle Krems, Krems (katalog). / TĚLO JAKO DŮKAZ, Muzeum umení mesta Olomouce, Olomouc (katalog). / JISTOTY A HLEDÁNI V ČESKÉ FOTOGRAFII, Berlin (katalog). / PRAŽSKÝ DŮM FOTOGRAFIE – otevření nového prostoru, Prague (katalog) / 1997 CENA JINDŘICHA CHALUPECKÉHO- výstava finalistů, Pražský hrad, Prague. / ANDĚL, ANDĚL, Galerie Rudolfinum, Praha. / JISTOTY A HLEDÁNÍ V ČESKÉ FOTOGRAFII, Bratislava (katalog). / SYMPTOMY, HI-TECH/ART, Dům umění, Brno. / INTROSPEKCE, Pražákuv palác, Moravská galerie, Brno (katalog). / CHIMERA,

Středoevropská fotografie, Halle (katalog). / PARALELY PRAHA – PARIS, Czech Center, Paris (katalog). / JISTOTY A HLEDÁNI V ČESKÉ FOTOGRAFII, Dům umění, Brno (katalog).
2000 TRANSGLOBE, Galerie Mánes, Praha (katalog). / JEUX D AMOUR, Wigmore Fine Art, Battersea Art Center, London (katalog). / DER ANAGRAMMATISCHE KORPER, ZKM Karlsruhe (katalog). / GIRLS SHOW, National Gallery, Bucuresti. / KONEC SVĚTA? Národní galerie, Palác Kinskych, Praha (katalog). / GIRLS SHOW, Galerie Emila Fily , Ústí nad Labem. / ARTFORUM, Feichtner-Mizrahy Gallery, Berlin (katalog). / AFTER THE WALL, Hamburger Banhof, Berlin, (katalog). / AKTUALNÍ NEKONEČNO, Galerie hl.mesta Prahy, Praha, (katalog). / Stálá sbírka umění 19. and 20. století, Národní galerie -Veletržní palác, Praha. / CENA JINDŘICHA CHALUPECKÉHO- výstava finalistu, Národní galerie -Veletržní palác, Praha. / STORY, Galerie NoD, Praha. / AKT V ČESKÉ FOTOGRAFII, Císařská konírna, Pražský hrad (katalog). / BOHEMIAN BIRDS, Kunst Haus Dresden, Dresden (katalog). / 1999 DUSK, Centre of Contemporary Art, Seattle. / CZ 99 – ARTLAB, Václavské náměstí 15, Praha. / DER ANAGRAMMATISCHE KORPER, Kunsthaus Muerz, Graz. / AFTER THE WALL, Moderna Museet, Stockholm (katalog). / LOVE and DESIRE, Gallery Photology, Milano. / BEZ STĚNY, výrocní výstava SCSU, Mramorový palác, St. Petersburg (katalog). / THINGS GOING SMOOTHLY, Trafó, Budapest. / RONDO, Ludwig Muzeum, Budapest.
2003 ABSOLUT GENERATIONS, Palazzo Zenobio, Benátky, (katalog) / CLICK, Muzeum a Galerie v Poličce, Polička / WEAK AND AGGRESSIVE, Zverev Center for Contemporary Art, Moskva / REACENTLY DEVELOPED, Feichtner and Mizrahi, Vídeň / MAIS QUELLE TETE TU FAIS!, Galerie le Garage, Toulouse / 2002 CORPS ET TRACES, Musée des Beaux-Arts, Nancy / INSIDEOUT, Bunkr, Berlin. / GIRLS RIDE, Palace Tivoli, Ljubljana / 2001 TO FLOW TO, Galerie Chromosom, Berlin. / UMĚLCI pro UMĚLCE (podpora uměleckému časopisu-aukce), Galerie Tvrdohlavých, Praha (katalog). / ANTEPRIMA BOVISA – MILANO EUROPA 2000, Trienale Palace, Milano (katalog), / ARCO, Feichtner and Mizrahi Gallery-Vienna, Chuan Carlos Parc, Madrid (katalog). / NO FLASH, Soros Center for Contemporary Art, Kyjev. / AKT V ČESKE FOTOGRAFII, Museum of City Olomouc, (katalog). / BOHEMIAN BIRDS, Dresdner bank, Frankfurt am Main (katalog).
2004 Body Works, The Nicosia Municipal Art Center with The Pierides Museum of Contemporary Art.
2005 KUFRY, výstava pedagogů AVU, putovní výstava, Galerie AVU, Praha / WORKSHOP S CHICAGO ART INSTITUTE, Galerie Doubner,Praha / PRAGUE BIENALE2, Karlínské haly, Praha, katalog / FAMU-DÍLNA-AUTOPORTRÉT, Školská 28, Praha
KONTAKTNÍ MÍSTA, AVU a Holešovická tržnice, Praha / 46. October salon-Art that works/CATCH ME, Skopje, katalog. / CONTENT_Handbag in contemporary art, Kulturhuseet, Stockholm,kat. / MAYRAU_workshop, důl Kladno, katalog. / PRAZSKÉ ATELIERY, Novoměstská radnice, katalog
2006 CONTENT Handbag in contemporary art, Boras Museum, Sundsval, Pisařík, Skrepl, Bromová, Mikkeli Museum, Finsko / TINA B, festival současného umění, Veletržní palác, Praha

ZASTOUPENÍ VE SBÍRKÁCH
Musée national d' art modeme, Centre Georges Pompidou – Paris / Galerie Hlavního Města, Praha / Městská galerie, Polička / Muzeum umění, Olomouc / Česká Národní Galerie / Moderna Museet Stockholm / Soukromé sbírky / Absolut Company Collection

GRANTY A STIPENDIA
1991 Spoluzakladatelka literárněuměleckého časopisu YAZZYK
1992–97 Výtvarná a grafická redaktorka časopisu YAZZYK
1993 Máj, K.H.Mácha, autorské vydání, ilustrace-grafika
1995 Art project pro časopis Divus
1995 Speciální grant, Sorosovo centrum současného umění, Praha, v rámci výstavy Orbis Fictus – nová média / Whitney Museum of American Art, New York, umělecká výměna, ve spolupráci s Národní galerií v Praze / Autorské publikace, grafická úprava
1997 Výroční grant, Sorosovo centrum současného umění, Praha

CENY
1994 Nominace na českou cenu Gramy 94 (nejlepší obal roku)
1995 Česká cena Gramy 95, (nejlepší obal roku)
1997 Finále ceny Jindřicha Chalupeckého.
1999 První místo v konkurzu na reprezentaci ČR na 48. Benátském bienále současného umění.

BIBLIOGRAFIE (výběr)

1995 Andrée Cooke, rozhovor, Flash Art č.148, říjen, str.55. / Michaela Kádnerová, „Oblé tvary lidstva", Elle č.9, s.28. / Tereza Bruthansová, „Tváře, masky, simulakra", Kavárna AFFA čA, s.65. / Marta Smolíková, „Zvon 94", Ateliér čA, s.12.
1996 Tereza Bruthansová, „Another Perspective of The World of The Body", Imago č.2, s.6-11. / Jochen Poetter, „Fotografische Chirurgie", katalog Urbane Legenden, Staatliche Kunsthalle Baden-Baden .
1997 Deanna Petherbridge: The Quick and The Dead catalogue, Hayward Gallery, London. pp. 58-59 / Tereza Bruthansová: Jeune art tcheque in Art Press, # 226. July/August. pp. 64-65 / Karel Srp: Something about Photography and Other Media in Artist # 3. pp. 12-13 / Jiří Černický: So I mix it up a bit. interview in Koktejl # 7-8. p. 158 / Olga Malá: Veronika Bromová in On the Edge or the Horizon, catalogue / Tereza Bruthansová: Worlds Temptingly Marked Top Secret. interview in On the Edge or the Horizon, catalogue / Marta Smolíková: Sur la ligne d 'horizon in Paralleles Prague Paris, II. catalogue. pp. 24-27
1998 Petr Volt: Energy Pump, interview in Reflex Weekly. # 11. pp. 16-19 / Laďka Bauerová: The Shock of The Nude in The Prague Post.March 18-24. p. B3 / Olga Malá. Karel Srp: in Czech Art in the 90s. catalogue of the permanent exhibition. Prague City Gallery
1999 A. Kuneš, Na rodinné procházce do ZOO. Ateliér, č. 3, s. 3 / Vít Havránek: Emotiones Provokted in Artist. # 1, p. 23
Jeff Hush: ZEMZOO – Veronika Bromová in Atelier, # 1, p. 23
2000 J. Brož, Globálni neklid. Ateliér, č. 8, s. I. D. Ličková, Tělo světa. Literární noviny, č. 14, s. 12. / P. Volf, Její místa na zemi. Reflex, č. 13, s. 59.
2001 J. Hush, „Stín červa": Veronika Bromová ve Vídni. Atelié, č. 13, s. 16.

JIŘÍ DAVID

Narozen 28. 8. 1956 v Rumburku, žije a pracuje v Praze.
www.jiri-david.cz

1982–87 studium na AVU Praha
1987–91 člen umělecké skupiny Tvrdohlaví
1995–2002 vedoucí ateliéru vizuální komunikace na AVU Praha
Od 2004 vedoucí intermediálního a konceptuálního atelieru VŠUP Praha

ZASTOUPENÍ V GALERIÍCH A SBÍRKÁCH

Galerie Futura, Praha / Národní galerie, sbírka moderního umění, Veletržní palác / Galerie hlavního města Prahy / Alšova galerie Hluboká nad Vltavou / Galerie Benedikta Rejta, Louny / Moravská galerie, Pražákův Palác, Brno/ Muzeum umění, Olomouc / Oblastní galerie, Liberec / Museum 20th Century, Palais Liechtenstein, Vienna, Austria / The Art Institute of Chicago, USA / Ludwig Museum, Budapest, Hungary / Jack Tilton Gallery, New York, USA / Zastoupen i v soukromých sbírkách – substitute in privat collection

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY

1974 Mariánské lázně (s A. Střížkem)
1985 Můstek, Praha (s T. Císařovským)
1987 Kulturní dům UKDŽ, Praha / Third Eye Centre, Glasgow, Skotsko, GB
1988 Aspex Gallery, Portsmouth, GB / Riverside Studio, London, GB / Opatov, Praha / Galerie Na Bidýlku, Brno
1989 Galerie Na Bidýlku, Brno
1990 The City Gallery , Esslingen, Německo / Edition Artelier, Graz, Rakousko / Galerie Knoll, Budapest, Maďarsko (se S.Divišem) / Galerie hl. města Prahy, Praha (s Bea de Visser)
1991 Galerie Hack de Haag, Holandsko (s Bea de Visser) / Forum Stadtpark, Graz, Rakousko / Galerie Pi – Pi Art, Praha / Galerie 121, Antwerpen, Belgie
1992 Galerie MXM, Praha / Galerie Graziano Vigato, Alessandria, Itálie / Galerie Fabjabasaglia, Bologna, Itálie / Galerie Na Bidýlku, Brno / Galerie Monti Pio, Rome, Itálie (s T. Císařovským, A. Střížkem, V. Kokoliou, J.G. Dokoupilem, M. Kuncem , J. Knapem) / Městská galerie, Olomouc
1993 Galerie Tommy Lund, Odense, Dánsko / Galerie Dům Umění, Opava / Galerie Považská Galéria, Žilina, Slovensko / Galerie MXM,Praha / Zejména obrazy, Nová síň, Praha / Window Gallery, Praha / Jednodenní výstava, Galerie MXM, Praha / Cuknutá realita – Twitched reality, Galerie Na bidýlku, Brno
1994 Galerie Tommy Lund, Odense, Dánsko / Galerie Půda, Olomouc
1995 Kindness, Galerie V. Špály, Praha / Skryté podoby – Hidden Image, Galerie Rudolfinum, Praha / Hidden Image, Jack Tilton Gallery, New York, USA / Nahý, navíc smutný letec (Post Coitum Triste), Galerie MXM, Praha
1996 Hidden Image, Zamek Ujazdowski, Varšava, Polsko / Hidden Image, České centrum, New York, USA / Obyčejně obrazy, Nová síň, Praha
1997 Hidden Image, Muzeum v Sosnowcu, Sosnowec, Polsko
1998 Loňská sezóna , Galerie MXM, Praha / Moji rukojmí, Nová síň, Praha / Meine Geisslen, Galerie Anita Neugebauer, Švýcarsko
1999 Obyčejné dny krásného léta, Galerie MXM, Praha
2000 One's own strange, Projektraum Viktor Bucher, Vídeň, Rakousko / Vlastním cizincem, Galerie Klatovy – Klenová
2001 Galerie Rudolfinum, Prague, The Glow, Czech Republik
2002 Gallery V.Spaly, No Compassion Prague, Czech Republik / Projektraum Viktor Bucher,"- No Compassion, Wien Austria / Moravská galerie Brno- „Daniel" Czech Republik / Heart on the Castle, neon instalation, Prague, Czech republik
2003 Gallery Mars, – No Compassion, Moskow,Russia / Gallery FUTURA (with Annika Larsson) – Sober Minded, Prague,Czech republik / Gallery Brno – Stupid cupid, Brno, Czech republik
2005 Východočeská galerie Pardubice, Fotografie a neóny, Česká republika / Karlín studios – Prostý záznam, Praha, Česka republika
2006 Pátá pečeť- Galerie Futura, Praha, Česka republika / Fotografická retrospektiva, Dům umění města Brna (Dům panů z Kunštátu),Česka republika

SKUPINOVÉ VÝSTAVY

1984-86 Konfrontace I.–IV.V, Praha
1987 Tvrdohlaví, Lidový dům, Praha
1988 Výstava patnácti, Galerie hl. města Prahy / Painting of the 1980´s Generation, Moskva, Palác mládeže

1989 Tvrdohlaví, ÚLUV, Praha / Contemporary Czech Painting , Villa Merkel / Gallery of the city, Esslingen – Německo / Metaphysical Vision Middle Europe, Artists Space, New York, USA / Kunstverein, Koln – Německo / Gallery Niki Diana Marquardt, Paříž – Francie / Dialog Prague – Los Angeles, Lidový dům, Praha / Avantgarda 80. let (Popis jednoho zápasu), Roudnice nad Labem; Cheb, Rychnov nad Kněžnou, Karlovy Vary; Opava
1990 Tvrdohlaví, Arhus, Dánsko / Museo di stato Gallery Nazionale of modern Art, San Marino (s A. Střížkem a T. Císařovským) / Zeichen im Fluss, Museum of 20th Century, Vienna; Praha; Pecs; Zagreb / Contemporary Czech Painting, Walker Hill Art Centre, Soul, Jižní Korea / 40 Artistest Tcheques et Slovaques 1960–90,Gallery Art, Defense, Musee du Luxembourg; Paříž, Francie / APERTO – Biennale, Benátky, Itálie
1991 Beitrag zum Glick, Galerie der Kunstler, Mnichov, Německo / Contemporary Czech Painting, Museum of Art, Taiwan, Čína
Galerie MXM, Praha / Kunst Europe 1991, Kunstverein Braunschweig, Německo / Tvrdohlaví, Národní galerie, Praha / Nová Intimita, ÚLUV, Praha
1992 Prague – Bratislava Dúne Generation L´Autre, Musée D´Art Moderne de la Ville de Paris, Francie / Frontiera 1/92 Arte Giovane in Europe, Bolzano, Itálie / Mezi Ezopem and Mauglím, Galerie V.Špály, Praha / Její bratr, jeho manžel, Galerie V.Špály, Praha / Contemporary Photography from Czechoslovakia,The Art Institute of Chicago, USA
1993 Second Exit, Ludwig Forum, Aachen, Německo / Coexistence of Art, Biennale, Benátky, Itálie / Temporare Kunsthalle Manchen, Nomad Sommer 1993, Německo / Czech Photography of the 1990´s, Maclaurin Art Gallery, Glasgow, London, GB / Unfair- Artelier Graz- Frankfurt, Koln, Německo / ART Hamburg 93, Hamburg, Německo / To, co zbývá, Štencův dům, Praha / Czech works on paper, London, Southbank Centre / Europe without wallse, City Art Galleries, Manchester, Great Britain
1994 Transepoca, Milan, Itálie
1995 Čistý zisk – Clear profit, Galerie MXM, Praha / A New Europe – Supranational Art, Le Zitelle, at the Giudecca, Itálie / Zkušební provoz, Galerie Mánes, Praha / On beauty, Galerie Regina, Moskva / 2000-5/malba – prostor pro všechna média, Ateliér AP, Praha
1996 Mrkačka, Galerie MXM, Praha / Česká abstraHce, Galerie V. Špály, Praha / Facing the end of the century, Kuopio, Finsko
Hiddden Images, Central Library, Talin / RESPEKT , Richterova vila na Pražském hradě, Praha / Bronzová ratolest, Schwanzenberský palác, Praha
1997 Mrtvé duše , Nová síň , Praha / Nadílka, Galerie MXM, Praha / Prague 1997, Zámek Beaumanoir, Francie / Jistoty a hledání v čs. fotografii 90. letu, Nejvyšší purkrabství Pražského hradu, Praha / Galerie Opera – Ostrava, Slezské zemské muzeum- Opava, Dům umění města Brna, Galerie VU Karlovy Vary, Umelecká beseda slovenská – Bratislava
1998 Jistoty a hledání v čs. fotografii 90. let, Fotogalerie Friedrichheim, Berlín / Snížený rozpočet, Mánes, Praha / Harmonie 98, Galerie V. Špály, Praha / Europa – USA – Unimplosive Art , Sicílie / Tváří v tvář konci století , Moravská Galerie Brno, Pražákův palác Brno, Dům fotografie – Tatranská galerie v Popradě / Utopia, Zámek Beaumanoir, Francie / Admissions of Identity, City Museum and Mappin Art gallery, Sheffield, GB / Zlehka, Czech Center, Moskva, Rusko / České dny, Wesseling, Německo / Liste 98, Young Art Fair Basel, Švýcarsko / Sport Gallery, Praha / Czech Photography of the 90´s, Chicago Cultural Institute, Chicago, USA / České Centrum, Berlín, Německo / Tak daleko, tak blízko – Dálnice D1 (Praha – Brno), Galerie MXM, Praha
1999 Ani hlava, ani pata (s P. Ronaiem a V. Stratilem), Technické muzeum, Praha / ARCO 99, Madrid, Španělsko / Tvrdohlaví, Valdštejnská jízdárna, Praha / The century of the Body: Photoworks 1900-2000, Culturgest Lisabon, Portugalsko, Musée de Élysee, Lausanne, Švýcarsko / Brno-Wien-PRAHA, Dům umění, Brno / 99CZ, Praha / Aspects/Positions – 50 Years of Art in Central Europe 1949-1999, Museum of 20th Century, Vídeň, Budapešť, Barcelona, Milano, South Hampton
2000 Anagramatical Body – ZKM, Karlsruhe, Německo / Hnízdo her, Galerie Rudolfinum, Praha / Konfrontace, České Centrum, Londýn, GB / Proměny řádu, Veletržní palác, Praha / Konec světa, NG – Palác Kinských, Praha / Dokouřeno?, Mánes, Praha
2001 Soros centrum „Flash", Kijev
2002 Aeroplastics Gallery – Wonderland, Brussels, Belgium / Clairefontaine gallery – Wild Thing", Luxemburg
2003 Neue Galery Graz- „Mars" Graz, Austria / Gallery Künstler, München / Exhibition – REAL by REEL, Galerie Wouter van Leeuwen, Hazenstraat 27, 1016 SM Amsterdam / Mois de la Photo a Montréal – Maintenant, Montreal, Canada / Face, photo exhibition(project from The Musée de l'Elysée, Lausanne), Lisabon, Portugal / Art center- WITTE ZAAL, „Without Fear and reproach", Gent,Belgium
2004 Je t´envisage, Musée de l´Elysée Lausanne / Aeroplastics Gallery-Pulse of America, Bruseels BelgiumPPULSE / PHOTOESPANA2004 Madrid, Espana / „The 10 Commandments" The Hygiene Museum Dresden Germany / „About Face", Hayward Gallery London, Great Britain / „BND studio", Milano, Itálie
2005 2 Pražské Bienále, Karlín, Praha , Česka republika / Foto festival Berlin 2005, Martin Groupius Bau, Německo
2006 In time between , Cetrum pro současné umění , Moskva

BIBLIOGRAFIE

Jana and Jiří Ševčík: „From Prague", Flash Art International (N.139, March), 1988
Stuart Morgan: „Jiří David", Artscribe, May 1988 (N.69)
A.B. Oliva: „Neo Europe East", Flash Art International (N.140, May) 1988
Euan McArthur: „Jiří David", ART MONTHLY (N.114, MARCH, LONDON), 1989
Jana and Jiří Ševčík: „Reality or Make – Believe", Flash Art International (N.152, May- June 1990)
Kim Levin: „Avant-Slav", Voice (June,N.20), 1989
A.B.Oliva: „Super Art", Giancarlo Politi Editore 1989
Claudia Jolles: „Eine Revolution im Samt und Rosen", Art (May 1990, N.5)
Helena Kontová: „Jiří David", Flash Art Italia (N.156, June – July), 1990
Valerie Smith: „Third Way", Art Forum International (January 1991)
Piero Deggivanni: Tema Celeste (N.32-33), 1991
Czech Documentary Art a Poetry of Resistance, Freedom, Chicago Tribune, Octobre 1992
Miriam Mirolla, Flash Art Italiana (N.165, Decembre1991 / January 1992)
Marisa Vescova, Tema Celeste (N.36, 1992)
Pepe Karmel: Art in Rewiev – Hidden Image, New York Times, (July 28, 1995)
Eric Perret: Man at his Best: ‚Better Halves" Esquire, New York (1995 February)
Andrée Cooke: „Cityscape: Prague", Flash Art International (N. 184 October 1995)
Rebecca Knapp: „Prague's Golden Opportunity", Art & Antiques, USA, (December 1995)
Von Christian Tröster: „Kunstszene :Prag, Art Das Kunstmagazim (März 1999)
Helena Kanyar: „Ungeplante Verbindung", – Basler Magazin (17.April 1999)
Jiri David: „Retrospective", book 2001
Martin Dostal: „David-David", book 2002
Martin Dostal: „European Photography (number 71)", 2002
Charlotte Leuzon-Mirian: „Jalouse Nro 56", Decembre 2002
Jussi Vilkuna: „Kaltio Nro 3/2003", No Compassion etc
Jiri David: „BABY Nor 8", Spring 2003
"No Compassion Blast No 8 Juillet", 2003
Making Faces: „The New Photographic Portrait' Thames & Hudson", London. 2006
The Portrait Now: „National Portrait Gallery", London. 2006

Narozena 25.10.1963 ve Šternberku, žije a pracuje v Praze.

1982–85 Střední uměleckoprůmyslová škola, Uherské Hradiště
1986–94 Akademie výtvarných umění, Praha, Knížák Milan
Členka výtvarné skupiny Pondělí (působící v letech 1989–93, dalšími členy: Pavel Humhal, Petr Lysáček, Michal Nesázal, Petr Písařík a Petr Zubek
1990 Internationale Sommerakademie, Salzburg, AT
1991 Galerie 68elf, Kolín nad Rýnem, DE
1992 Nottingham Polytechnic, Notinghem, UK
1993 Progetto 93, Civitella d´Agliano, IT
1994 The Institute of Contemporary Art, Boston, USA / The Canberra School of Art, Canberra, AU
1995 The Mattress Factory, Pittsburgh, Pittsburgh, USA
1996 The Fabric Workshop, Philadelphia, USA
1997 Mac Schindler Residency, Los Angeles, USA / The Sculpture Place, Utica, New York, USA
2002 ISCP – International Studio and Curatorial Program, New York, New York, USA

OCENĚNÍ

1997 The Pollock-Krasner Foundation Inc., New York
1997 The Central European Culture Initiative Prize, Vídeň

ZASTOUPENÍ VE SBÍRKÁCH

Galerie J. Švestka, Praha
Galerie hl. m. Praha

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY

1988 MILENA DOPITOVÁ (s Pavel Humhal), KS Chronotechna, Šternberk
1989 MILENA DOPITOVÁ (s Petr Zubek), KS ČKD, Praha
1991 OBJEKTY A INSTALACE, Městská galerie, Šternberk
1992 (s Jiří Kovanda), Galerie MXM, Praha
1993 Galerie MXM, Praha
1994 YOU MUST REMEMBER THIS (s David Černý), Ronald Feldman Gallery, New York, USA / MILENA DOPITOVÁ (s Pavel Humhal), Leo Model Exhibition House, Jeruzalém, IL / MILENA DOPITOVÁ IN CONTEXT, The Institute of Contemporary Art, Boston, USA
1995 Staroměstská radnice, GHMP, Praha / Galerie Caesar, Olomouc / NEBOJ SE UDĚLAT TEN VELKÝ KROK, Don´t Be Afraid to Take That Big Step, Galerie 86, Trier, DE
1996 Walnut street, Galerie MXM, Praha
1998 HÁDEJ, JESTLI JSI MŮJ PŘÍTEL, Galerie 761, Ostrava
1999 Galerie Jiří Švestka, Jungmannova, Praha / INSTALACE 1992–99, Procházkova síň, Brno / Kunsthalle Krems, AT
2000 POJĎ, UKÁŽU TI CESTU RÁJEM, Galerie Jiří Švestka, Foyer Parlamentu ČR, Praha
2001 LEHKÉ POLEDNÍ JÍDLO, Galerie Šternberk / INSTALLATIONS 1992–1999, Ludwig Museum, Budapešť, HU / MILENA DOPITOVÁ (s Lukáš Jasanský; Martin Polák), Museum Ostdeutsche Galerie, Regensburg, DE
2002 NECHÁM TĚ HÁDAT, JESTLI JSI MŮJ PŘÍTEL, I´m Gonna Make You Wonder if You Are My Friend, České centrum, New York, USA
2003 SIXTYSOMETHING, Ronald Feldman Fine Arts, New York, USA / ZELENÉ PLÁNĚ, DpzK, Brno
2004 VŠECHNO CO CHCI SI MŮŽEŠ PŘÁT TAKÉ 2002–2004, Galerie Fiducia, Ostrava / VELKÉ PRÁDLO, Display, Praha
2005 HRUŠKA ORÁLNÍ ŘITNÍ POŠEVNÍ, Pražákův palác, Prostor pro jedno dílo, Brno / SIXTYSOMETHING, Galerie Jiří Švestka, Biskupský dvůr, Praha
2006 MÁ VÍTR TAKÉ PAPRSKY?, Letohrádek Ostrov, Ostrov nad Ohří

SPOLEČNÉ VÝSTAVY

1989 KONFRONTACE VIII, Svárov / Státní zámek, Třeboň / TRAMVAJÍ PROTI AIDS, Praha / PODKLADEK, symposium, Praha
1990 SCHLUSSAUSSTELLUNG SOMMERAKADEMIE, Salzburg, AT / STAROMĚSTSKÉ DVORKY, Staré Město, Praha / MEDHERMENEUTIKA + PONDĚLÍ, Galerie U Řečických, Praha / GRAND CONCOURS INTERNATIONALE DE PEINTURE 1990, Musée 2000, Luxemburg, Lucembursko

MILENA DOPITOVÁ

1991 NOVÁ INTIMITA, Výstavní síň Ústředí lidové umělecké výroby, Praha / BEITRAG ZUM GLÜCK, Galerie der Künstler, Mnichov, DE / MAGICKÁ SKŘÍŇKA, Galerie D, Praha / ALLER ART, Galerie 68elf, Kolín nad Rýnem, DE / VÝSTAVA AVU, U Hybernů, Praha / PONDĚLÍ, G.AKKU, Steyer, AT / PONDĚLÍ, Galerie M+, Bratislava / NOVÁ INTIMITA, ÚLUV, Praha
1992 SIRUP, Junge Kunst aus der Tschechoslowakei, Pasinger Fabrik, Mnichov / PRAGUE–BRATISLAVA, D´une géneration, l´autre, Musée de la ville de Paris, Paříž / SLOVAQUES ET TCHEQUES, Galerie Maeght, Paříž / MEZI EZOPEM A MAUGLÍM, Galerie Václava Špály, Praha / JEJÍ BRATR, JEHO MANŽEL, Galerie Václava Špály, Praha / OBJEKTY A INŠTALÁCIE, Považská galéria, Žilina / ART COLOGNE, 26. mezinárodní veletrh umění, Kolín nad Rýnem / 9TH SYDNEY BIENNIAL – The Boundary Rider, Sydney, AU / FRONTIERA 1/92, Arte Giovane in Europa, Bolzano, IT
1993 ZWEITER AUSGANG, Ludwig Forum, Aachen, DE / JENIFER BOLANDE, MILENA DOPITOVÁ, PIPILOTTI RIST, MIO SHIRAI, Staroměstská radnice, 2. patro, Praha / POST SECURITY, Galerie 5020, Salzburg, AT / TO, CO ZBÝVÁ, Štencův dům, Praha / Galerie MXM, Letná, Praha / SITUTATION PRAG, Dialog Zwier Generationen, Kampnagel, Hamburg, DE / ŽENSKÉ UMĚNÍ, Staroměstská radnice, GHMP, Praha / APERTO, XLV. bienále, Benátky, IT
1994 I. BIENÁLE MLADÉHO UMĚNÍ ZVON´94, Dům U kamenného zvonu, GHMP, Praha / DISTANT VOICES, South London Gallery, Londýn (London) / AUSZEIT, Galerie der Künstler, Mnichov, DE / NETZ EUROPA, Landesmuseum, Linz, AT / XXII. BIENÁLE V SAO PAULU, Sao Paulo, BR / CONTEMPORARY ART FROM THE CZECH REPUBLIC, South London Gallery, Londýn, UK / AFTER THE SPRING, Museum of Contemorary Art, Sydney, Canberra, Melbourne, AU / Carpenter Center, Boston, USA
1995 THE IMAGE OF EUROPE, Nicosia, Kypr / Beyond the Borders, Kwangju Biennial, Kwangdžu, KR / AFTER THE VELVET REVOLUTION. Contemporary Czech Art, Oulu Art Museum, Oulu, FI / ARTISTS OF CENTRAL AND EASTERN EUROPE, Mattress Factory, Pittsburgh, USA / A NEW EUROPE – SUPRANATURAL ART, XLVI. bienále, Benátky, IT
1996 2000–4, Jednoduchá sdělení, AP Ateliér, Praha / URBANE LEGENDEN PRAG, Staatliche kunsthalle Baden-Baden / VILLA, Richterova vila, Praha / INTERIÉR V. EXTERIÉR, továrna Kosmos, Bratislava, SK / PREOBRAŽAJ, Umjetnička galerija Bosne i Hercegovine / Bosnia and Herzegovina Art Gallery, Sarajevo, BH / DIE URBAN LEGENDE, Staatliche Kunsthalle, Baden-Baden, DE
1997 I. ZLÍNSKÝ SALON MLADÝCH, Zlín / Quiet Messages, Czech Art in the 90s, Cse(h)ndes üzenetek, Budapest Galéria Kiállitóháza, Budapešť / UMĚLECKÉ DÍLO VE VEŘEJNÉM PROSTORU, projekt SCCA, Veletržní palác, Národní galerie, Praha / BORN ´68, České centrum, Berlín, DE
1998 SENSIBILITIES (Contemporary Art from Central Europe), European Academy of Art, Londýn, UK / INTERACTUS 5, Accademia, Řím, IT
1998–2000 SOUČASNÉ UMĚNÍ, Dům U zlatého prstenu, Praha
1999 NEPLÁNOVANÉ SPOJENÍ, Mánes, Praha / 99 CZ, Václavské náměstí 15, Praha / GIRLS SHOW, Galerie MXM, Praha / L´AUTRE MOITIÉ DE L´EUROPE, Galerie nationale du Jeu de Paume, Paříž, FR / TRANSFORMATION II, Benátky, IT / Aspekte, Positionen, MUMOK, Vídeň, AT, Ludwig Museum, Budapešť, HU, Fundació Joan Miró, Barcelona, ES, John Hansard Gallery, Southampton, UK
2000 DVA KONCE STOLETÍ 1900 2000, Dům U černé Matky Boží, Praha / CONFRONTATION, České centrum, Londýn, UK / Human Touch, Západočeská galerie Cheb / Galerie E. Filly, Ústí nad Labem / GIRLS SHOW 2000, Art Expo Gallery, Bukurešť, RO / ArtWORKS, Whitechapel Gallery, Londýn, UK / TSCHECHISCHE VOGEL, Kunst Haus Dresden, Drážďany, DE
2000–01 BOHEMIA BIRDS, Kunsthaus Dresden, Drážďany (Dresden)
2001 OBJEKT – OBJEKT: Metamorfózy v čase, Dům U černé Matky Boží, Praha / UP IN SMOKE, Castle Museum and Art Gallery, Nottingham, UK / EXTENDED TRANSFORMATION, Mestna Galerija, Ljubljana, SI / DEAD, The Roundhouse, Londýn, UK / MILANO EUROPA 2000, Triennale di Milano, Milano, IT / IMAGINATION – ROMANTICISM, Jena, DE / A SENSE OF WELLBEING, Palác císařských termálních lázní, Karlovy Vary / EXTENDED TRANSFORMATION, Umjetnicka Galerija, Záhřeb, HR / PONDĚLÍ - VELKÁ PŘESTÁVKA, Galerie G99, Brno
2002 OBJEKT – OBJEKT: Metamorfózy v čase, Pražákův palác, Brno / IMAGINACE – ROMANTISMUS, Dům umění města Brna / IMAGINACE – ROMANTISMUS, Galway Arts Centre, Galway, IRL / POLITIK-UM, New Engagement, Pražský hrad / PONDĚLÍ: Plenér, Galerie Fiducia, Galerie 761, Sokolská 26, Ostrava / EXTRADICTION, Museu de Agua, Lisabon, PT / CORPS ET TRACES, Musée de Beaux-Arts de Nancy, FR
2003 GLAMOUR, Window Gallery, Praha / AUS LIEBE, Die Generation der 90er in Prag, Galerie der Stadt Riemscheidt, DE / Generations, Galerie K&S, Berlín, DE / PHANTOM OF DESIRE, Visions of Masochism in Art, Neue Galerie, Graz, AT / GLAMOUR, Window Gallery, British Council, Praha
2004 TROUBLED TIMES, Gruppo 78 I.C.A., Galleria Lepanje Puntin, Trieste, IT / FLIPSIDE, Artists Space, New York, USA / EU POSITIVE – Kunst aus dem neuen Europa, Akademie der Künste, Berlín, DE
2005 PRAGUE BIENNALE 2, Karlín Hall, Praha / DEFINICE, Display, Praha / ČESKÁ FOTOGRAFIE 20. STOLETÍ / CULTURAL DOMESTICATION, Instinctual Desire, University of Toledo, Ohio, USA

2006 FRISBEE – Současný český videoart a nová média, Dům pánů z Kunštátu, 1. patro, Brno / KALENDÁŘE PRO JINDRU ŠTREITA, Dům umění, přednáškový sál, Ostrava / INDIKACE, Dům Jungmannova 21, Praha / PRAGUEBIENNALE2: Expanded painting: Mezinárodní současné umění, Karlínská hala, Praha / FRISBEE – Současný český videoart a nová média, Výstavní síň Sokolská 26, Ostrava / AMOR VINCIT OMNIA, Saarländischen Galerie, Berlín / POZVAL JSEM PÁR PŘÁTEL, ABY SE PŘIŠLI PODÍVAT, Galerija Nova, Galerija M. Kraljevič, Záhřeb, HR
2008 AUTOPORTRÉT V ČESKÉM UMĚNÍ 20. A 21. STOLETÍ, Alšova jihočeská galerie, hlavní sál, Hluboká nad Vltavou / Z NOVÝCH PŘÍRŮSTKŮ SBÍREK GHMP, Staroměstská radnice, Praha

BIBLIOGRAFIE

1990 STAROMĚSTSKÉ DVORKY
1991 BEITRAG ZUM GLÜCK, PŘÍSPĚVEK KE ŠTĚSTÍ (Junge Kunst der 80er Jahre aus der Tschechoslowakei),
1992 MEZI EZOPEM A MAUGLÍM, autorský katalog / SIRUP (Junge Kunst aus der Tschechoslowakei)
1993 TO, CO ZBÝVÁ, That what is left / Časopis Ateliér 19/1993, text Jana a Jiří Ševčíkovi / VÝTVARNÉ UMĚNÍ č.2-3, článek Mutanti hledají partnera, text Radek Váňa / VÝTVARNÉ UMĚNÍ č.1, anketa Žádné ženské umění neexistuje, autor Věra Jirousová
1995 MILENA DOPITOVÁ, text Olga Malá a Jana Ševčíková, GHMP, Praha / Milena Dopitová, SIXTYSOMETHING, Galerie Jiří Švestka / Ronald Feldman Fine Arts, Praha 2003 (text Pokorný, Marek) / SAMETTIVALLANKUMOUKSEN JÄLKEEN, AFTER THE VELVET REVOLUTION (Tšekkiläistä nykytaidetta, Contemporary Czech Art)
1996 Milena Dopitová, URBANE LEGENDEN – PRAG, Staatliche Kunsthalle Baden-Baden / Časopis DETAIL 9-10/I, text Lenka Lindaurová
1997 I. ZLÍNSKÝ SALON MLADÝCH / UMĚLECKÉ DÍLO VE VEŘEJNÉM PROSTORU
1998 SOUČASNÉ UMĚNÍ, Contemporary Cpllection – Czech Art in the '90s
1999 NEPLÁNOVANÉ SPOJENÍ, Stipendisté Nadace Jana & Milan Jelínek / MILENA DOPITOVÁ. INSTALLATIONS 1992–1999, Dům umění města Brna, Brno, texty Marek Pokorný a Pavel Liška / Časopis DETAIL 8/IV, článek Několik důvodů pro Milenu Dopitovou, text Marek Pokorný
2000 DVA KONCE STOLETÍ (1900–2000) / 101 UMĚLCŮ V ČESKÉ REPUBLICE, Nakladatelství Argo, Praha / SPLÁTKA NA DLUH (Dokumentace českých výtvarníků narozených v padesátých letech, Torst, Praha
2001 OBJEKT–OBJEKT (Metamorfózy v čase)
2002 X (10 let Galerie Caesar v Olomoucké radnici) / OBJEKT–OBJEKT (Metamorfózy v čase) / UMĚLCI, Divus
2004 LABYRINT REVUE č. 15–16 rozhovor Gabriela Bukovinská
2005 Časopis UMĚLEC č.1 / ČESKÁ FOTOGRAFIE 20. STOLETÍ, Uměleckoprůmyslové museum, Praha / KULTURNÍ TÝDENÍK A2, č. 2, článek Na pláních zelených Mileny Dopitové / ATELIÉR č.23, Milena Dopitová: Sixtysomething, rozhovor Silvie Marková
2006 FOTOGRAF č. 7 – nová instalace / KULTURNÍ TÝDENÍK A2, č. 10, článek Jak zavřít tlamy lvům

WEBOVÉ ODKAZY

PŘEDNÁŠKA: http://www.dl.avu.cz/index.php?show=archiv&show_player=1&id=5&part=1
http://vvp.avu.cz/idatum/search/autori-21
http://www.artlist.cz/index.php?id=420
http://abart.artarchiv.cz/osoby.php?x=0&y=0&Fprijmeni=dopitová*&Fjmeno=milena

KATEŘINA DRŽKOVÁ

Narozena 1978 v Pardubicích, žžije a pracuje v Praze.
www.muteme.cz/kate

STUDIUM
1996–2001 Fakulta sociálních věd, Univerzita Karlova, Praha
2003–07 FAMU, Praha

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY
2006 Uprchlíci, Galerie Školská 28, Praha

ÚČAST NA SKUPINOVÝCH VÝSTAVÁCH
2005 ReGeneration: 50 photographers of tomorrow, Museé de l'Elysée, Lausanne, Švýcarsko
2006 FAMU Photography, Czech Centre, Vídeň
2006 FRAME, Moravská Galerie, Brno
2007 Miteinander – All Together, Weiden, Německo
2007 Gallery for Wintertime, ŻAK Gallery, Berlín, Německo
2007 Shot And Go, San Servolo, Benátky, Itálie
2007 Prague Biennale 3, Karlín, Praha
2008 Kateřina Držková a Pavel Sterec – Po proudu, galerie 35m2, Praha
2008 GAME, Práce studentů Katedry fotografie FAMU, Galerie AMU, Praha
2008 13. ročník festivalu Boskovice

BIBLIOGRAFIE
2006 Literární noviny č.38, str. 3., Jan Šícha, www.literarky.cz
2006 Bakalářské soubory FAMU
2006 Katalog k projektu Šestka, Pražský dům fotografie
2007 Časopis Fotograf č. 9 / 2007, architektura
2007 Katalog Viewpoints, text Martin Dostál, Praha, KANT – Karel Kerlický

DALŠÍ WEBOVÉ ODKAZY
Galerie 5.patro, www.artkunst.cz

Narozen 19. 1. 1965 v Praze, žije a pracuje v Praze.

1979–83 Střední uměleckoprůmyslová škola, Praha (scénografie)
1984–91 Akademie výtvarných umění, Praha (malířství), Ptáček Jiří
1990–91 Akademie výtvarných umění, Praha (monumentální tvorba), Veselý Aleš
Člen výtvarné skupiny Pondělí (působící v letech 1989–93, dalšími členy: Milena Dopitová, Petr Lysáček, Michal Nesázal, Petr Písařík a Petr Zubek
1990 Internationale Sommerakademie, Salzburg, Rakousko
1991 Galerie 68elf, Kolín nad Rýnem, SRN
1992 Polytechnic University, Nottingham, Velká Británie
1992 Progetto´92, Civitella d´Agliano, Itálie
Od r. 2005 Asistent v ateliéru monumentální tvorby na AVU
Od r. 2007 předseda výstavní rady Galerie Václava Špály

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY
1990 OBRAZY, INSTALACE, Galerie pod podloubím, Olomouc
1992 Galerie MXM, Praha (s R. Buxbaumem)
1994 The Leo Model Exh. Hall, Jerusalem, Izrael (s M. Dopitovou)
1995 SVĚT JE LICHÝ, Galerie MXM, Praha
2001 ZPOVĚDNICE, Česká pošta ředitelství, Brno
2002 KUCHAŘKA, KTERÁ NA VŠECHNY VAŠE FALEŠNÉ OTÁZKY ODPOVÍDÁ RECEPTEM, Galerie Šternberk, Šternberk
2004 BENEFIT, Galerie NoD, Praha

SPOLEČNÉ VÝSTAVY
1986 KONFRONTACE IV, Mozartova 7, Praha
1987 KONFRONTACE VI, Špitálská ulice, Praha
1990 STAROMĚSTSKÉ DVORKY, Staré Město, Praha / Medhermeneutika + Pondělí, Galerie U Řečických, Praha
1991 NOVÁ INTIMITA, Výstavní síň Ústředí lidové umělecké výroby, Praha / BEITRAG ZUM GLUCK, Galerie der Kunstler, Munchen, Německo / ALLERT ART, Galerie 68 elf, Köln, Německo
1992 SIRUP, Junge Kunst aus der Tschechoslowakei, Pasinger Fabrik, Mnichov / Mezi Ezopem a Mauglím: U příležitosti Mezinárodního kongresu AICA ve Vídni '92 na téma Centrum a periférie, Galerie Václava Špály, Praha / JEJÍ BRATR, JEHO MANŽEL, Galerie Václava Špály, Praha / OBJEKTY A INŠTALÁCIE, Výtava mladých českých a slovenských výtvarníkov, Považská galéria umenia, Žilina / ART COLOGNE. 26. mezinárodní veletrh umění, Kolín nad Rýnem / FRONTIERA 1/92, Bolzano, Itálie
1993 Zweiter Ausgang, Ludwig Forum, Aachen, Německo / PŘÍBĚHY BEZ KONCE, Princip série v českém výtvarném umění, Místodržitelský palác, Brno / TO, CO ZBÝVÁ, Štencův dům, Praha / PŘÍBĚHY BEZ KONCE, Princip série v českém výtvarném umění, Palác Kinských, Praha
1994 BIENÁLE ZVON 94, Praha
1995 ZKUŠEBNÍ PROVOZ, Mánes, Praha
1996 2000 – 4, Jednoduchá sdělení, AP Ateliér, Praha / I. nový zlínský salon, Zlín / TAPISERIE, OBRAZ, PROSTOR, Dům umění města Brna / ACTUAL TEXTILE ART, Tapiserie, Výstava ručně tkaných, vázaných tapiserií a koberců realizovaných v Moravské gobelínové manufaktuře Valašské Meziříčí, Dům umění města Brna
1997 ACTUAL TEXTILE ART, TAPISERIE, Výstava ručně tkaných, vázaných tapiserií a koberců realizovaných v Moravské gobelínové manufaktuře Valašské Meziříčí, Galerie výtvarného umění v Hodoníně / MRTVÉ DUŠE, Galerie Nová síň, Praha / EUROPE IS JUST A WORD?, Pisa, Itálie / GEBOREN UM 68, Tschechisches Zentrum, Berlin, Německo
1998–2000 Současné umění, Dům U zlatého prstenu, Praha
1999 NEPLÁNOVANÉ SPOJENÍ, Mánes, Praha / 99 CZ, Václavské náměstí 15, Praha
2000 PRIVART, flats in Prague / KONFRONTACE, The Czech Centre, London, Anglie / MELANCHOLIE, Moravská galerie, Brno
2001 OBJEKT–OBJEKT: Metamorfózy v čase, Dům U černé Matky Boží, Praha / PONDĚLÍ: Velká přestávka, Galerie G 99, Brno
2002 OBJEKT–OBJEKT: Metamorfózy v čase, Pražákův palác, Brno / ALMERE INTERCULTURA, Nizozemí / PONDĚLÍ: Plenér, Galerie Fiducia, Galerie 761, Městská galerie, Ostrava
2003 EJHLE SVĚTLO, Moravská galerie, Brno
2004 3. AUKCE MODERNÍHO UMĚNÍ, výstava dražených uměleckých děl, Galerie Peron, Praha / kola monumentální tvorby, AJG, České Budějovice
2005 PRAGUEBIENNALE2: Expanded painting, Karlínská hala, Praha / Plan B, Cluj, Rumunsko

HUMHAL PAVEL

2008 HUMHAL AND TALICHOVÁ PRESENT, Karlin Studios, Praha

BIBLIOGRAFIE
1990 Pavel Humhal: Obrazy, instalace / Staroměstské dvorky
1991 Beitrag zum Glück – Příspěvek ke štěstí (Junge Kunst der 80er Jahre aus der Tschechoslowakei)
1992 Sirup (Junge Kunst aus der Tschechoslowakei) / Mezi Ezopem a Mauglím
1993 To, co zbývá / Příběhy bez konce (Princip série v českém výtvarném umění)
1995 Zkušební provoz (Má umění mladé?)
1996 Actual Textile Art: Tapiserie (Výstava ručně tkaných, vázaných tapiserií a koberců realizovaných v Moravské gobelínové manufaktuře Valašské Meziříčí) / I. nový zlínský salon 1996 / Prostor současnému výtvarnému umění (Nový zlínský salon)
1998 Současné umění (Contemporary Collection – Czech Art in the '90s),
1999 Neplánované spojení (Stipendisté Nadace Jana & Milan Jelínek),
2001 Objekt - objekt (Metamorfózy v čase),
2002 Objekt - objekt (Metamorfózy v čase)

ZASTOUPENÍ VE SBÍRKÁCH
Galerie hlavního města Prahy, Praha

Narozen 1973, Královský Chlmec, Slovensko
Žije a pracuje v Praze.
www.kopasz.cz

1988–92 Skola úžitkového výtvarníctva, Košice
1992–97 FAMU, katedra fotografie, Praha

STÁŽ
1997 Middlesex university, London

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY
1991 Městské kulturní stredisko, Královsky Chlmec
1993 Shadow play, FAMU, Praha
1994 Městské kulturní stredisko, Královský Chlmec
1995 Shadow play II , Divadlo hudby, Olomouc / Shadow play, Galerie ruce, Praha
1998 In the jungle, Malá výstavní síň, Liberec
1999 In the jungle/He never dies, Mad'arské kultúrní středisko, Praha / V džungli/In the jungle, Galerie Václava Špály, Praha
2000 Holt-est, České centrum fotografie, Praha / Fürdö, Galerie Fiducia, Ostrava
2002 Kertelö, Divadlo hudby, Olomouc / Zajetí/Fogság, Galerie Maldoror, Praha
2003 Kertelö, Malá výstavní síň, Liberec / Kertelö/Hedger, Photographic centre, Mikkeli (Finsko)
2004 Muzeum Boskovicka vrámci festivalu Boskovice / Galerie Vojtecha Lofflera, Košice a Galerie Fiducia, Ostrava
2005 Solid Painter, Galerie Futura, Praha
2006 Selfish, Galerie Caesar, Olomouc
2007 Solid Painter II, Galerie Bazilika, České Budějovice
2008 Rejuvenation/Omlazování, Galerie G4, Cheb / Rejuvenation/Omlazování, Měsíc fotografie, Bratislava

SPOLEČNÉ VÝSTAVY
1992 Madarské kulturní středisko, Praha
1995 Mladá světová fotografie, Ljubljana, Slovinsko / Po sametové revoluci, NG, Helsinki, Oulu, Joensuu, Finsko / Porownania, Foto medium art, Wroclaw (Polsko)
1996 Historia dziesieciu fotek, Galerie Zpaf, Krakow
1997 Výstava absolventů FAMU, Narodní technické muzeum, Praha / Naposled na staré adrese, Pražský dům fotografie, Praha
1998 Objektivita, Galerie U Řečických, Praha
1999 Nová jména ve Slovenské výtvarné fotografii, Dom fotografie, Poprad a Galerie Profil, Bratislava
2000 Slovenský Absolventi FAMU, Festival Mesiac fotografie, Bratislava
2001 Exprerimentální krajina, Stredočeské muzeum a Malá vystavní síň, Liberec
2003 Iná krajina, Dom fotografie, Poprad a Galeria Petra M. Bohúňa, Liptovský Mikuláš
2005 Česká fotografie 20. století, Městská knihovna, Praha / Intercity: Berin–Praha, Galerie Mánes, Praha / Reflexe, Fotografie absolventů FAMU z let 1964–2004, Galerie Václava Špály, Praha
2006 We are, Spitz Gallery, Londýn
2007 Intercity, Praha–Berlin, Kulturzentrum Adlershof, Berlin

BIBLIOGRAFIE
1999 In the jungle, Text ke katalogu: Zdenek Primus, Posam
2001 Zajetí/Fogság, Poezie Jaromíra Typlta, Edice Střelec
2004 Kertelö, Kant a Posam

ALENA KOTZMANNOVÁ

Narozena *22.2.1974 v Praze.
www.kotzmannova.cz

STUDIA
1992-98 Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze – ateliér tvorby konceptuální a intermediální (Adéla Matasová), ateliér fotografie (Pavel Štecha)
1988-92 Výtvarná škola Václava Hollara, Praha

STIPENDIA
2007 Centro de la Imagen, Mexico City, Mexico
2005 Egon Schiele Art Centrum, Český Krumlov
2004 International Studio & Curatorial Program, New York
2000 Heart-Project, Helsinky, Finsko
1998 Germinations X, Delfy, Řecko
1997 Norwich School of Art and Design, Velká Británie

VÝSTAVY (výběr)
2008 Oliva v martini, hunt kastner artworks, Praha (s Lenkou Vítkovou) / Jiří Kovanda: Když jsem byl malej, hrál jsem si s holkama, Galerie U Bíleho jednorožce, Klatovy / Současný český kubismus, GHMP, Staroměstská radnice, 2.p, Praha
2007 Neexistuju když mě nevidíš, Futura, Praha / Klasika, Galerie Šternberk, Šternberk (samostatná výstava) / Sklerotická soused(ka), Fluss-Noe, Initiative fur Foto und Medienkunst, Wolkersdorf / PragueBiennale 3, Karlínská hala, Praha / Facelift, A.I.R Gallery, New York / HDP, GHMP, Městská knihovna, Praha; M'ARS, Moskva / Punctum, Futura, Praha
2006 UFO, Les Images d'un Phénomène Invisible, Photo Forum Pasquart, Biel-Bienne / Už to zase začíná, Galerie hlavního města Prahy, Staroměstská radnice, Praha; (samostatná výstava) / Placing Sense, MUU Gallery, Helsinky / Underway, České centrum, New York (samostatná výstava)
2005 Cultural Domestication – Instinctual Desire, The University of Toledo, Ohio / Finalisté Ceny Jindřicha Chalupeckého 2005, Galerie hlavního města Prahy, Městská knihovna, Praha / Imprese, Galerie Rudolfinum, Praha / InterCity Berlin–Praha, Výstavní síň Mánes, Praha; Galerie Alte Schule, Berlin / Česká fotografie 20. století, Galerie hlavního města Prahy, Městská knihovna, Praha / Diamond Valley, Galerie G 99, Brno (samostatná výstava) / Fotografie??, Dům pánů z Kunštátu, Brno; Galerie U Bílého jednorožce, Klatovy / Insiders, Galerie Futura, Praha; Dům pánů z Kunštátu, Brno
2004 Cyclone, Galerie Jelení, Praha (samostatná výstava) / Jisté stopy, Dialog Praha–Los Angeles, Šípkárna, Praha / Gallery S.C.A.P.E., Los Angeles / Interkosmos 2004, Gallery Raster, Varšava
2003 Pal Fiction, Galerie Art Factory, Praha / IN OUT, Mezinárodní festival digitálního obrazu, Praha – Bratislava – Budapešť / Survey '03, Galerie Futura, Praha / Temporary Spaces, Galerie Charlottenborg, Kodaň / Elektrobot, Galerie HOME, Praha
2002 4. bienále mladého umění, Galerie hlavního města Prahy, Dům U Kamenného zvonu, Praha / Stalo se jedné noci..., Galerie města Plzně, Plzeň / „Die Station Sensucht", Galerie Unsichtbar, Stuttgart (s Michalem Pěchoučkem) / Politik-Um, Terezián ské křídlo, Pražský hrad, Praha
2001 Konec filmu I, Galerie 761, Ostrava (samostatná výstava) / Konec filmu II, Galerie Fiducia, Ostrava (samostatná výstava) / FOTOK, MEO, Budapešť / Kyjev-Kiev, Galerie MXM, Praha (s Jiřím Davidem) / Vintage and Contemporary Czech Photography, SK Josefsberg Gallery, Portland; Benham Gallery, Seattle / Femme fatale, Galerie Felixe Jeneweina, Kutná Hora / No Flash!, Centrum současného umění, Kyjev / Cesta do háku, Galerie Malá Špálovka, Praha (samostatná výstava)
2000 Heart-Project, House No.9, Maankka, Helsinky; vestibul metra Palackého nám.; NCSU; Praha (s Marjou Kanervo) / Videofashion, Galerie Eskort, Brno / ÜberlebensKunst , Galerie NBK, Berlín, Německo; Hrad Plassenburg, Kulmbach / 2. Zlínský salon mladých, Dům umění, Zlín / Story, Galerie NOD, Praha / Na volné téma..., Galerie Václava Špály, Praha
1999 Germinations X, Galerie Kultur Elzenfeld, Antverpy / 99 CZ, Václavské nám. 15, Praha / Perplex, Galerie Václava Špály, Praha / Temporary Person, Palais Jalta, Frankfurt am Main (samostatná výstava) / Obyčejné pohádky, Galerie U Bílého jednorožce, Klatovy / Vidiny, Galerie NOD, Praha
1998 Germinations X, Gallery Factory, Athény / Začasna Oseba, Galerie Križanke, Lublaň (samostatná výstava) / V prvním patře, Galerie U Bílého jednorožce, Klatovy (samostatná výstava) / Umělecké dílo ve veřejném prostoru, Nadace a centrum pro současné umění, Praha / Dočasná osoba, foyer Divadla Archa (s Lucií Mlynářovou: Sledovač) / Tělo a fotografie, 1. festival Foto Praha – Kolín, Kolín

BIBLIOGRAFIE (výběr)

1998 Germinations X. European Projects for Young Artists, Germinations Europe, Antverpy (Lucien Kayser) / Dočasná osoba, Pražský dům fotografie – Velvyslanectví ČR, Lublaň (Martina Pachmanová) / Tělo a fotografie, Pražský dům fotografie – Aktiv volné fotografie, Praha (Martina Pachmanová) / Umělecké dílo ve veřejném prostoru, Sorosovo centrum současného umění, Praha

1999 Kočičí, Galerie Klatovy/Klenová; Sorosovo centrum současného umění, Praha / Obyčejné pohádky, Galerie Klatovy/Klenová; Galerie E. Filly, Ústí nad Labem (Michal Koleček)

2000 HEART, Helsinki Environmental ART Project, Helsinky (Sarah Brock) / Na volné téma..., Galerie Václava Špály, Praha (Věra Jirousová) / 2. Zlínský salon mladých, Státní galerie ve Zlíně, Zlín (Tomáš Pospiszyl) / ÜberlebensKunst, KANT, Praha (Jana a Jiří Ševčíkovi)

2001 PAS: Vitríny, Pas, Praha (Vít Havránek) / Kyjev/Kiev, Galerie MXM, Praha (Martin Dostál)

2002 4. bienále mladého umění Zvon, GHMP, Praha (Michal Koleček, Martina Pachmanová)

2003 Temporary Spaces, Galerie Charlottenborg, Copenhagen (Charlotte Brandt) / IN OUT. Mezinárodní festival digitálního obrazu, Fotograf v zahradě, PPF majetková a. s., Praha

2004 Insiders, Dům umění města Brna – VVP AVU, Praha (Pavlína Morganová) / Certain Traces. Dialog Praha–Los Angeles, Praha (Barbara Benish) / Fotografie??, Galerie Klatovy/Klenová, Klatovy (Jan Freiberg, Pavel Vančát) / Interkosmos 2004, Galerie Raster, Varšava (Michal Kaczynski)

2005 Cultural Domestication-Instinctual Desire, The University of Toledo, Toledo (Debra A. Davis) / Finalisté Ceny Jindřicha Chalupeckého, Společnost JCH, Praha / Intercity: Berlin–Praha, Nadace Český fond umění, Praha. Imprese, Galerie Rudolfinum, Praha (Tomáš Pospiszyl) / Česká fotografie 20.století, Umprum Museum, KANT, Praha (Vladimír Birgus, Jan Mlčoch)

2006 UFO, Les Images d'un Phénomène Invisible, Photo Forum Pasquart, Biel-Bienne

DZMITRY KRUHLOU

Narozen 1974 v Minsku, Belarus, žije a pracuje v Praze

1989–91 YXK, Design, Minsk
1991–96 Belarus Academy of Polytechnic, Minsk
2000–02 Pražská fotografická škola
2002–08 Institut tvůrčí fotografie, Slezská univerzita v Opavě
2005–07 Film School, VOSF Zlin

PROJEKTY A VÝSTAVY

2000 STEJNÁ MÍSTA, Projekt dokumentární fotografie Praha–Žižkov / NO NATO, Club Na Mariance, Sázava
2003 PROJEKT OPAVA, Dokumentární fotografie studentů ITF / Chut Chut Fotoiskustva, Galerie Nábřeží, Praha / Oko, Multimediální výstava, Tourists/projekce. Man of the F..., Praha / Mama, why i am affraid of Clouwns?, Galerie Spolek, Brno
2005 VIDEOKEMP 05 Dzmitry Kruhlou + Markéta Bendová, Theatre of inconspicuous script/video, Altán Klamovka, Praha / Cirkus žije!, Gaerie GM, Pardubice
2006 ZLÍNSKÝ PES, Performance s DJ Borsch / Unfinished works, participation at the project ‚Comunication place for new art, Školská 28, Praha / Videokemp 06, Dzmitry Kruhlou + Markéta Bendová, Theatre of inconspicuous script/video. Altán Klamovka, Praha / Haj Zlin Baj Zlin, Videoinstalace, Performance, Gallery Buildnig 32, Zlín
2007 TRASH AND LEILA KOPIDUK, Kruhlou Dzimitry + Markéta Bendová, Gallery GM, Pardubice / VOSKRESENIJE (photofilm, village sci-fi, 30 min.) videoinstalace, Galerie Altán Klamovka, Praha / VIDEOKEMP 07, Two-Time Double–dyed Twice/erotic video, Třebešice / PLAN 9, Festival experimentálního filmu, Voskresenije (Resusciation) / VIDEO, Gallery Fotografica, Praha / FESTIVAL OF FILM AND VIDEOART (Divadlo nenápadného scénáře, video, video Voskresenije, Czeszin, Polsko / 1 MINUTA S MARKÉTOU, Azyl – 5 minutes film festival, Bratislava
2008 ASIMETRICAL FU BALL, Videoinstalace + Audioperformance s Dj Borsch, Academy of Art, Brno / SLOUBIT + POLARNY KRUH, Audiovizuální performance s DJ Borsch, Festival vizuálního umění „Invisible", Olomouc / PROJEKT OPAVA, Dokumentární fotografie studentů ITF, Opava / Video pro BLATENSKÝ FOTOFESTIVAL, 3. ročník, téma: Žena, Blatná

FILMY

2004–08 Divadlo nenápadného scénáře (Bajla Mort, Litzmannstadt Getto, Obeciny III, Fabrica Sensitiv, Paintball, Finkelstein)
2006 Epizody s Pavlikem
2006–07 1 Minuta s Markétou
2007 Voskresenije / Two-time Double dyed Twice (erotic document)
2008 ASS O ASS A

SPOLUPRÁCE NA FILMECH

2006 Projection, Vit Kratochvil / Emily the strange girl, animation film, Molin Manu / Restart, Lukáš Ježek / Babička Gitka, animation film, Jirgus Judin
2007 Recognized, Marketa Bendová / Videoklip pop-rock Veget, Jirgus judin / Babička, Marketa Bendova

BIBLIOGRAFIE

Časopis Fotograf č. 10, eroticon, 2007
Galerie 5.patro, Praha, www.artkunst.cz

Milan Mikuláštík narozen 28. 7. 1975 ve Slavičíně, .Jan Nálevka 19. 1. 1976 v Jablonci nad Nisou
Dvojice založena roku 1995
1999 Stáž: Sympozium Germinations 11, Centr D'Art Contemporain, Francie

STUDIA
Milan Mikuláštík
1994–96 Vysoké učení technické, Brno (Fakulta výtvarných umění)
1996–2002 Akademie výtvarných umění, Praha, Bielický Michael, David Jiří, Knížák Milan
Jan Nálevka
1990–1994 Střední uměleckoprůmyslová škola, Jablonec nad Nisou
1994–2000 Vysoké učení technické, Fakulta architektury, Brno, Fakulta výtvarných umění intermediální tvorba: Kocman Jiří Hynek, Kvíčala Petr, Rónai Peter; Fakulta výtvarných umění kreslení: Stratil Václav

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY MINY
1996 NATURE MORTE, Gymnázium, Prostějov / NATURE MORTE II, Bistro-galerie Olin, Praha
2007 FUNKE YOU!*, Fotografický festival Funkeho Kolín, Galerie V Zahradě, Praha / MINA, RETROSPEKTIVA 1995-2007, etc. galerie, Praha
2008 MINA, 13. KOMNATA, Galerie a.m. 180, Praha

ÚČAST NA SKUPINOVÝCH VÝSTAVÁCH
1995 CO NEUKÁŽE OBRAZOVKA Galerie mladých U Řečických, Praha
1996 FESTIVAL ALTERNATIVNÍ KULTURY, Městské divadlo, Prostějov / SYMPOZIUM V PŘÍRODĚ, Galerie Klatovy, Klenová / ZAHRADA 96, Zahrada, Brno / PAPÍR 96*, Kláštěr Porta Coeli, Předkláštěří u Tišnova / PAPÍR 96*, Galerie Aspekt, Brno
1997 SOBÍ ŠLAŠKY, Galerie mladých U dobrého pastýře, Brno
1998 VÝLET*, Galerie Klatovy, Klenová
1999 DORT*, Galerie Na bidýlku, Brno / BEZ NÁZVU* (při sympoziu Centrum- okraj, elita- průměr), Trnavská univerzita, Trnava / GEREMINATIONS 11, Centrum současného umění, Domaine de Kerguehennec, Francie / A.D.S. BRNO – součástí projektu 99 CZ, Galerie Doubner, Praha
2003 ZA JISTÝCH OKOLNOSTÍ BY TO MOHLA BÝT PRAVDA Dům pánů z Kunštátu, Dům umění, Brno / FOUR ROOMED HOTEL-IT`S A QUESTION OF LUST*, Dům umění, Dům pánů z Kunštátu, Brno
2004 IT`S A QUESTION OF LUST*, Galerie Display Sub: label, Praha / KARAOKE JE SLOVNÍ FOTBAL NA VŠECHNY SLABIKY, Oblastní galerie Vysočiny, Jihlava
2006 OFFICE ART, Galerie c2c, Praha / NEW PHOTOGRAPHY AND VIDEO FROM THE CZECH REPUBLIC, London College of Communication, Land Locked, Well Gallery, Londýn GB
2007 NEEXISTUJU KDYŽ MĚ NEVIDÍŠ, Futura – centrum současného umění, Praha
2008 EMERGING WOR(L)DS – VZNIKAJÍCÍ (S)VĚTY, Tina B. – Festival současného umění, Billboard Text Art, Praha

BIBLIOGRAFIE
***** k výstavě byl vydán katalog
2008 ATELIER Č.3, Umění reakce, text Mariana Serranová / FLASH ART CZ&SK 7–8, K příležitosti retrospektivní výstavy skupiny Mina v galerii Etc., text Jana Kalinová

WEBOVÉ ODKAZY
MINA http://jan.nalevka.sweb.cz/mina.pdf, http://www.artlist.cz/index.php?id=225
Milan Mikuláštík mikulastik.blog.cz
Jan Nálevka jan.nalevka.sweb.cz

MICHAL PĚCHOUČEK

Narozen 1973 v Duchcově, žije a pracuje v Praze.
www.pechoucek.com

1991–93 VŠVH, Praha
1993–99 AVU, Praha (Studio Jiřího Lindovského, Studio Jiřího Davida
2003 Cena Jindřicha Chalupeckého

VÝBĚR SAMOSTATNÝCH VÝSTAV
1991 PRVNÍ VÝSTAVA, Malá zámecká galerie, Teplice
1997 NERUŠIT, PROSÍM!, Galerie Caesar, Olomouc
1998 PŘESTÁVKA, Galerie Pecka, Praha
2000 ŠKOLA V PŘÍRODĚ, Galerie Bratří Špillarů, Domažlice / ŽIVOT JÍ SLUŠÍ (se Slávou Sobotovičovou), Galerie Jelení, Praha
2002 Restaurace U Nemocnice, GHMP, 2. patro Staroměstské radnice, Praha
2003 SBĚRATEL, Moravská Galerie, Brno
2004 Galerie Emila Filly, Galerie Raketa, Ústí nad Labem / KOČÁRKÁRNA, Galerie Jiří Švestka, Praha / COLLECTOR, Ikon Gallery, Birmingham
2005 EMERGENT VIEW, s Markétou Othovou, Kommunale Galerie im Leinwandhaus, Frankfurt nad Mohanem / PŘÍZEMÍ, České centrum, New York **2008** SCREEN, Galerie Jiří Švestka, Praha
2006 OSOBNÍ VLAK, Galerie Jiří Švestka, Praha / PLAYTIME, Galerie Brno, Brno
2007 FILMOGRAM, Ateliér Sudek, Praha

VÝBĚR SKUPINOVÝCH VÝSTAV
1994 Linoleum, Galerie Jaroslava Frágnera, Praha
1996 ČESKÝ LINORYT, Galerie Pecka, Praha, Tschechisches Zentrum, Berlín
1997 PĚT JMEN ČESKÉHO LINORYTU, Obecní Dům, Praha
1999 99 CZ, Praha / NEPLÁNOVANÉ SPOJENÍ, Mánes, Praha / III. BIENÁLE MLADÝCH, Blue Fire, GHMP U Zvonu, Praha / OBYČEJNÉ POHÁDKY, U Bílého Jednorožce, Klatovy / SENTIMENTY, Galerie Umění, Karlovy Vary
2000 ÜBERLEBENSKUNST, Neuer Berliner Kunstverein, Berlín / PADĚLANÉ FOTOGRAFIE, Galerie 4, Cheb
2001 ICING, ICA, Dunajváros / FOTOK, MEO, Budapešť
2002 IV. BIENÁLE MLADÝCH, GHMP U Zvonu, Praha / WECHSELSTUBE UNSICHTBAR, Stuttgart
2003 1. PRAŽSKÉ BIENÁLE, Národní Galerie – Veletržní Palác, Praha / AUS LIEBE, Zeitgenössische Kunst aus Prag, Remscheid / IN OUT, Festival digitálního obrazu, Praha / SURVEY 03, Futura Projects, Praha / INFLEXIBLE CLASH, ICA, Dunajváros / RETROPERSPEKTIVA, Dům Pánů z Kunštátu, Brno / HOUNTED SWINGS, College of Art, Edinburgh
2004 INSTANT EUROPE, Villa Manin – Centro d´Arte Contemporanea, Udine Eastern Alliance, Lichtturm, Berlín / PASSAGE D´EUROPE, Musée d´Art Moderne de Saint-Étienne / WELCOME!, Anthony Reynolds Gallery, Londýn / FIERCE, Ikon Gallery, Birmingham
2005 ČESKÁ FOTOGRAFIE 20. STOLETÍ, GHMP, Praha / INSIDERS, Futura – Centrum pro současné umění, Praha
2006 SHADOWS OF HUMOUR, Galeria Bielska BWA, Bielsko Biala, Polsko / FRISBEE – Contemporary Czech Videoart and New Media, Dům umění města Brna
2007 (SCLEROTIC) NEIGHBOUR, FLUSS, Stadtgemeinde Wolkersdorf / AMARO JILO, Dům umění města Brna / RAUM. Orte der Kunst, Akademie der Künste, Berlin / PUNCTUM, Galerie Futura, Praha
2008 NEEXISTUJU KDYŽ MĚ NEVIDÍŠ, Futura – Centrum pro současné umění, Praha / SCREEN, Galerie Jiří Švestka

BIBLIOGRAFIE
2005 Časopis Fotograf / Recyklace / #6
2006 PLAYTIME, katalog k výstavě „Michal Pěchouček – Playtime", Galerie Brno
2007 Revue Labyrint, č. 21-22

DALŠÍ WEBOVÉ ODKAZY
http://www.artlist.cz/index.php?id=186
http://fud.ujep.cz/kdtu/kdtu/katalogy/pechoucek.pdf
http://www.jirisvestka.com/artist.php?id=10
http://abart.artarchiv.cz/osoby.php?IDosoby=9076

Narozen 1977 v Praze, žije a pracuje v Praze.
Člen skupiny Ládví (dalšími členy jsou: Jan Haubelt, Tomáš Severa, Adéla Svobodová).

1998–99 ITF, Slezská univerzita v Opavě, obor Fotografie
1999–2005 VŠUP Praha, ateliér fotografie prof. Pavla Štechy
2002/03 stáž AVU Praha, ateliér malby prof. Vladimíra Skrepla a Jiřího Kovandy
2002/03 stáž UIAH Helsinky, ateliér fotografie

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY
2002 MÍSTA TICHA PRO MOJI SESTRU, Galerie Francouzského institutu
2003 MÍSTNÍ ÚZEMÍ, Galerie CO14
2006 ALL THE BEST, ateliér Josefa Sudka
2008 ČTYŘI ROHY HOTELU HILTON, galerie etc., Praha

SKUPINOVÉ VÝSTAVY
1999 Studio Emotion, Praha
2000 KONFRONTACE, Galerie PHP
2002 A SAKRA!, Galerie VŠUP
2003 IN/OUT, festival digitálního obrazu / BROUMOVSKÉ DVORKY (umění ve veřejném prostoru) / VĚŘÍME, Galerie VŠUP / COMPRESSION, Berlín, ve spolupráci s galerií Display
2004 DESIGN BLOK, botel Neptun, s podporou organizace Tranzit / 1+1, Galerie Jelení / PRIVATE EVOLUTION, Galerie VŠUP
2005 UDĚLALI JSME TÉMĚŘ VŠECHNO, Galerie Entrance / FUNKEHO KOLÍN, fotografický festival / ENVIROMENTAL, Galerie AM 180, Praha
2006 INDIKACE, 4+4 dny v pohybu / ÚÉEL. Galerie AVU / VĚCNÉ STAVY, Karlin studios / THIS POINT..., Preproduction Gallery Berlin-Weding / LAND LOCKED, Well Gallery, London Collage of Communication
2007 WAVING MY DICK IN THE WIND, galerieNoD, Praha
2008 TICHÁ DOHODA, Galerie Štemberk

WEBOVÉ ODKAZY
http://artlist.cz/index.php?id=3509
http://abart.artarchiv.cz/osoby.php?IDosoby=10120
http://entrancegallery.com/index.php?action=artist/6
Skupina Ládví: ladviweb.ic.cz

MENNÝ REJSTRÍK

Alster Darina / 57

Babuščak Laco / 87
Baňková Markéta / 7, 9, **19–23**, **111**
Becher / 63
Becker Boris / 39
Bendová Markéta / 7, 9, **25–29**, 75, **112**, 128
Bezhlavý jezdec / 95, 105
Bourgeois Louise / 39
Bakeš Richard / 101
Brody Ondřej / 87
Bromová Veronika / 7, 9, **31–35**, 103, 105, **113–115**
Byrne David / 39

Cale John / 39
Cenk Filip / 87
Coppola Francis Ford / 39
Coubal Jiří / 77

Čtvrtek Václav / 15

Daguerre Louis / 14
David Jiří / 7, 9, **37–41**, 55, 71, 73, **116–118**, 126, 129, 130
Diviš Stanislav / 55
Dopitová Milena / 7, 9, **43–47**, 55, **119–121**, 123
Drahošová Veronika / 71
Drtikol František / 39
Držková Kateřina / 7, 9, **49–53**, 87, 105, **122**

Erlebach Libor / 77

Forman Miloš / 39
Francová Sylva / 105
Franta Jiří / 101

Gilbert & George / 79
Guma Guar / 83, 101

Haubelt Jan / 95
Havel Václav / 39
Hitchcock Alfred / 41
Hopper Dennis / 39
Humhal Pavel / 7, 9, 43, **55–59**, 119, **123–124**

Chytilová Věra / 57

Jirsa Ondřej / 77

Kafka Franz / 39
Kalvachová Hana / 25
Kašpar Karel / 77
Kocman J. H. / 79, 83, 129
Kopasz Viktor / 7, 9, **61–65**, 105, **125**
Kopp Antonín / 101
Kotzmannová Alena / 6, 7, **67–71**, **126–127**
Krpec Martin / 101
Kruhlou Dzmitry / 6, 7, 25, 27, **73–77**, 112, **128**
Kupka František / 39

Labuda Radim / 87
Ládví / 87, 93, 95, 131
Lumière / 14
Lysáček Petr / 43, 55, 119, 122

Magid Václav / 101
Mančuška Ján / 95, 100, 107
Marker Chris / 85
Matějková Daniela / 53
McCarthy Paul / 39
Meduna Marek / 101
Mikuláštík Milan / 7, 9, **79–83**, 101, **129**
MINA / 7, 9, **79–83**, 105, **129**
Monroe Marilyn / 39, 41
Motejzlík Petr / 101
Motyčka Petr / 101
Muybridge Eadweard / 14

Nálevka Jan / 7, 9, **79–83**, **129**
Nesázal Michal / 43, 55, 119, 123
Newton Helmut / 39

Othová Markéta / 87, 95, 113, 130

Pěchouček Michal / 7, 9, 71, **85–89**, 105, 126, **130**
Pilař Radek / 15
Písařík Petr / 43, 55, 119, 123
Pode Bal / 101
Polák Martin / 55, 119
Pondělí / 43, 55, 119, 120, 123
Pospiszyl Tomáš / 71

Rafani / 87, 101
Rathouský Luděk / 101
Rusch Edward / 63

Severa Tomáš / 95
Sherman Cindy / 63
Shulha Andrei – DJ Borch / 77
Skrepl Vladimír / 93
Sobotovičová Sláva / 87, 130
Stratil Václav / 79, 117, 129
Sudek Josef / 39
Svobodová Adéla / 95

Šalamoun Jiří / 31, 113
Šerých Jan / 87
Šiml Michal / 101
Škromach Zdeněk / 77
Švec Pavel / 87

Talichová Tereza / 59, 124
Tichý Miroslav / 65
Ther Mark / 87
Thýn Jiří / 6, 7, **91–95**, **131**
Tvrdohlaví / 37, 55, 116, 117

Vasulka Steina / 15
Vasulka Woody / **15–16**
Valihorová Hana / 101
Vlček Dan / 101
Vopat Vladimír / 101

Welles Orson / 39

Zubek Petr / 43, 55, 119, 123
Ztohoven / 101